

INDKOMSTSKATTEN

SAMFUNDETS SKURK

Fremskridtspartiet

Folketingsgruppen

Debatoplæg

September 1979

Introduktion

For de fleste borgere anses indkomstkatten som værende af yderst vigtig betydning for finansieringen af en stat i velfærdssamfundet. Denne overbevisning er intetsteds at finde i debatoplægget *Indkomstkatten - samfundets skurk* fra 1979, skrevet af Mogens Glistrup for Fremskridtspartiet. Tværtimod. Her argumenteres der for, hvorfor indkomstkatten er en katastrofe - politisk, moralsk, kulturelt og økonomisk.

Gennem 5 kapitler, hvor kapitel 3 indeholder 100 grunde til at indkomstkattens skal afskaffes, redegøres der for, hvordan indkomstkatten som finansieringsform er opstået, hvilke implikationer indkomstkatten har for en lang række områder samt hvad der skal gøres ved den.

Der er flere grunde til at læse *Indkomstkatten - samfundets skurk*. For det første er det brugbart til at opnå en historisk forståelse af de tanker der lå til grund for stiftelsen af Fremskridtspartiet, dets virke og mål. Der er med andre ord meget mere i Fremskridtspartiets historie, end den vi ser efterdønningerne af i Dansk Folkeparti i dag. For det andet er der i flere tilfælde tale om argumenter, der er gyldige den dag i dag. Mange af de problemer der identificeres i bogen er stadig aktuelle og kan genfindes i den offentlige debat anno 2011. For det tredje er kapitlerne en fornøjelse at læse sig igennem, hvor at begreber som flottenheimersocialister og blodsugerskatteprocenter bruges til at forklare, hvad der er galt med indkomstkatten.

Fremskridtspartiet med Mogens Glistrup som primus motor blev etableret i 1973 med henblik på at afskaffe indkomstkatten. Man kan diskutere hvorvidt hr. Glistrup havde ret i hans argumenter, men at han blev eksponent for en generel utilfredshed i vælgerskaren over for det voksende bureaukrati og den ineffektive offentlige sektor, står klart. Uden nogen videre sammenligning i øvrigt genfindes utilfredsheden i dag i Folketinget i et parti som Liberal Alliance, om end dette parti er meget mere positivt stemt over for indkomstkatten (tænk, at en indkomstskat på 40 pct. skal betegnes som værende ultraliberal).

Meget er sket siden 1979, og der er afsnit i nærværende oplæg der var mere relevante dengang end i dag, men den offentlige debat vedrørende indkomstkatten er stadig aktuell. Skåret ind til benet omhandler denne debat de økonomiske vilkår, hvorpå politiske prioriteringsbeslutninger skal træffes, altså hvordan der skabes vækst, værdi og velstand i et land som Danmark, ikke bare på kort sigt, men også i fremtiden. Mogens Glistrups holdning i denne debat var soleklar: »Der skabes flere gode arbejdspladser ved at lade Mærk McKinney beholde en million end ved at pøse den i den statskasse, hvortil flottenheimersocialisterne har hovednøglen.«

En stor tak skal der lyde til Fremskridtspartiet, der har givet undertegnede tilladelse til, at digitalisere og distribuere nærværende dokument. Fremskridtspartiet eksisterer den dag i dag og kan besøges på frp.dk. Det er i dag stadig partiets politik, at indkomstkatten skal afskaffes. Desuden en stor tak til Elias Naur for at have fundet fejl i dokumentet.

Der kan dog i dokumentet stadig forekomme slå- og stavfejl, som vil blive rettet ved henvendelse pr. mail erikgahner@gmail.com. Uden nogen videre introduktion vil jeg blot ønske dig god læselyst med nærværende debatoplæg.

God fornøjelse.

Erik Gahner Larsen, august 2011

Indhold

Kapitel 1. Indkomstskattens historiske udvikling.....	1
Kapitel 2. Skattetrykket	4
Kapitel 3. 100 grunde til at afskaffe indkomstskatten	8
1. Asocial.....	8
2. Straf for at gøre nytte.....	8
3. Administrationsspild.....	8
4. Lovjungle.....	9
5. Myndighedshovedjægerne.....	10
6. Organisationernes demokratiødelæggelse	12
7. Sensationspressehetz	13
8. Retfærdighedsfølelserne	14
9. Klagesystemfarcen	14
10. Blodsugerskatteprocenter	15
11. Lønafsmitning.....	16
12. Måneskinsarbejde	18
13. Pengeforringelsen	19
14. Repræsentationsfordele	20
15. Fidusmageri	20
16. Valgfrihedsparagrafukendskab.....	22
17. Posekiggernidkærhed	22
18. Skønsvilkårlighed	23
19. Fortidens nakkeslag	24
20. Generationsskiftedødsfælden.....	27
21. Ligkisteplyndrer	27
22. Inflationsdrivkraft.....	28
23. Politisk korruptionsmisbrug	28
24. Indkomstbegrebsødelæggelsen	29
25. Kreaturer.....	30
26. Bylandmænd.....	31
27. Vedligeholdelse eller forbedring	32
28. Lejeværdi.....	32

29. Rentefradrag	35
30. Evindelig skatteforhøjelse	37
31. Skatteloft med elastik i	37
32. Virkelystræber	38
33. Gehejmekabinetstys-tysseri	39
34. Administratorforskelligheder.....	40
35. Begrundelser vild- eller vejledende?	41
36. Arbejdsløshed	41
37. Valutagæld.....	41
38. Højrente og nej tak til overarbejde	42
39. Folkekriminalisering.....	43
40. Selektivlovgivningsfejltrin	44
41. Skattestrafferetten	44
42. Lønmodtagerfradrag	45
43. Hva' mæ bilen?.....	45
44. Afskrivningsnarrestreger	47
45. Nettovederlag med skatteafkortning før kilden	48
46. Utilstrækkeligt eksistensminimumsfradrag	49
47. Indtægtsklassen 14.500-40.000 kr.	49
48. Frikortmisbrug.....	50
49. Surløkke.....	50
50. Fradragsjunglen	51
51. Fradrag-i-skatten-populismen.....	51
52. Nulskatteydere.....	52
53. Kommunegrænser og landliggerskat	54
54. Religion indblandes i skat.....	54
55. Kulturlivets bortsmuldring	55
56. Evneprincippets sammenbrud.....	55
57. Nytårsaftensjerntæppeløggen	56
58. Negative indkomster.....	57
59. Afstanden forkortes mellem løn og arbejdsløshedsunderstøttelse.....	57
60. Progressionssvøben	58

61. Lichtensteinermanipulationer	59
62. Agio	60
63. Indkomstnivellering.....	61
64. Hvad er privat?	62
65. Arbejdspladskørsel	63
66. Udgiftsgodtgørelsesdokumentation	63
67. Selvgjort er skattevelgjort.....	63
68. Naturalindtægter	64
69. Kvælerslangeeffekten	65
70. Velgørenhedsfradrag	65
71. Gaveskat	66
72. I familiens kreds	66
73. Det grå biindtægtsområde.....	66
74. Spot til skade	67
75. Forskellig skat alt efter organisationsform	67
76. Sømandsskat	68
77. Kapitalvindingsskattedjævelskabet	68
78. Menneskedræber.....	72
79. Kreditorulighed.....	73
80. Gratialer	73
81. Sambeskatning.....	73
82. Medhjælpende ægtefælle	74
83. Er det en privatsag at få børn?	75
84. Underholdsbidrag	75
85. Fremmedarbejder.....	76
86. Bilag forsvinder	77
87. Opsparingspræmieblændværket	77
88. Livsforsikringsudskejelser	77
89. Folkepensionister.....	78
90. Socialpensionsfondsfuppet	79
91. Selvpensioneringsødelæggelse	79
92. Socialvæsenets trangskriterier	79

93. Ulovlige indtægter	80
94. Kursavanceskattefrihed	81
95. Aktionærskatten.....	82
96. B-skatteopkrævninger.....	83
97. Slutskattechok.....	83
98. Socialindtægt	84
99. Formueskattesyndromerne.....	84
100. Danmark bagerst.....	85
Kapitel 4. Hvordan kan skavankerne helt konkret fjernes?.....	87
Kapitel 5. Er det realistisk?.....	93

Kapitel 1. Indkomstkattens historiske udvikling

Indkomstkatten blev opfundet i England.

For at skaffe penge til Napoleonskrigene.

Da de var forbi, blev skatten afskaffet.

Een gang sået lod frøet sig imidlertid ikke udrydde.

I 1842 genoplivede Robert Peel indkomstkatten. Og nu som permanent engelsk foranstaltning.

I de sidste halvt hundrede år før Første Verdenskrig bredte skatten sig ud over verden.

Det var også krige - de slesvigske - som forårsagede de første egentlige danske indkomstskatter. Også herhjemme gik det sådan, at skatten stort set forsvandt, da krigsudgifterne var betalt.

Under anførelse af Alberti kæmpede Venstre imidlertid for at så fast indkomstskat herhjemme. Venstre brugte sin daværende flertalsmagt til at gennemføre en parlamentarisk kommission, som afgav hyldestbetænkning til indkomstkatten den 28. marts 1900. Den 15. maj 1903 blev skatten så permanent i Danmark.

Den var velegnet for den stillestående, pengeværdistabile, enkle, letoverskuelige landsognssamfund med meget bofaste mennesker, som var typisk for Danmark indtil slutningen af det nittende århundrede. Indtjeningsmulighederne var få og let overskuelige.

Medvirkende til, at skatten var anvendelig, var, at statsskatteskalaen varierede fra en sats på 1,3 pct. af indkomster under 2.000 kr. til som absolut maksimum at nå op på 2,5 pct. af indkomster over 100.000 kr.

Siden da har udviklingen været følgende:

- 1912 - Forhøjelse på grund af øgede forsvarsudgifter.
- 1914-1918 - Gentagne forhøjelser på grund af krigsforhold. Derudover blev udskrevet merindkomstskatter.
- 1922 - Helt ny statsskatteskala med skatteprocenter fra 0,7 til 21,9.
- 1924 - Skatteforhøjelser på grund af valutaforandringer.
- 1931 - Skatteforhøjelse med 25 pct. på grund af landbrugskrise.
- 1932 - Skatteforhøjelse på grund af arbejdsløshedskrise.
- 1933 - 50 pct.s forhøjelse.
- 1936 - 18¾ pct.s tillægsskat og overordentlig indkomstskat på indtægter over 100.000 kr.
- 1937 - Yderligere skærpelser.
- 1940-1943 - Skatteforhøjelser på grund af krigen.

- 1948 - Stor skattekommissionsbetænkning fortæller, at skattesystemet bør omformes. Siden da har det næsten hvert år hvirvlet ud med betænkninger, regeringsredegørelser o.l. om, hvordan man skulle kunne redde indkomstskatten, men projektmagerierne har udelukkende været fatamorganaer, og skatten er blevet værre og værre.
- 1951 - Værneskat og andre tillægsskatter.
- 1956-1973 - Årlige skatteforhøjelser indebar, at samfundets produktive oplevede, at beskatningsprocenten på toppen af deres indtægt steg med to hvert evig eneste år. Den var 26 i 1956, 28 i 1957 og så fremdeles, til man efter 17 års forløb i 1973 havde nået, at den, der havde en pæn middelklasseindkomst, skulle af med 60 pct. af de sidst tjente penge (marginalbeskatningsprocenten). Hvad ville der ske i 1993 og 1994, når procenten gik fra 98 til 100 og derfra til 102 - ville staten til den tid dog give de skatteplyndrede et vist lommepengebeløb? That was the question, when much was rotten in the State of Denmark. I al fald fra omkring 1970 var forkludringen så vidt fremskreden, at enhver chance for at indrette et akseptabelt indkomstskattesystem i Danmark var forpasset for altid. Det er vælgerbedragerisk propagandavirkelighedsflugt at foregøgle, at nogensomhelst skattereform kan redde indkomstskatten.
- 1971 - Fremskridtsbevægelsen fødes ved at rive væk fra befolkningens øjne det fordummelsens tørklæde, der havde fået mange til at tro, at indkomstskatten stadig skulle virke indkomstudjævnende til gavn for den svage i samfundet. Indtil da havde magthaverne holdt begrebet nulskatteyder hemmeligt for den brede almenhed, men indkomstskattens skingrende socialuretfærdighed blev nu med et brag gjort klar for alle.
- 1973 - 485.289 Z-vælgere hejser ved det lyse forårsvalg den 4. december fuld stop-skiltet overfor det folketing, som i uskøn fordragelighed så længe havde sat sin kurs efter, at landet skulle indkomstbeskattes til døde.
- 1974 - Statsskattenedsættelse på ca. 20 pct.
- 1975-77 - Indkomstskatten udskrives nogenlunde uændret.
- 1978 - SV-regeringen er så stærk, at folketingsflertallet fra nu af blæser på Fremskridtstruslen. Cand. polit. brødrelauget Heinesen & Christophersen begyndte straks at forhøje de indkomstskatter, som Fremskridtspartiet havde kunnet holde stagnerende i de første år efter 1973-advarslen til gammelpartierne. Deres valg stod jo mellem mindre offentlige udgifter eller større skatter. At nedsætte statsudgifterne markant får man i praksis aldrig umodige, trætte, visionsløse, gamle partier til. Nok stemte Grünbaum imod, men så tog Centrumdemokraterne Danmarks indkomstskatteskabne i deres hånd og sikrede SV-regeringen flertal.
- 1979 - Der er optakt til yderligere forøgelse af den allerede helt uantagelige skatteplyndring. Alle vander sig. Flere og flere spekulerer mere og mere på, hvordan de dog kommer ud af systemet.

Fremskridtspartiet foranledigede derfor den 8. maj 1979 en folketingsdebat om indkomstskatteproblemerne. Vi stillede følgende forslag:

»Folketinget udtaler, at indkomstskatten er alt for høj. Den bør derfor nedsættes betydeligt blandt andet ved væsentlige forhøjelser af den skattefrie bundgrænse. «

Kun konservative og retsstatsfolk var enige heri (efter at de to partiers ordførere havde talt imod under debatten). Alle de andre i folketinget stemte imod.

Skulle det lykkes de hidtil herskende partier at bevare den nuværende indkomstskat, vil Danmark over de kommende årtier synke ned til at blive en femterangs nation. Sagen må derfor ikke have lov til at gå i glemmebogen. Dette er baggrunden for, at Fremskridtsgruppen pålagde forespørgselsordføreren (Mogens Glistrup) at redigere den bog, De nu holdt i hånden.

Selvfølgelig skal vi betale skat. Stat og kommune skal have penge til det meget, som skal betales af den fælles kasse - sygehuse, rundelig folkepension, skole o.s.v. Men skat på arbejde (indkomstskat) er af menneskelige, økonomiske, juridiske og politiske grunde en dårlig skatteform. Den er vor tids alvorligste trussel mod velvære og mod velstand. For den enkelte som for hele nationen. I al fald den alvorligste trussel, som vi selv kan gøre noget for at fjerne. Nærværende debatoplæg er forfattet af Mogens Glistrup for Fremskridts-folketingsgruppen for at få hjælp til bedre at løse opgaven med så tydeligt og velforståeligt som muligt at forklar, hvorfor indkomstskattens bevarelse alene er til fordel for statens herskende pamperklasse.

Send deres forbedringsforslag til

Mogens Glistrup,
Fremskridtspartiet,
Folketinget,
Christiansborg,
1218 K.
Tlf. (01) 11 66 00 lokal 449

Kapitel 2. Skattetrykket

VKR-regeringen skaffede Danmark guldmedaljepladsen blandt alle verdens nationer, hvad skattetryk angår (udviklingstallene findes i FREMSKRIDT 1974 nr. 22, side 16, jfr. 1973-2 side 6).

Nu ti år efter står vi stadig lidet flatterende. Det er særlig helt galt fat med indkomstskatten, se FREMSKRIDT 1977-12 side 9 og 1979-10 side 17.

1979-Danmarkssituationen i milliardkroner er herefter blevet som anført i kolonne SV:

	SV			Z
Nationalprodukt		329		340
Underskud overfor udlandet		12		0
Til forbrug via Danmark		341		340
Renter udlandsgæld (netto)	6		5	
Ulandshjælp	2	8	0	5
Til forbrug og investering i				
Danmark		333		335
Af ovennævnte rådighedsbeløb		341		340
disponerer de, der selv tjener				
pengene		123		174
mens der over de offentlige kasser				
kasser går		218		166
Gebyrer og andre betalinger for				
offentlige ydelser		29		35
Skattefinansierede udgifter		189		131
Indkomstskat	76		55	
Andre skatter og udgifter	75	151	70	125
Underskud for stat og kommune				

tilsammen	38	6
Forbrug af tidligere opsparing	2	4
Staten og kommunerne låner til		
byrde for kommende års		
skatteudskrivning	36	2

Hver time man arbejder, går altså de første ca. 35 minutter som hoveri for det offentlige. Anderledes udtrykt: Det er kun de sidste 13 dage i måneden, man pukler for sig selv og sin familie. Resten stjæler Heiness og hans konsorter. Når det offentlige får rådighed over løvens part af det danske produktionsresultat, er den uundgåelige følge, at der samles så megen magt hos staten, at den personlige frihed svinder ind, og at der sker en underminering af den stimulerende private ejendomsret, som er motoren for al velstandsfremgang, og som vor grundlovs § 73 erklærer »ukrænkelig«.

Endnu værre bliver det ved, at en stadig stigende del af det offentlige forbrug skaffes på den grove måde, at staten låner til udgifterne. Skatteydernes aktuelle betaling af udgifterne udskydes derved til de folketingsmedlemmer, som har stemt for disse års uansvarlige finanslove, ikke længere søger genvalg.

Recepten på den hurtigt virkende medicin mod denne grasserende pest over Danmark, finder vi ved at gå over i Z-kolonnen. her står, hvordan forholdene havde været, hvis folketinget havde vedtaget Fremskridtspartiets 1109 finanslovsændringsforslag.

Kronen havde ved årets begyndelse haft samme købekraft i Fremskridtssamfundet som i SV-samfundet, men da inflationen var blevet dæmpet, ville en Z-krone i december 1979 havde kunnet købe for ca. 6 pct. mere end en gammelparti-krone. I nationalproduktets sammensætning ville indgå mere trivselsskabende og mindre gold administration.

Z-tallene for 1979 afspejler ikke økonomien i Fremskridtssamfundet (herom kan henvises til for eksempel FREMSKRIDT 1977-10 side 7-9), men det første år i den oprydningsperiode, der bliver nødvendig som følge af, at folketingsflertallene i årevis har kludremiklet med økonomien.

Skatteudskrivningen fordeler sig som følger:

Mill kr.	1978	1979
Progressiv statsindkomstskat	27.160	29.700
4,2%-proportional do (folkepensionsbidrag 1,2%, sociale pensionsfond 2% og sygedagpengefonden 1%)	5.915	6.465
Kommuneindkomstskat	24.580	28.815
Amtsindekomstsskat	8.160	9.190
Kirkeskat	980	1.095
Sømandsskat	430	480
Almindelig personlig indkomstskat ialt	67.225	75.745
Kapitalvindingsskat (al særlig indkomstskat)	840	1.000
Frigørelses- og afståelsesafgift (ved ejendommens overgang fra land- til byzone)	50	60
Forsikringsskat	150	150
Lotterigevinstskat	25	25
Formueskat	720	750
Selskabsskat	4.241	4.470
Gebyrer og bøder m.v.	360	370
Socialafgifter (FREMSKRIDT 1977-8 side 20)	1.675	2.200
Gave- og arveafgift	650	630
Ejendomsskatter	4.517	4.927
Vægtafgift	2.850	3.000
Moms	27.010	32.700
Told og importafgifter	1.150	1.200
Punktafgifter	21.310	23.722
Andre produktionsskatter	270	300
Skatter ialt	133.043	151.249

Specifikationer af tidligere års skatter findes i FREMSKRIDT 1977-6 p. 8 f med henvisninger.

Det reelle skattetryk indeholder ud over byrden med at betale det offentlige udgifter tillige den folketingskabte del af inflationen, herunder den varefordyrelse, som er resultat af, at restriktionslovgivning dels medfører hoveriarbejderomkostninger for virksomhederne, som må lægge dem på priserne, dels afskrækker mange fra at starte eller udvide produktion og derfor begrænser vareudbuddet.

Når det forholder sig sådan, skyldes det, at den skattetryksfaktor, som interesserer, er de frie forbrugsvalgmuligheder, som folketingset fratager befolkningen.

Og man kan ikke trøste sig med, at nogle af byrderne væltes over på aktieselskaber og andre juridiske personer. Til at lide under folketingsets forbrugsindskrænkingslovgivning er der kun de 5.131.834 danskere. Aktieselskaber spiser ikke brød. Når de pålægges skatte- og restriktionsbyrder, må de enten vælte disse over på kunderne eller aflønne personale og/eller aktionærer dårligere, end de ellers ville have gjort. Men kunder, personale og aktionærer indgår også blandt de 5.131.834.

Naturligvis er skattetrykket ikke et onde med sin fulde vægt. Mange fornuftige og gode ting fås for skattepengene. Skattetrykket er blot gået aldeles over gevind. Nedsættes det, sådan som Fremskridtspartiet har fremlagt præcise og detaljerede forslag om, vil der i danske produktionsvirksomheder - som nu tynses ned under skatte- og restriktionsåget - udfolde sig så stærke kræfter, at der for menigmand i Danmark skabes velvære, mangefold så kraftigt som det embedsmandskontorer og bureaukrati evner.

Ud over eksplosionsstigning i nationalproduktet og mindre spild indebærer Z-planen det enormt positive, at folk får den vare, de ønsker, i stedet for, at alle påtvinges, hvad mere eller mindre kløgtige og nævenyttige administratorer og politikere har fundet på skulle være bedst for den gemene mand eller dame.

Kapitel 3. 100 grunde til at afskaffe indkomstkatten

1. Asocial

Indkomstkatten er **brælrende asocial**. Den kaster det enkelte menneske ud i stress og personlig ulykke.

2. Straf for at gøre nytte

Indkomstkatten er en skat på den samfundsnytte, den enkelte gør. Det er frastødende og i et moderne vækstsamfund absurd at belaste folk med højere skat, hvis de gør mere gavn for samfundet. Indkomstkattens sande væsen er foragt for det at arbejde. Foragt for det at gøre nytte. Den rammer nemlig den enkelte på det, han skyder ind til det fælles bedste - hans indtægt.

I stedet for at lægge **skat på arbejdsindsats** bør skatten indtræffe, når folk lægger beslag på produktionsressourcerne. Altså hvile på, hvad den enkelte trækker ud af nationalproduktet til eget forbrug. Så generer staten ikke nyttig indsats eller opsparing. Den hundredekroneseddel, der stammer fra skattekontrolleret slid og slæb, behandles ikke længere værre end de hundrede kroner, der er kommet fra for eksempel inflationsgevinster eller måneskinsarbejder.

Det er destruktivt for moral og for økonomi, når høje marginalskatteprocenter og strenge dokumentationskrav tvinger hundredtusindvis af danskere til hele tiden dels at producere mest muligt, billigst og bedst muligt, dels til at nyde tilværelsen med slappe-af-dage og hobbyfornøjelser.

3. Administrationsspild

Indkomstkatten hviler på den dundrende usandhed, at det i nutidens Danmark overhovedet skulle være muligt en gang om året at foretage en beløbsmæssig opgørelse af nettoindtjeningen i det forløbne år for hvert eneste menneske for sig. På Sisyfosarbejdet med hvert år for hver person i eet tal (den skattepligtige indkomst) at angive årets økonomiske resultat ofres et enormt papir- og kontrolarbejde. Ingen anden skatteform afføder tilnærmelsesvis så megen **administrationsspilde** for hver krone, det offentlige henter hjem (sammenligningen må selvsagt foretages med henblik på samme fejlprocent). Selv om man kunne enes om, hvordan begrebet nettoindtægt overhovedet skal defineres, er indkomstskatteorderiet en administrationsbebyrdelse, som samfundsøkonomisk kun kan betegnes som spild. Der skabes jo ikke noget som helst menneskelykkebringende ved papirbeskæftigelse. I Danmark vil vi gerne nå frem til størst mulig velstand for flest mulige. Derfor skal vi nødtigt have goldt bureaukrati - nødtigt have, at den måde, hvorpå vi fordeler midlerne mellem privatforbrug og kollektivt forbrug, er indviklet og uforståelig for den enkelte og lægger beslag på nationens ressourcer i overflødig omfang. Samfundet skal bruge arbejdsstyrken ude i produktionen og ikke have den siddende på skattekontorer. Der er hvert år to cifrede milliardbeløb til forskel på, hvad administrationsfolk kunne have skabt af virkelige merværdier, hvis de havde virket i produktionen, og hvad de nu belaster samfundet med direkte og indirekte.

Unægtelig kunne de penge anvendes meget, meget bedre, hvortil indkomstskatteadministrationsudgifterne svulmer op - i privat som offentlig sektor.

Danmarks kosteligste råstof - arbejdskraften - bør ikke benyttes ved skrivebordene ud over, hvad der er strengt nødvendigt til at opretholde nødvendige funktioner. Fraviges det, er det med til at forstærke den udvikling, landet er kommet ind i under Heinesens misregimente - vi synker ned til at være en fjerderangsnation i løbet af en menneskealder på grund af de fejl, som folketingsflertallene begår i disse år.

Disse års faktum er, at umådelig megen tid bruges af skatteyderen, hans bogholder og andre medhjælpere, hans revisor og jurist fra den grundlæggende produktion og indsamling af bilag over bogføring, forberedelse og udfyldelse af selvangivelse og torskogilder og op, til den sidste krone er udpantet i henhold til højesterets domme i skattesager og betalingen konteret, revideret og anbragt i rette statistikbåse. Naturligvis involveres også ganske mange arbejdstimer af dem, der er ansat i den offentlige sektor, og som sådan lønnes af skatteyderne. Når private optræder som »gratis« servicebureauer ved at beregne og indeholde A-skat, indsende lønsedler og meddele et væld af andre lovkrævende kontroloplysninger, går tiden hertil fra timer, der kunne og burde have været anvendt bedre.

Papirbjergene er økonomisk betragtelige møllesten bundet om Danmarks hals. Ved deres uforståelighed for den almindelige dansker er de også mentalt ødelæggende.

Alligevel bliver skatteligningen skrigende uretfærdig, fordi indkomstskattesystemet ikke kan tilpasses det nuværende og det kommende samfund.

4. Lovjungle

Ubegribelighed er den nudanske indkomstskatteforvirrings mest fremtrædende egenskab. Sigtbarheden er så ringe, at skatten spolerer den langtidspanlægning, som er af afgørende betydning for erhvervslivet og dermed for vore allesammens velbefindende, trivsel og velstand. Skattelovgivningen inddrages ofte i Christiansborgkompromispolitikken. Så at sige ingen kan følge med i de **hyppige ændringer af skattelovene**. Og ofte skabes de i oppisket krisestemning under hastejaskeforhold på Christiansborg - 10 minutters ordudveksling mellem skattekyndige trætte toppolitikere, og millionvis af ærgrelsesarbejdstimer med enormt papirforbrug er udløst hos skatteydere og ligningsmyndigheder. Det dunkelt tænkte, som skal spænde over kompromisser mellem diametralt modsatte synspunkter, og som baseres på nogle få ofte atypiske tilfælde, bliver næsten altid også til det dunkelt lovtekstbeskrevne. Afstanden er enorm mellem de faktiske virkninger i det virkelige liv og den brovtende selvglæde, hvormed gammelpolitikere selv skamroser deres forligstekster. Bestandig lappes på de love, som i forvejen er af kvalitet som en 1945-cykelslange, ved at der indsættes nye udviklede, ufordøjede paragraffer med forskellige ikrafttrædelsestidspunkter. Og på grund af skatte-sagsbehandlingens langsommelighed skal så skattepraktikeren hele tiden sideløbende behandle sager fra de

sidste 20-30 år. Intet under, at kikseprocenten bliver stor allerede som følge af, at lovene er så rædselsfuldt dårlige, at de slet ikke er til at finde ud af. Makværket fortjener kun én eneste skæbne: at blive smidt på lossepladsen. Indkomstskattesektorens sygdom er så vidt fremskreden, at den er uhelbredelig.

Politikermunde har i årtier udsovset den ene floskel efter den anden om, at nu skal skattelovene gøres enklere, rimeligere og mere forståeligt. At det er gået den modsatte vej skyldes ikke, at SVCQMBF'erne bevidst er patologiske løgnhalse, men at indkomstskatten ikke kan tilpasses i nu- og fremtidens samfund. Hvornår vågner mon majoriteten af Holger Danskes børn op til at forstå dette - og handle overensstemmende dermed, når de sætter deres krydser i valgdagsstemmeboxene?

Sig nej til hele ellevebanden af uheldige politiske partier. Selv den mest tilgivelsestilhøjelige, tolerante, tålsomme vælger må da efterhånden indse, at skattelovene er skrevet af dårehoveder, som må fjernes på førstkommande valgdag.

5. Myndighedshovedjægerne

De mange skift i lovgivningen og skattemyndighedernes hyppige praksisændringer indebærer, at det ikke alene kniber med at spå om fremtidens lovgivning. På mangfoldige områder er det umuligt selv for den højere sagkundskab at sige, hvordan retstilstanden er her og nu. Danmark har ikke én eneste skatteekspert, som blot tilnærmelsesvis kan overskue hele det vildnis af love og regler, hvortil den enkle 1903-lovgivning er udartet. Og det sluger lang tid og mange kræfter, når opståede tvivlsspørgsmål skal afklares ad rettens vej. Derfor vælger mange hellere at lide under sagligt uholdbare efterbeskatningspinsler.

Den af folketinget vedtagne skattelovgivning er kun en mindre del af skattesystemet. Den større del af papirisbjerget består af administrative regler - bekendtgørelser, cirkulærer, vejledninger eller blot »praksis«. Skattevilkårene fastlægges i vidt omfang gennem administrative skaltevalterier. Når praksis og love konstant ændres, er det hele tiden hundredvis af besværligheder med overgangsregler og med, hvor lang tilbagevirkende kraft den nye tingenes tilstand skal have.

Dette stiller ganske store krav til den måde, hvorpå de administrative regler tilvejebringes og forvaltes. Det kræver hos skattemyndighederne en betydelig grad af indsigt i danskernes mange forskellige aktuelle livsvilkår. Og det kræver proportionssans og en rimelig størrelse sko.

Disse egenskaber er for sjældne i skatteforvaltningernes **embedsmandspaverier**. De seneste års tilkendegivelser fra statsskattedirektør Westerberg m.fl. om vilje til åbenhed, kommunikation o.s.v. har højst været skridt på vejen til mere acceptable tilstande. Uheldige strømninger i skattemyndighedernes forhold til virksomheder og enkeltpersoner er fortsat almindeligt forekommende.

Som et af de gennemgående træk udstråler en grundlæggende »konservatisme« i skattemyndighedernes - også de overordnede - opfattelse af centrale skattemæssige begreber.

Bl.a. i forbindelse med de såkaldte »aktioner«, som Statsskattedirektoratet i de senere år har iværksat (de berømteste er dels krydsrevisionerne overfor bygefolk, læger m.fl., dels »Aktion Store Selskaber« og kampagnen mod sommerhusudlejere), blev afdækket markante forskelle mellem, hvad skattemyndighederne anser som fradragsberettigede driftsudgifter, og hvad der ud fra almindelig driftsøkonomisk fornuft hører til på virksomhedernes udgiftsside.

De hold, der udsendes som skattemyndighedernes aktivister, tror, at deres advancementsmuligheder måles på, hvor mange millioner de alt i alt henter hjem i efterbetaling og bøder. Man burde belære de folk om, at deres opgave er at komme frem til det rigtige resultat og ikke at udsuge virksomhederne. Også selv om de efter flere måneders undersøgelser, der jo også er meget belastende for den pågældende virksomhed, kommer hjem og siger: »Vi fandt ikke noget«. Selvfølgelig forekommer der overalt konteringsfejl, men det burde ikke tillades skattevæsenets hovedjægere i den anledning at slagte virksomhederne eller maltraktere medarbejdere og ledere på menneskeuærdig manér.

Virksomhederne bliver ofte hængt ud, når de bliver fanget i skattesystemet. Tit er tilfældigheder og uretfærdigheder udslagsgivende.

Skatteyderen anses for skyldig, indtil han har bevist sin uskyld. Og det er meget forskelligt fra myndighed til myndighed og fra skatteyder til skatteyder, hvor stærke argumenter, der skal til, for at uskyld anses for bevist.

For den enkelte borger er det praktisk talt umuligt at være sikker på, at han ikke træder ved siden af i sin fortolkning af skattereglerne. Had og mistro udvikles og befæstes mellem myndighederne på den ene side og i den anden lejr borgerne - herunder især de mest aktive og initiativrige. Og i de daglige arbejdsgange må bogføringen nødvendigvis klares af skatteretligt set mindre kvalificeret personale, så det meste af det, som man senere anger virksomheden på, aldrig har været fremme for ledelsen, før skattefaldøksen guillotinerne, hvad der i et indkomstskattefrit samfund ville have bestået i masser af år fremover som en lykkebringende blomstrende produktionsbedrift.

Forholdene står tilmed overfor stadige forværringer, efterhånden som afstanden mellem den martrede private sektor og de socialistanløbne embedsmandsplageånder bliver større og større. EDB-effektivitet øger samfundsfarligheden i skattefolkshovedjægerbanderne. Der nedsættes det ene udvalg efter det andet til yderligere at skærpe deres Aktueltrøste effektivitet, for eksempel at etablere samvirke med momstoldskontrollanter, der først slynger bøder ud på måske 50.000 kr., og som så indberetter til indkomstskattevæsenet, hvis

bødekrav normalt er 3-4 gange så høje. Og med de umulige skattelove, vi har, er det en dårlig skatteembedsmand, der ikke - hvis han da vil det - kan knalde en hvilken som helst virksomhed.

Men ofret for disse misgerninger er hele det danske samfund, hvis eksistensgrundlag jo er, at erhvervsfolk får lov til at passe deres erhverv. Under indkomstligningens forfærdelige tilstand resulterer embedsmandskalpejagten ikke blot i økonomisk katastrofer. Den formørker også sindene hos de forfulgte, hvad enten det så udløser irritation, tyndslidte nerver, dumpt had, vildskab eller fortvivlelse. Under alle omstændigheder er det lige det præcist modsatte af Fremskridtspartimålet, som er størst mulig menneskelig trivsel.

6. Organisationernes demokratiødelæggelse

Organisationsstormugulmagten er så formidabel, at den truer det danske folkestyre og over en kortere årrække kan omvælte balancen i det danske samfund. Organisationerne vokser så store, at deres mammutbureaukratskretariaters udbygning af deres eget apparat mere og mere bliver målet for deres stræben, mens de menige medlemmer er fjerne og underordnede.

Sådanne advarsler høres tit og ofte. Men lige som, når det er vejret, der snakkes om, er der ingen, der synes at gøre noget ved det.

Det først fornødne er at overveje årsagerne til, at tingenes tilstand er kommet så vidt:

Væsentligt er vort indkomstskattesystem. Det giver fradrag for faglige kontingenter og skattefrihed for organisationernes formuer og indkomster. En sådan kombination må føre til, at pengemidlerne strømmer til, opbevares og akkumuleres på skattefrihedshellerne.

Og penge er magt.

Med dem kan organisationen stå som den store velgører overfor sine nøglemedlemmer, fordi pengemidlerne er så rigelige. Man kan arrangere såkaldte organisationskongresser og -studieture til Amazondalen og andre af de af jordens vidunderlige egne, som den skatteplagede befolkning aldrig ville se, hvis ikke det var fordi organisationskontingentkronerne som følge af skattesystemet har mange gange så stor en købekraft som andre penge.

Organisationen har derudover råd til at drive et stort propagandaapparat for sin egen nødvendighed og uundværlighed.

Alt dette styrker yderligere magten.

Og så kommer det virkelige samfundsfarlige. De politiske partier, hvem Danmarks Riges Grundlovs § 31 har givet al formel magt her i landet, er konstant i pengenød. Men makker de ret overfor organisationerne, kan de også få kæpemilliontilskud.

Og det får de judasindstillede partier fra LO, fra Dansk Arbejdsgiverforening og fra masser af andre organisationer.

Og partierne gengælder dette ved at give organisationerne yderligere magtstilling.

Hele den samfundstruende magtklods, der udvikler sig, hviler altså på, at når man har et indkomst- og formueskattesystem, er det naturligt og principrigtigt at betragte organisationskontingenter som fradragsberettigede driftsudgifter og undlade at beskatte foreninger, som ikke driver egentlig erhvervsvirksomhed.

Den snavsede indkomstskat får herigennem også demokratiundergravningen på sin egen gennembeskidte samvittighed.

7. Sensationspressehetz

Pressen er ikke ked af at gabestok udstille virksomheder som de onde dyr i åbenbaringen eller som overkriminelle. Det falder så godt i tråd med den evindelige mistænkeliggørelse af erhvervslivet, som er livskaldet på Journalisthøjskole, i Forbrugerråd og Danmarks Radios kantiner og de andre steder, hvor man henter sin inspiration. Medieliderlige og karrierejagende labber mange skattemyndigheder pressens interesse for deres arbejde i sig og glæder sig over de synlige beviser for, at de arbejder og arbejder effektivt og skaffer penge til statskassen. Når de går med på avisernes hysteri, skaber de ofte nogle frygtelige forvridninger i opfattelsen ved at nævne store summer som målet for forbrydelsen, uanset at det blot er poster, der flyttes fra at være fuldt fradragsberettigede straks til at være afskrivelige over en periode.

Viktorianismen lever endnu så stærkt i Danmark, at det for de fleste er den værste af alle straffe, at deres skattesag kommer i rampelyset. Offentlighedsinteressen skulle i teorien være den enkelte garanti mod en uhæderlig stat, men i praksis er gabestokudstillingen for mange blevet en ekstra straf over alle straffe. Skal vi have et godt og billigt fungerende skattesystem, er udbredt offentlighed en billig selvkontrollmekanisme, men folkementaliteten er stærkt imod.

Sensationspressehetzer er frodig muld for kæmpevækst fra de ukrudtsfrø, som er uundgåelige, når en enkel skatteform opsluger hen ved en fjerdedel af nationalproduktet. Det giver den offentlige sektor så rigelig en pengestyrkelse, af flere og flere får en mere og mere forkvaklet personlig og økonomisk livsholdning. Og jo længere den stat i stat, som indkomstskatteetaten og alle den forgreninger udgør, får lov til at konsolidere sig, des mere umuligt bliver det at komme af med den igen. Der fødes og styrkes kræfter, som vil kæmpe jesuitisk for deres eget magtapparats overlevelse.

8. Retfærdighedsfølelserne

Man søger noget, der er retfærdigt, men nutidsdanskernes opfattelse af **retfærdighed** er stærkt subjektiv. Retfærdighed er som oftest, at ens egen gruppe skal betale mindre og de andre noget mere. Landmanden i Himmerland og boligaktivisten på Nørrebro har vidt forskellige retfærdighedsbegreber. Når der tales om skatteomlægninger, som skal tilvejebringe en mere retfærdig fordeling af skattebyrden, kan man ofte skrælle overfladeargumentationen bort, og tilbage står i al sin hæslighed: »Beskat mig selv noget mindre og de andre noget mere.«

Når slagsmål af den art får lov til at fortsætte årti efter årti - og det har de gjort i indkomstskattesektoren - splitter og ødelægger man sammenholdet inden for fædrelandet.

Og de dumpepeterier, som dominerer nutidens medier - aviser såvel som TV og radio - gør det ikke lettere at opnå saglig forståelse for, hvad der er retfærdigt, men det er i al fald urealistisk at sætte lighedstegn mellem de gældende skatteregler på den ene side og rimelighed og retfærdighed på den anden.

9. Klagesystemfarcen

I dag er det blevet sådan, at klage over en afgørelse ikke er noget reelt alternativ til underdanigt at underkaste sig en forhøjelse dikteret af skattemyndighederne. Klage kræver nemlig, at enormt megen tid og enormt mange kræfter og penge skal investeres i skattesagens førelse. Ofrer den enkelte indsatsen, betaler skatteyderne for, at myndighederne sætter endnu flere kræfter ind, og vi får i klagesagerne samfundsøkonomisk ressourcospild i todobbelt potens.

Et menneskeværdigt samfund yder lighed for loven. Det er der ikke i spørgsmålet om sagsomkostninger i skattesager. Det offentlige repræsenteret ved kammeradvokaten har en slags fri proces, som borgeren ikke har. Mange skattesager bliver ikke ført, fordi skatterådgiveren må gøre sine klienter opmærksom på, at der ikke er fradragsret for sagsomkostningerne.

Og når så omsider endelig dom skal afsiges, oplever man i reglen en total ukyndighed, ligegyldighed og selvgladsmagelighed hos de højtbetalte dommere, der bare pr. refleks giver medhold til at redde prestigen hos deres embedsbrødre i skatteforvaltningen.

Alle bureaukratiets dårligdomme vælter frem i det vrængbillede på acceptabel retspleje, som den nuværende danske skatteproces frembyder. Den er let at kritisere. Men kritikeren må erkende, at det ikke kan gøres ordentligt, uden at det danske samfund til indkomstskattesagers behandling overfører det mest værdifulde af hver enkelt danskerfødselsårgangs menneskemateriale. Og en disposition af den art vil ribbe langt mere værdifulde sektorer for deres vigtigste grundlag.

Derfor er den eneste konklusion også her: Væk med indkomstskatten

10. Blodsugerskatteprocenter

Skattetrykket er gået over gevind. Knud Tholstrup belyser dette i den gruelige historie over ham, der skal tjene 100.000 kr. for at kunne give sin fætter en gave på reelt kun 2.300 kr.:

Giverens aktieselskab tjener	100.000 kr.
Aktieselskabsskat 37 %	37.000 kr.
Rest	63.000 kr.
tages hjem som udbytte, minus aktionærens 70 % skat	45.100 kr.
Rest	18.900 kr.
Summen gives bort, f.eks. som gengæld for en tidligere tjeneste:	
Modtagers skat 70 % heraf	13.230 kr.
Rest til forbrug	5.670 kr.
Moms og punktskatter i gennemsnit	
heraf	1.870 kr.
Fætteren får herefter værdier for	3.800 kr.
I selve vareprisen er indregnet producenterne og	
købmændenes skat på ca. 40 %	1.500 kr.
Rest som er varens reelle pris.	2.300 kr.

Har man idiosynkrasi mod dem, der giver gaver til deres fætre og derfor ikke synes, det er så slemt, kan man ombytte fætteren med en hvilken som helst anden indkomstmottager, hvor yderen ikke har fradragret.

Kan man ikke lide, at Tholstrups mand har organiseret sig i aktieselskabsform, kan man begynde længere nede i eksemplet. Med de 63.000 kr. eller med de 18.900 kr. Den, som får det beløb i løn, får altså reelt kun for 2.300 kr. varer for sin indsats. Resten er betalingen for at leve i et skattesamfund som det danske. Man synes nok, at de goder, samfundet yder til gengæld, kunne leveres til en langt mindre bloddryppende pris.

Blandt de mangfoldige eksempler, der kan nævnes på skattetryksbarbariet, er også det om manden, der tager overarbejde for at få en bil. Først tager indkomstkatten to tredjedele af, hvad han pukler sig til. Der skal tjenes så meget, at den tilbageværende tredjedel er nok til at købe tre biler for - manden kan nemlig kun

få en bil til sig selv mod at betale ned i det tomme Heinesenhul af en statskasse for to andre biler (i form af hen ved 210% til registreringsafgift, moms og told o.s.v.).

Sandelig var Ewald fremsynet, da han til de danske nationalord gjorde sætningen: »Fly, skreg de, hver som ved et skjul« - at smyge byrder af sig er af bitter nødvendighed gjort til Danskernes Nationalsyssel nr. 1.

11. Lønafsmitning

Øgning af personbeskatningen forårsager pres på lønniveauet.

Altafgørende er, hvad der er i posen. På det punkt afslørede kildeskatteordningen meget. Før 1970 kom efterregningen 1½ år efter, at man fik sine penge. Lønmodtageren blev altså ikke konfronteret med de barske kendsgerninger så hurtigt, som han nu udsættes for dem.

Dermed styrkes personbeskatningen, som en faktisk omkostningsfaktor for erhvervslivet. Folk reagerer ikke så kraftigt på indirekte skatter. Man har til en vis grad mulighed for at sætte sit forbrug ned på visse af varerne. Forbrugsafgifter kommer mere snigende: Forskelligt fra medarbejder til medarbejder og ikke på den måde, at man får præsenteret en lønningspose, hvor trækket er ændret. Derfor er vejen over yderligere træk på den direkte skattekonto særdeles farlig, fordi man får lønafsmitningerne. Til reel glæde for ingen. Til skade for alle i det danske samfund.

Hvis skatteforhøjelsen kun rammer mindre grupper - for eksempel ved fradragssanering eller ved, at en enkelt kommune forhøjer sin udskrivningsprocent - kan det enten passere uden lønomkostningsforhøjende virkning, eller det kan udløse, at lønnen stiger for alle - også de som bor i en anden kommune, i lejlighed uden renteafrag, eller som i øvrigt ikke er blevet ramt af skatteskærpelsen. Begge dele er sådan set lige uretfærdigt.

Fremskridtmanden A. F. Beyer skriver i sin af universitetsmagthaverklanen og medierne så at sige ikke påagtede inspirerende bog »SKAT, skat ikke« fra sommeren 1974:

»Tidligere var det materialerne, som kostede. Man bukkede sig gerne for at tage et søm op fra jorden. - Intet måtte gå til spilde. Lønnen var lav, og derfor kunne man tillade sig at bruge arbejdskraft til ting, vi i dag finder meningsløse. Derfor var arbejderen i slutningen af forrige århundrede en kuli, en snavset, uvidende og ukultiveret arbejdskuli, som levede på sultegrænsen.

Nu er han en veluddannet, vellønnet tekniker, som bor i eget hus, kommer til sit arbejde i egen bil, holder ferie i udlandet og har bad, radio og farvefjernsyn. Det er kun for yderliggående politiske partier, han står som underklassemennesket, og den om- og tiltale de giver ham, går hen over hovedet på ham.

Mennesket er revalueret i forhold til materialerne. Det har været en god udvikling. Skal skattesystemet træde i denne udviklings fodspor og bringe den videre frem, må det virke, så menneskets forhold kan forbedres yderligere. Det må være beskatningens kunst i vore dage.

Som produktionens mål må mennesket være hævet over at skulle være beskatningsobjekt som i vornekabets dage og i dets forlængelse i indkomstkattens tid.«

Lavtlønsproblemet løses ved forhøjelser af den skattefrie bundgrænse, men ikke ved SV-metoden med at forhøje garantilønnen.

Lønfremgang kan på samfundsøkonomisk holdbar vis alene gives ved indkomstkattenedsættelser.

Man hører gang på gang om, at den lavtlønnede har 32 kr. i timeløn. Det passer simpelthen ikke. Han har kun 22 kr. De 10 kr. er forsvundet til kildeskattedirektoratet, før butikspigen overhovedet ser sin lønpose. Bruttolønnen - de 32 kr. - øverst på lønsedlen er for lønmodtageren et lige så uinteressant tal som CPR-nummeret og andre kodetal. Det som tæller, det som gælder, det er nettolønnen (de 22 kr.) forinden på lønafregningen. Skatten er blevet et uvedkommende mellemregningstal.

Derimod er de 32 kr. jo den benhårde omkostningsrealitet, der spærrer for at arbejdsløshed og valutagæld afskaffes. Både de 22 kr. til den ufaglærte og de 10 kr. til skattevæsenet skal med fuld vægt indregnes i priserne, når danske virksomheder skal dyste i konkurrence med tyske, japanske, schweiziske eller hvilke nationaliteter, konkurrenterne nu har i den pågældende branche.

Man narrer sig selv, om man stadig plasker rundt i det historiske udgangspunkt om, at almindelige lønninger er skattepligtige og kører denne fiktionsskat ud i gevaldige og generende kæmpeadministrationsapparater. Lønskatten er til 98% en produktionsbyrde og intet andet. Meget taler derfor for at springe hele besværet over med at beskatte lønindtægter og i stedet flytter lønmodtagerens indtægtsskat derhen, hvor den hele tiden reelt har hvilet: På virksomhederne. Det er der da også tilløb til ved den stigende brug af socialafgiftssystemet. Foretages rationaliseringen konsekvent, vil vælgerflertallets forståelse for, at offentlige »gratis goder« er noget, der skal betales dyrt for, imidlertid blive yderligere forflygtiget til nationens fordærv. Derfor er det en kortsynet løsning. Skellene mellem nutidssamfundets altdominerende indtægtsform - løn og andre indtægter ville også afføde et væld af urimeligheder. Derfor kan skavanken alene repareres ved, at man afskaffer indkomstkatten for alle - ikke blot lønmodtagerne - ved at nedsætte de offentlige udgifter tilsvarende.

Den traditionelle måde til levestandardsforbedring er lønforhøjelsen. Lyder den på papiret på 4 kr. i timen, må vareprisen forhøjes tilsvarende. Men lønnen for arbejdsmanden går kun op med 2 kr. i timen og skatteposten med de andre 2 kr.

Får man først øjnene op for denne omkostningsopdeling, bliver den naturlige konklusion, at lønforbedringer gives ved, at skatetrækket bliver mindre. Så vil alle lønninger stige.

Vel at mærke som udbetalt beløb.

Banditten på vort arbejdsmarked hedder indkomstskatten. Alle gode kræfter - i og udenfor organisationerne - burde samles om at henrette den.

12. Måneskinsarbejde

Det er uhyre svært at få hjælp til at arbejde i hus eller have, hvis det overhovedet antydes, at det, der betales, kunne blive set i skattevæsenet på nogen som helst måde.

Måneskinsarbejde finder sted i bygge- og vedligeholdessektoren, frisørfag, salg ved stalddøre og på kajen i fiskerihavne af frisk nyfanget fisk. Og hundredtusindvis af andre steder sættes milliardvis af kroner i cirkulation.

Landmanden kan i spidsbelastningssæsoner ikke få den nødvendige ekstra medhjælp til roehakning og høst, medmindre lønnen udbetales sort. For at kunne gøre det, skal bonden selv ud at skaffe sorte penge. Er han ikke indstillet på det, mister han afgrøden. Når han har prøvet det i nogle år, finder han som regel ud af, at nu kan det være nok med det besvær. Han sætter sin besætning ud, han nøjes med at avle korn, og halmen bliver brændt af på markerne. Resultat: Mindre valutaindtjening og mindre beskæftigelse i landbrugets følgeindustrier.

De samme problemer har alle andre erhvervsdrivende med sæsonprægede produktioner: Gartnerier, pelsdyravlere osv.

Resultatet er altid, at produktionen efterhånden nedsættes, fordi indehaverne bliver trætte af besværet med de sorte penge til lønudbetaling.

Både kunder og håndværkere henter hvert år enorme gevinster hjem i forbindelse med sort arbejde. Taberne er staten, der mister hundredvis af millioner kroner i skatte- og momsindtægter, og håndværksmestrene, der mister betydelige beløb til dækning af deres faste omkostninger.

På Håndværksrådets kongres den 7. maj 1979 talte man meget om, at sort arbejde ofte for håndværkersvenden giver det dobbelte i løn, mens det samtidig for kunden betyder, at regningen kun bliver halvt så stor.

Skal maler Olsen have 350 kr. for at pynte op på købmand Dams dagligstue, skal han indkalkulere 650 kr. til indkomstskat. For 1000 kr. indtjent ved malerarbejde fordeles efter reglerne med 650 kr. til kildeskattedirektoratet og 350 kr. til den, der arbejder.

Inklusive moms kommer Dam herefter til at betale 1.202,50 kr. For at klare det, skal Dam øge fortjenesten i sin butik med ca. 3.600 kr. (ca. 2.400 kr. til skat).

Intet under, at Olsen og Dam ret let finder ud af at springe alt papir over og holde den umoralske og ødsle stat udenfor.

Helt uden om regnskabet skaffer Dam nogle kolonialvarer til Olsen til salgspris ca. 500 kr. - herved mister Dam måske en fortjeneste på 30 kr. (efter skat), men har fået malet for 1.202,50 kr., og Olesen kan glæde sig over at have fået en halv gang mere for sit arbejde.

Og så fryder de sig i fællesskab over, at de ikke har bidraget til at styrke den fælles fjende og det svulmende administrationsapparat, Lise Østergaard, Kultur-Mathis og sådan nogle.

Når folketinget skal foretage modtræk mod miseren, evner det intet andet end at etablere store oplysningspligt- og kontrolordninger. Herved pestilleres det praktiske liv yderligere for den, der i forvejen optrådte lovmedholdeligt. Han kan ikke få ibrugtagningstilladelse (byggeattest) til sine kunder, før alle CPR-numre og andre viderværdigheder er fremskaffet til de rigtige rubrica på de endeløse blanketter, og han straffes for de fejl, der uundgåeligt indløber. Mens de gode viljer så yderligere straffes, belønnes de samvittighedsløse, som styrer uden om alt det pjat og i det højeste skriver nogle tilfældige oplysninger på lykke og fromme.

Måneskinsarbejde kan kun blegne bort eet sted: I indkomstskattefrihedssamfundets solskin.

13. Pengeforringelsen

Pengeforringelsen har det i praksis vist sig umuligt at tage højde for i indkomstskattelovgivningen:

- 1) Beløbsgrænser holdes uændrede i årevis (for eksempel er standardfradraget på parcelhuse uændret 2.000 kr. siden 1965, uanset at man nu får udført langt mindre håndværksarbejde for 20 hundrede-kronesedler end dengang).
- 2) Avancebeskatningsregler o.l. får en besynderlig karakter, når loven postulerer, at den, som sælger noget for 300.000 1979-kroner, som han i sin tid har betalt med 100.000 1960-kroner, skulle have tjent 200.000 kr., som skal til beskatning med måske 60 pct., måske endnu mere.
- 3) Det er umuligt under nutidens skattetryk at fabrikere en retfærdig skatteskala. Og skalaen bliver mere og mere uretfærdig, som årene går. Også selv om man indeksregulerer den automatisk. I sig selv fremkalder reguleringen et væld af problemer. Det fremgik af folketingsdiskussionerne i oktober 1978: Hvad skal der reguleres efter (pristal, lønudvikling eller noget tredje - 1979-indkomstskatten blev forhøjet med 1.240 millioner kroner ved, at folketingsflertallet skiftede fra et reguleringsindeks til et andet)? Hvordan skal reguleringsperioderne afgrænses for at undgå betydelige svingninger fra år til år (fx når overenskomstsituationerne eller prisstoplovene falder månedsforskelligt fra år til år)?

14. Repræsentationsfordele

Taxabonner, frikort til transportmidler og alskens andre foretagender, kurser, seminarer, restaurationsmiddage, kongreshoteller på feriesteder o.s.v. misbruges - ikke mindst i den offentlige sektor - til forskaffelse af skattefrie fordele.

Og det er typisk de bedst stillede i samfundet, der (angiveligt som led i deres erhverv) opnår disse **gratis luksusgoder**. De dårligst stillede må tjene 2-3 gange de pågældende goders pris for at få råd til at erhverve dem som følge af, at 50-60 pct. af deres indtjening forsvinder til den skat, der bl.a. betaler for de privilegeredes luksusnydelser.

15. Fidusmageri

Det skatteevneprincip, som var grundlaget for indkomstskatten, ligger nu dybt begravet under tonsvis af besynderlige lovparagraffer, cirkulærer og andet skidt.

Systemet belønner fyrsteligst den, der spekulerer i skattereglerne - eventuelt ved at antage dyr og dygtig revisor- og advokatbistand.

Men samfundet har mere brug for den, der koncentrerer sin arbejdstid om at skabe gode produkter. Samfundsøkonomisk er indkomstskatten derfor produktionshæmmende, og **skattetænkning** er ressourcespild. De dermed forbundne omkostninger fordyrer danske varer og svækker følgelig dansk erhvervslivs konkurrencekraft. Der foretages titusindvis af dispositioner, som bestemmes afgørende ud fra skattemæssige overvejelser (maskiner i cellofan, forsikringstegning, skattecirkus, trusserederier, indlæggelse af urentabel (skin)produktion i bygninger, for at disse kan (for)blive afskrivningsberettigede, o.s.v., o.s.v.).

Samfundsmæssigt skævvrides det ønskværdige herigennem.

Revisorer og andre virksomhedsrådgivere må i et helt urimeligt omfang ofre tid og kræfter i arbejdet med disse kunstgreb frem for på opgaver af mere nyttig og konstruktiv karakter.

Man ser gang på gang, at folk simpelthen går bankerot, blot fordi der er et eller andet, som de ikke i tide har rådspurgt deres revisor tilstrækkeligt om. Det er jo sådan, at nok er det godt at være en god bondemand eller en god bager eller en god tømrer, hvad fagmand nu har valgt, men i masser af tilfælde er jo de, der svømmer ovenpå, dem, der har de gode skatterådgivere. Der er ikke noget mærkeligt i, at landet faktisk udvikler sig på den måde, som vi kan se på indtægtsstatistikken. Hver evig eneste år ligger allerøverst de, der beskæftiger sig med noget så samfundsmæssigt unyttigt som at være skatterådgivere, advokater og revisorer. Papirarbejde lønnes langt bedre end produktionsarbejde.

Det er et sølle folketingsflertal, som har indrettet samfundet sådan, at en af de mest afgørende omstændigheder for, om det skal gå et menneske godt eller skidt, er, om han har en god eller dårlig revisor.

Den enkeltes bevægelsesfrihed indskrænkes. Har han brændt fingrene nogle gange, lærer han ikke at foretage sig noget, før hans revisor eller skatteadvokat har haft tid til at give ham audiens, så han kan få sine instruktioner. Ganske som oldtidens hærførere ikke turde gå på krigstogt, før de havde rådspurgt orakelpræstesketet i Delphi.

Og ofte er hjælpen, man får, ikke bedre. Fordi advokater og revisorer har de højeste profiler her i landet, besidder de ikke de snildeste hjerner - langt fra.

Venstrefløjssocialdemokraten Jørgen Flindt Pedersen fra TV-Aktuelt skriver i Weekendavisen:

»Forleden så jeg et katalog på mindst 25 forskellige muligheder for legalt at mindske sin skattebetaling. I de fleste tilfælde krævedes der en vis startkapital samt en ikke ringe indsigt i lovgivningen. Når fradragene nu igen er steget voldsomt, er det ikke LO-medlemmerne, men de højtlønnede i det offentlige og det private erhvervsliv samt selvstændige folk fra de liberale erhverv, der har benyttet sig af mulighederne. Helt legalt og ofte ud fra de ædleste motiver om at ville beskytte en formues værdi mod inflationens bid investeres der i anpartar og investeringsforeninger for ikke at tale om pensionsordninger, der vil skabe en lille gruppe af pensionister, der vil kunne forgyldte deres kister både indvendig og udvendig. For som Handelsbanken så tydeligt sagde det i en storstilet reklamekampagne for ikke så længe siden: Det er morsommere at betale til sig selv end til skatten.«

Den med størst økonomisk formåen har også den bedste mulighed for at presse sin skat mest ned. Sådan har politikerne indrettet systemet. Det har otte-ni års ihærdigt Fremskridtsarbejde skåret ud i pap for enhver. Men når de fleste hver efter deres evne udnytter systemet, bliver konsekvensen, at den, der troskyldigt lader være med at udnytte det, reelt bliver udnyttet som skattesorteper. Ligesom voldtægtsfrygtende kvinder går på jiu-jitsu-kurser, er veltjenermandens selvforsvar at konsultere skatterådgiveren. Og flere og flere går om ad den gade. At fastholde dette indkomstskatteuæsen er at styre det danske samfund ind på en kollisionskurs.

Fiskeskipperen har store vanskeligheder med at skaffe penge til at betale renter og afdrag på sin nye stålkutter, han købte så stort og dyrt for at kunne få en stor afskrivning. Når det driftsmæssigt fornuftige støder mod det på kort sigt skattemæssigt fornuftigt, sejrer det sidste ofte.

Skatteafskrivningspsykosen udløser fejlinvesteringer i alt muligt tingeltangel, der ikke er brug for.

Folk bygger store huse og sommerhuse, de ikke har råd til at bo i, for at nedsætte indkomstskatten gennem rentefradraget.

Når indkomstskatten kommer væk, vil der ikke længere være noget at bruge fradrag til eller nogen fordel i skattefrie indtægter. Spekulation i indkomstskatteforholdene og de fede fiduser forsvinder den dag, indkomstskattens dødsdom afsiges.

Men heller ikke et sekund før.

16. Valgfrihedsparagrafukendskab

Meningen med indkomstskatten er, at to mennesker, hvis forhold er ens, også skal behandles ens af det offentlige. Men sådan er det ikke længere. I den sidste menneskealder er der kommet flere og flere regelkomplekser, hvor skattelempelser kun opnås, når skatteyderen i selvangivelsen eller bilag til den fremsætter begæring om at få fordel. Glemmer han det, har han fortabt sin ret: Folkepensionistens rentenedslag, købmandens afskrivninger, lønmodtagerens fordeling af efterslæbsbeløb, fradrag i særlig indkomst for negativ almindelig indkomst, visse schweizerfranclåneres kurstabsfradrag, og meget andet beror på, at særlige rubrikker bliver udfyldt i de uoverskuelige papirdynger, der dumper ind gennem brevsprækken i den tykke brune januarkonvolut fra skattedirektoratet.

Sådanne **begæringsregler** er nok nødvendige, hvis vi ikke skal ansætte hundredvis af ekstra skattemænd til at undersøge hver enkelt skatteydere forhold for, om hun eller han kunne have fået nogle flere fradrag efter sine forholds beskaffenhed.

Men det er bestemt ikke tilfredsstillende for den, der ikke holder af brede behandling af de medborgere, som har brugt tusindvis af timer på at blive skatteparagrafjonglør, end af dem, der i stedet har brugt deres tid på at blive nyttige samfundsborgere, hvis virksomhed vore allesammens velstand er afhængige af.

Skattelovgiverne lukker øjnene for denne indbyggede brist i skattesystemet med et: Folk skal nok selv vide at finde ud af de bestemmelser, der kan give dem fordele. Denne selvtrøst er selvbedrag. Med den hvirvlende og stadig skiftende skatteparagrafmængde, som præger dette land, har mange for længst opgivet at følge med i det hele eller blot i en beskeden brøkdel. Når mange ikke udnytter deres valgfrihedsmuligheder, er det, fordi de slet ikke har anet, at de havde den. Men man skal ikke blot bruge sin kreative fantasi ved selvangivelsesudfyldelsen af hensyn til de lovregler, der kræver særskilt begæring. De forhold, som man glemmer at huske ved selvangivelsesudfyldningen, vil man i praksis have svært ved at få lov til at gøre brug af. Det engang glemte er ofte det evigt fortabte - når det er til skatteyderens fordel.

De onde ler, og de gode græder - det er valgsproget i indkomstskattens plettede våbenskjold.

17. Posekiggernidkærhed

Skattekontrol har en iboende tendens til at stræbe efter stadig at blive mere og mere perfekt. Det kræver en udspionering af alle sider af hvert enkelt skattesubjekts - sådan kaldes vi af vore herskere - hele liv og tilvæ-

relse. Herunder privatlivet til dets mest intime enkeltheder. Ellers kan man ikke med størst mulig sikkerhed fastslå, hvilken nettoindkomst der er blevet resultatet af arbejdsydelsen i de 8760 timer, som hvert år er til vor rådighed. Indkomst kan jo skabes på tusinde måder når som helst på døgnet. Det må også udforskes, om beløb, der kræves fradrag for, ikke i virkeligheden skulle være brugt til privatformål. En afkontrollering af, om der ikke skulle være udholdte indtægter, forudsætter, at myndighedsmagten kan danne sig så nøjagtigt et billede som muligt af privatforbruget, fordi skatteindkomsten jo er lig med summen af privatforbruget og årets opsparing.

Det frygtelige er, at EDB-udviklingen har muliggjort en sådan udspionering langt ud over, hvad nogen forestillede sig, da indkomstskatten blev opfundet for snart et par hundrede år siden. Ja, virkeligheden er frygteligere, end hvad George Orwell og Aldous Huxley evnede at fremmane, da de skrev deres berømte fremtidsromaner.

At magt korrumpere er ikke bare noget fra historiebogen eller bananrepublikkerne. Det er en tidselblomstrende afskyrealitet i Indkomstskattenudanmark.

18. Skønsvilkårlighed

Skønsafgørelser er hasardspil og avler derfor berettiget utilfredshed. Embedsmandsuretfærdigheder knuser herigennem mange produktive virksomheder. Meget let påduttet en medborger en indtægt på 20.000 kr., som han aldrig har haft. Det udløser skattekrav på 11.000 kr., der enten fører til, at vedkommende går rabundus, eller at han må ud at tjene 32.000 kr. mere (eller 11.000 kr. sort) for at betale uretfærdighedsskatten.

Eksakte beløbsangivelser på indkomster og fradrag kan alene tilvejebringes på skudsikker bevisbar måde ved, at vi bliver en nation af lutter bogholdere og ansætter millioner af kontrollanter, som så igen skal have et hav af kontrollanter til at kontrollere kontrollen o.s.v.

I virkeligheden var der heller ikke i gamle dage konsekvent retfærdighed i ligningen. I Niels Hansens og hans forgængeres tid var skattevæsenet blot så fornuftigt at efterleve digterens ord: »Rev vi marken let, det er gammel ret, fuglen og den fattige skal også være mæt«. Men Anker Christophersens Danmark domineres af teknokratisolationikkere, EDB-datamatrobotmennesker og statsprovenugrådighed. På grund af indtjeningsforholdene nu om dage er det imidlertid blevet et endnu mere uvirkeligt ørkenspejlsbillede at nå frem til korrekte indkomstansættelser.

Muligheden for at opnå intimkendskab til hver enkelt indtjeningsmekanisme er blevet meget mindre, end den var i gamle dage - og herpå kan alverdens computer-djævelskab ikke råde bod.

Kun ved at afskaffe indkomstskatten får vi has på den sport - med eller uden sadisme - at stable alskens virkelige og indbildte indkomster ovenpå hinanden og derefter tage mere end havdelen af det fremkomne

postulatbjerg i skat. Når nutidens skatteembedsmænd istemmer sangen »Marken er mejet«, er der tragik på drengen.

Ingen kan erhverve sig den fornødne sagkundskab til at fastlægge den »virkelige« indtjening eller de »virkelige« driftsomkostningsfradrag. Skulle man nå et stykke af vejen dertil, måtte man ansætte alle landets genier til udelukkende at befatte sig med noget så godt og samfundsmæssigt urentabelt som skatteligningsarbejde.

19. Fortidens nakkeslag

Selv om EDB-apparaterne spytter deres resultater ud på hundrededele af sekunder, bevæger EDB-apparaternes herrer sig i langt mere adstadigt tempo. Ofte kommer de først med deres skrivelser om, at de agter at **forhøje indkomsten efter mange års forløb**. Og så begynder trakasserierne frem og tilbage mellem skatteplagede, der for længst har glemt, hvad det hele drejede sig om, og myndighedspersoner, der har fat i den lange ende. Engang i 1980'erne kommer der så en afgørelse på 1960'ernes skatteansættelser.

Dette er aldeles utilfredsstillende ud fra mangfoldige synspunkter. Men skal der gøres noget effektivt ved det, skal der brutalt brydes med megen vanetænkning og udvises betydelig storladenhed. Et af de allerførste Fremskridtsforslag i folketinget var derfor at udelukke forhøjelsessager fra at blive rejst - bortset fra meget store sager (ca. 1.000 af de ca. 120.000 hvert år) - senere end 8. november i året efter, at indtægten var tjent. Og det forslag har vi gentaget flere gange. Senest er det drøftet i folketinget den 13. marts 1979.

Det blev kraftigt kritiseret - bl.a. på grund af afgrænsningsvanskeligheder - af alle de andre partier. Og det skal da gerne indrømmes, at denne skærpelse af de på skatteområdet enormt skattevæsensovervenlige forældelsesregler ikke er ideel. Det ideelle er alene totalophævelse af indkomstskatten.

Men så længe der ikke er skabt et folketingsflertal til at realisere dette ideal, vil gennemførelse af den af Fremskridtspartiet foreslåede ordning være et kæmpefremskridt. Den vil medføre større tryghed i danske hjem og stærkt nedsætte skattevæsenets personalebehov. Den vil næppe medføre noget nævneværdigt netto-provenutab og ej heller forøge skatteuretfærdighederne.

Et af degenerationselementerne i indkomstskattesystemet ligger i myndighedernes overnidkærhed med skønsvilkårlige indkomstforhøjelser, f.eks. vedrørende et længst udrundet års befordring, privatforbrug og overarbejdsfradrag. I det offentlige mange milliardforretninger er det småpenge. Men skatteyderen rejser børster. Og hurtigt har sagen slugt mere til administrationen m.v., end skattekravet udgør. Og ingen ved, om det rejste krav eller det oprindeligt selvangivne er det mindst ukorrekte for en millimeterretfærdighed optimus vir. Landsskatteretten overdynges med sager langt ud over, hvad den på sit nuværende ineffektivitetsniveau har kapacitet til at behandle og afgøre. Skattemyndighedernes tilbøjelighed til at gå tilbage i tiden for at foretage småreguleringer er en af hovedkilderne til overbebyrdelse af landsskatteretten.

Når skattevæsenet skriver til deres ofre om forhøjelser af skatteindkomsten, plejer man at anføre, at svar skal være meddelt i løbet af nogle få dage eller uger.

Man kunne - hvis det var nødvendigt - selvfølgelig opstille endnu kortere frister for det arbejde, som skattevæsener skal udføre. Deres folk er jo specialister, heldagsbeskæftigede og professionelle på skatteområdet.

Imidlertid er det for en hensigtsmæssig måde til at tilrettelægge ligningsarbejdet på ikke nødvendigt at være så skrap over for eksperterne, som de er over for menigmand.

Man kan vente helt frem til november måned med at forlange, at eksperterne skal være færdige med de selvangivelser, som de har modtaget 5-10 måneder forinden.

Fra 8. november er der ca. tre måneder til, at det næste års selvangivelser begynder at strømme ind. Disse tre måneder kan anvendes til afholdelse af ferier for skatteembedsmændene, færdiggørelse af de sager, som er rejst før 8. november for det foregående indkomstår og forberedelse af det nye års ligningsarbejde.

Dette sidste må så ske på en sådan måde, at nogle skatteydere eller skatteydergrupper ikke år efter år begunstiges ved at blive sat nederst i rækken, så deres selvangivelser er dårligere gennemgået end andre i perioden før 8. november.

Filosofien bag Z-forslaget er, at skattepersonalet under alle omstændigheder skal klare eet indkomstår på eet års arbejde. I stedet for inden for det enkelte år at beskæftige sig med mange indkomstår er der langt mere befolkningsvenligt til stadighed kun at beskæftige sig med det sidst indkomne hold selvangivelser.

Hovedbetragtningerne bag det stillede lovforslag og hensynet til enkelthed i lovgivningen ville føre til, at tidsfristen 8. november var absolut.

Mange af betragtningerne taber imidlertid i vægt, hvis den enkelte sag drejer sig om et noget større skattebeløb.

Fremskridtspartiet mener derfor, at der i sådanne tilfælde skal kunne ske en afgivelse fra 8. novembergrænsen og har i sit lovforslag sat skæringspunktet ved 40.000 kr.-efterkrav.

Det er vigtigt at få en helt skarp og 100 procent klar grænse. Langt vigtigere end at man herved udsætter sig for ironiseringer vedrørende den, der ligger under grænsen i forhold til den, der ligger lige over grænsen. Sådanne angreb plejer socialdemokraterne (herunder VCQMBF'erne) at svælge i, men ret beset er de blot afkom af den lille misundelige i tarveligste og tommeste Christiansborgodeur.

De 40.000 kr. er ikke noget helligt tal, og for at komme fremad med nytænkningen og lade denne få chance for at vise sin velsignelse i praksis vil Fremskridtspartiet gerne forhandle om et mindre grænsebeløb, som vi altid har været og altid vil være kompromisvillige, når blot udviklingen går i den rigtige retning.

En lav grænse vil imidlertid føre til, at mange gamle sager kommer op på ny. Sager, der ellers højst kunne føre til skatteforhøjelser på 8.000, 10.000 eller 12.000 kr., undersøges. Fejlanvendelse af arbejdskraft finder derved sted, og man presser måske til syvende og sidst forhøjelser svarende til 15.000 kr. i merskat igennem, hvis grænsen for eksempel blev lagt på dette beløb.

De 40.000 kr. vil naturligvis ikke føre til, at folk tager chancen og bevidst selvangiver for lidt i håbet om at ligge så langt inde i bunken, at jubeldagen den 8. november passerer, før skattevæsenet når sagen, og så har man tjent 39.000 kr. Det er op til skattevæsenet at sørge for, at ingen kan vide sig sikre for, at ikke netop deres selvangivelse behandles tidligt. Og opdages man så i tide, er det jo ikke bare 39.000 kr. ekstra i skat, men også en bøde på måske flere gange 39.000 kr. i tillæg til skattebeløbet.

Det har været overvejet, om man ud over den objektivt afgrænsede undtagelse på de 40.000 kr. også skulle have en subjektivt afgrænset undtagelse, så strafbare forhold skulle føre til, at der under alle omstændigheder kunne foretages forhøjelser også efter den 8. november.

Herved ville man hidføre en enorm social ubalance. Det ville blive en undtagelse, som ramte rengøringskonen i private hjem, den, der privat udlejer sig sommerhus, og andre ikke-skatteakrobater. Derimod er det typiske for den, der med Nureddin-mentalitet snu lægger sine skatteforhold til rette - eventuelt med revisorbistand - at hans skatteunddragelser bevæger sig uden for det strafbare område.

Dertil kommer, at dansk skattestrafferet er udformet så tilfældigt og vilkårligt, at myndighederne uden noget særligt overbevisende grundlag somme tider lader en sag falde inden for det strafbare område og til andre tider lader en ganske tilsvarende sag falde uden for.

Dette tilfældighedernes hasardpræg over skattevæsenhverdagen ville blot yderligere blive sat i skarp sovs, hvis der blev indført en undtagelse for strafbare forhold. Man ville meget vel kunne risikere, at skattevæsenet i deres jagt på at få nogle flere personalenormeringer ville undergrave hele lovens formål ved blot at kalde meget mere end nu strafbart. I så fald ville man ikke nå den tilsigtede betydelige begrænsning af skattesagernes antal.

Selve lovforslaget og mere om dette spørgsmål (og om alle andre samfundsproblemer) kan fås på folketingsgruppens kontor, telefon (01) 11 66 00 lokal 449.

20. Generationskiftedødsfælden

Generationskifte er dødbringende for personer, men er det også - på grund af indkomstskattebelastningen - ofte for virksomheder og dermed for arbejdspladser og landets økonomiske styrke. Generationskifteskatten blodsuger så meget af virksomhedens nødvendige arbejdskapital, at skattens samlede stats- og samfundsøkonomiske resultat bliver enormt negativt.

Ejerskiftet sker imellem nærbeslægtede, men skattevæsenet trænger sig ind på familiens egne enemærker og opvurderer aktiverne og kræver broderloden heraf, uanset at der i øvrigt ikke ændres ved virksomhedens status, likviditet eller skatteevne.

Hamskiftet vil også i det indkomstskattefrie samfund være en kompliceret affære. Ikke blot økonomisk, men også menneskeligt: Gnidninger mellem kaptajnen, som går fra borde, og kronprinsen. Familieuro. Blufærdighedsovervindelser. Usikkerhed hos personale, kunder, leverandører og i forhold til banken. Kæmpe-mæssige sagfører- og revisorsalærer. Det er djævelsk ondt, at indkomstskattesystemet netop i disse i forvejen så tyngede situationer må sætte ekstra grådigt ind. Da akkumulerede skattegrundlag netop kommer frem til overfladen i generationskiftesituationen, er det imidlertid nødvendigt - så længe vi slæber rundt på et indkomstskattesystem.

21. Ligkisteplyndrer

Dødsboskattelempelser forsinker generationskiftet, både hvor dette kunne være gennemført, hvis man havde sat ind i tide, og hvor den bitre nød tvinger familien til at vente, til man kan drage fordel af dødsboskatteglernes særlige fordele.

Den gamle fortsætter derfor som virksomhedsleder langt ind i pensionistalderen, mens den unge er blevet frustreret og overmoden, når skattereglerne endelig muliggør det for ham at tage over - ofte på et tidspunkt, hvor virksomheden er åreladet for likviditet (pengeblodtab på grund af forældet ledelse, skifte med arvinger, arveafgifter og andre dødsboomkostninger).

Umiddelbart må kravet derfor være: Vi vil ha' skattelempelser, også når generationskiftet finder sted uden at være nødvendiggjort af dødsfald.

Men om dødsboskattelempelser uden dødsfald vil det være umuligt at udforme administrerbare lovregler.

Derfor er afskaffelse af indkomstskatten dilemmaets eneste løsning.

Da det er skattelovene, der hidfører denne forvridning eller forsinkelse af, hvad der ellers havde været det naturlige dispositionsmønster, er skattelovgiverne de virkelig skyldige bagmænd for mangfoldige arbejdspladsmord.

Det styggeste er selvfølgelig det, som skatten tager (i værste fald kan det blive krav på ca. 94% af opskruede formueværdiansættelser at erlægge i rede penge). Men måden altså, hvorpå det tages på, er også fantastisk. Arveafgiftslovens principper og formuleringer hviler på 1780'ers tænkning, mens kildeskattelovens dødsskatteregler er kancellistil, når dette er forfærdeligst. Derfor er dødsboerne et af de områder, hvor skattelovene kræver særligt omfattende administrationsarbejde, og hvor fejlafgørelserne er særligt hyppige på grund af ukyndighed hos embedsmænd, advokater, revisorer og charlatanner, der er så dumme, at de bilder sig ind, at de kan forstå de af folketingets vedtagne lovregler. Det kan nemlig ingen - heller ikke folketingets egne medlemmer.

Når man skal udforme generelle systemer i et overbeskatningssamfund, kan det næppe undgås, at der blandt de umådeligt mange områder, som skal dækkes, til enhver tid også vil være en hel del med de anførte ulykkelige helhedspræg.

Mens det teknisk nok vil være muligt at strømline arveafgiften til tidssvarende udformning, er det en uløselig opgave at skrive en acceptabel dødsboindkomstskattelov.

22. Inflationsdrivkraft

Indkomstskatten er den største indenlandske **inflationsskilde**. Den overvælttes nemlig på priserne. Den dybtgående analyse og beskrivelse af denne fordyrelseskatastrofe er det mest værdifulde element i Frederikssundgruppens pjece »Oprør fra bunden«, som fremsendtes som en del af materialet til Fremskridtslandsmødet i Skive september 1978.

23. Politisk korruptionsmisbrug

Skattereglernes gummilastigummede udformning er lig med brede og udflydende magtbeføjelser til skattelovens administratorer (herunder domstolene, som jo alle dage har været underdanige i Danmark). Dette muliggør, at regering og embedsværk kan bruge - og bruger - systemet til **justitsmyrderier** på politiske modstandere og hvidvaskning af egne politiske venner (Hjortnæs m.fl.), der behandles med en sådan nænsomhed, at det må gøre enhver geisha brandmisundelig. Historien flyder over med beviser for, at koncentrerer man magt, skaber man misbrug - Nero, Inkquisitionen, Stalin osv.

Staten og dens adfærd skifter karakter. Begrebet politiske lovovertrædelser følger nødvendigvis med. I tidligere tider var det ofte stump vold, bombeattentater eller Solchenitzin-bøger, der har været det praktiske våben. Nu om dage er skattevæsen og papiroveradministrationen hovedundertrykkerne i kampen mod den politiske opposition. Skattelovssager og sager om manglende blanketudfyldelse bliver derfor typeeksempler på de politiske lovovertrædelser.

Alene en politisk stillingtagen kan afgøre, hvor lovovertrædelsesgrænsen skal gå.

Under de omstændigheder er det katastrofalt, at de kvalitetsfolk, der findes i skattevæsenet, forekommer så fåtalligt og geografisk spredt - og i et vist omfang i underordnede stillinger, mens den store indflydelse overdrages til Statsskattedirektoratets Blikkenslagerbande.

Det er heller ikke godt, at skatteministre m.fl. misbruger deres udnævnelsesmagt til at foretrække politiske venner i stedet for at lade det folkelige indslag i skatteadministrationen fremstå i respekt for den styrke, hvormed befolkningen deler sig på valgdagene (for at råde bod herpå fremsattes Fremskridtsforslag B 100 af 4. april 1979).

Lige stik modsat, hvad vore forfædre drømte om, har udviklingen ført med sig, at så længe embedsmændene er reelt uafsættelige, får vi ikke hæderlighed i domstole eller administration. Ninn-Hansen m.fl. finder det forargeligt at sige sådan, men det er mere forargeligt - og samfundsfarligt - at lukke øjne og næser for, hvordan de virkelige forhold er. Frastødende forhold kan ikke ties ihjel, men alene bekæmpes ved, at man åbent taler om dem og derved afslører de råddenskaber, der vitterligt i rigt mål forfusker det lille pæne Danmarks offentlige sektor.

24. Indkomstbegrebsødelæggelsen

Skulle man have opbygget et principrigtigt indkomstskattesystem, skulle man have holdt aldeles fast på, at enhver erhvervelse af goder skal med i indkomstopgørelsen.

Allerede det **indkomstbegreb**, som Danmark i 1903 overtog fra Prøjsen, var imidlertid behæftet med stakkevis af undtagelser og modifikationer. Hermed var indkomstskatten fra starten truet af undervandsminer. Konstruktionssvaghederne afslører sig grellere og grellere, efterhånden som skatten bliver større og større, og skatterebellers autoritetsrespektløse udnyttelser af systemet stadig øges.

I de forløbne 76 år er undtagelserne stadig steget i antal, og de præges i stigende grad af vilkårlighed. Virkelighedens forhold har fjernet sig mere og mere fra de oprindelige grundelementer i det skattemæssige indkomstbegreb og i det dermed nært forbudne driftsudgiftsbegreb - især ved specialiserede erhvervsforhold, som gælder for flere og flere. Den stadig mere oplyste befolkning har sværere og sværere ved at tolerere noget så tåbeligt.

Et af de mange steder, hvor vanskelighederne tårner sig op, er, at mangfoldige skatteregler (for eksempel om afskrivninger, kapitalvindingsskat m.v.) er baserede på, om bestemte fysiske genstande skal betragtes som fast ejendom, driftsmidler (maskiner, inventar o.s.v.) eller varelager. Den rivende tekniske udvikling har gjort disse for indkomstskattesystemet grundlæggende sondringer umulige at arbejde med. Siloer, letnedtagelige kølerum, ståltanke til vareoplagring, stationære byggekraner og store EDB-installationer er måske fast ejendom, måske ikke. Returemballage, hurtigt opslidelige indretninger og meget andet er måske varelager, måske ikke.

En anden eksempelgruppe angår de regler, der kun kan anvendes korrekt, hvis ligningsmyndigheden som led i det løbende ligningsarbejde kan granske nyre og hjerte. Forskellen på, om man ved salg af fast ejendom kan tage formuegevinsten skattefrit hjem eller som spekulant må tvangsaflevere to tredjedele af den, er, om man ved ejendommens erhvervelse i sin tid havde som et hovedformål at tjene ved videresalg. Når en erhvervsdrivende har valgt at drive sin forretning i selskabsform »udelukkende med henblik på at undgå personbeskatning af indkomsten«, vil han »i visse tilfælde« være personlig indkomstskattepligtig af (en del af) selskabsindkomsten. Dette står at læse i Ligningsvejledningen 1978 side 69. Kommer man hen på side 229, får man at vide, at den almindelige driftsudgiftsregel fører til, at sponsorbidrag til fodboldklubber kan trækkes fra, medmindre »det overvejende eller eneste motiv til bidraget har været f.eks. veneration for klubben«. Tidligere sportsfolk, der nu er blevet forretningsdrivende, behandles altså bedre af skattevæsenet, hvis de averterer via deres gamle klubs arvefjende i stedet for at støtte der, hvor de har deres rod, og hvorfra deres verden går. Rent bortset fra, at sådanne regler fører til forskelsbehandling og dårligt funderede afgørelser, er det menneskeligt set principielt utåleligt, at en anden hende på skattekontoret med bindende virkning henover en medborgers hoved skal have love til at pådutte ham, at han har haft de og de hensigter og de og de formål med, hvad han foretog sig. Sådant lovgivning fører til, at skattemændene bliver hovne og arrogante herrefolk, mens almindelige mennesker må føle sig undertrykte, mindreværdige og slavebundne.

Der kan også nævnes utallige eksempler på, at indtægtsdannelsen udspecialiserer sig på flere og flere forskellige arbejdsområder, så det simpelthen ikke lader sig gøre for lovgivningen at indrette regler, som i rimeligt omfang fører til ligelig behandling af folk i forskellige erhverv.

Det er en udbredt misforståelse at tro, at blot der var fornuft hos folketingsflertallet, kunne skatteloven skrives, så indtægtsafgrænsningen kom til at svare til det virkelige. Den livsløgn er så almindelig, fordi for eksempel pensionister, offentligt ansatte og også nogle privatsektorlønmodtagere har enkle indtægtsforhold, hvor det tilsyneladende ikke er så svært at sige, hvad den virkelige årsindtægt er. Alle med kendskab til andres økonomi ved imidlertid, at ikke nogen som helst - heller ikke de pågældende selv - når et år er gået til ende kan oplyse, hvor meget vedkommende i virkeligheden har tjent.

Det forfærdelige er også, at indtjeningssituationerne er så forskelligartede fra person til person, at det umuligt kan konstrueres hensigtsmæssige erstatninger til afløsning af det klassiske indkomstbegreb, som den rivende udvikling har gjort ubrugeligt. Nulindkomstskatteydere kan ikke undgås. De såkaldte »huller i loven« kan ikke stoppes, ligegyldigt hvor kraftigt man så end anstrenger sig herpå. Den eneste mulige, acceptable løsning er derfor at gøre alle til nulskatteydere. Det sker ved indkomstskattens afskaffelse.

25. Kreaturer

»De gældende regler om beskatning af landbrugets stambesætninger er vanskelige at administrere både for ligningsmyndighederne og for de berørte skatteydere. Praktiseringen af reglerne indebærer således en bety-

delig administrativ belastning for ligningsmyndighederne og giver anledning til stor usikkerhed hos skatteyderne.«

Dette er ikke et citat fra nogle interesseorganisationsfolk eller folk, der vil lægge vort skattesystem for had. Det er fra svar den 16. maj og 23. maj 1979 i folketinget fra skatte- og afgiftsministeren til Fremskridtsfolketingsmanden Ernst Schmidt.

Og det er ikke noget nyt problem, som pludselig har overrasket. De, som ikke har villet lukke øjnene, har kendt det i årtier. Myndighederne har ikke evnet at løse det. Og det vil de heller ikke gøre i fremtiden. Husdyr har nemlig mangfoldige funktioner (varelager, driftsmidler o.s.v.), der fremtræder i skiftende blandinger mellem landbrugsbedrifterne og inden for den enkelte gård. Der er en broget variation af forskellige dyr, og det enkelte dyr forandrer sig hele tiden: Vokser op og bliver større, får børn og bliver aflægs. Bogførings- og skattereglerne virker kunstige her, fordi de er udformet med henblik på døde ting. Når husdyr købes eller sælges, kan det være som enkeltstående dyrehandler, men det er også ofte dele af samlede formuetransaktioner, såsom gårdoverdragelse, driftsomlægninger eller sygdomsvirkninger. Hvad der er hvad, fortaber sig, og set fra skattevæsensskrivebordenes verden bliver landbrugsbesætningerne et flimrende virvar, som et overhovedet ikke er til at få hoved eller hale på.

26. Bylandmænd

Dygtige forretningsfolk med en stor indtægt køber en lystgård for at få underskud på driften af gården. Sådan noget giver pote i indkomstkatteslagsmålet. Hvad skattevæsenet taber, vinder bylandmanden mangefold som skattefri formuestigning.

Det videre forløb er ofte dels en masse besvær med skattevæsenet, der i forargelse nægter at godkende underskuddet som fradragsberettiget i den skattepligtige indkomst, og dels at gården sluger så megen tid, at det går ud over det, som manden har forstand på, nemlig hans egentlige forretning.

Hobbylandbrug er et bandstråleord for den despotiske skatteembedsmand. Hans etat har nemlig opfundet den regel, at i de år, hvor en hobby giver underskud, kan det ikke fratrækkes, men når der er overskud, skal det lægges ovenpå den øvrige indkomst. Men en praktikabel grænsedragningsanvisning for hobbybegrebet kan ikke opstilles. Den lidenskabsblodløse kan ikke sejre i en Birthe Weiss-tid ved at sige, at alle mennesker skal behandles ens. Der stikker et dybt had til skomagere, som ikke bliver ved deres læst. Men den nøgterne er nu ikke blot teoretiker. Samfundssøkonomisk har byforretningsfolk tilført vort landbrug umådelig megen tiltrængt kapital og tiltrængte impulser, akkurat som trusserederne ikke har været skadelige for søfart m.v.

Men tilbage bliver det samfundssørgelige, at den knappe kapitalens bevægelser dirigeres af skatteregler. Men det kommer man kun uden om ved at ophæve den pågældende skat.

27. Vedligeholdelse eller forbedring

I spørgsmålet: **Vedligeholdelsesudgifter** contra forbedringsudgifter er det aldeles umuligt i masser af livsmangfoldighedernes enkelttilfælde at vurdere, hvad den korrekte skattemæssiges registrering egentlig er.

Skattesnørklerierne medfører, at skatteregnskabet og det almindelige driftsregnskab fjernes fra hinanden af bestandigt voksende afgrunde, i hvis dyb mangen en brav mand har endt sin karriere.

28. Lejeværdi

Lejeværdi af egen bolig udløser hvert år partipolitiske hanekampe. Reglerne fornemmes uretfærdige af alle. De er nemlig underlige fiske i nutidssamfundets øjne.

Det er en indtægtspost på selvangivelsen - altså noget, der skal betales skat af med penge. Men det er ikke penge, man har tjent. Så længe beskatningsprocenterne var små, kunne det slæbe af, men nu er det hylende uretfærdigt. Læs blot følgende udpluk af Fremskridtspartiets omfattende betækningsbidrag, da lejeværdien for 1980 skulle fastsættes af folketetinget:

»I forhold til de lejeværdier, som borgerne nu trækker under for 1978, har folketingets flertal jo allerede gennemført en urimelig forøgelse med virkning for 1979, så den deraf følgende fiktive indkomstbeskatning stiger med ca. 23 pct. fra 1978 til 1979 i adskillige tilfælde.

Det er efter Fremskridtspartiets opfattelse aldeles urimeligt nu at lægge yderligere betydelige stigninger ovenpå for 1980. Tværtimod må der efter de senere års hårdtvirkende oppumpninger af lejeværdibeløbende ske det, at der holdes et pusterum i 1980, så færre af de unge familier, der lige har købt hus, bliver tvunget væk fra hus og hjem af en barbarisk og umådeholden skatteplyndring.

Hvis lejeværdien for en ejendom f.eks. blev forhøjet med 3.000 kr., ville skatten stige med ca. 1.900 kr. For at betale 1.900 kr. mere i skat må den pågældende tjene ca. 5.600 kr. mere, idet 3.700 kr. går til indkomstskat på merindtjeningen.

Med andre ord betyder en sådan forhøjelse af lejeværdien, at de første 470 kr.s månedlige lønstigning bliver belagt af forøget indkomstskat. Oveni kommer så stigningen i opvarmningsudgifter og meget andet. Dette er aldeles uacceptabelt.

Selv om man fastholder, at lejeværdien ikke må stige, vil skatten, der udløses af lejeværdien, blive større som følge af den skærpelse af beskatningsprocenterne, som er gennemført i SV-regeringens tid.

Har en ejendom således f.eks. en lejeværdi på 10.000 kr., vil ejeren endog med uændret lejeværdi få forhøjet sin indkomstskat med ca. 300 kr. og skal altså så tjene 800 kr. mere for bare at opretholde samme levestandard.

Dette er i forvejen rystende. Fremskridtspartiet bekæmper da også sådanne skatteforhøjelser, når det er beskatningsprocenterne der er til debat. Her drejer det sig imidlertid om, hvorvidt der oveni denne skatteforhøjning også skal lægges en skattestigning som følge af øget lejeværdi.

Dette siger Fremskridtspartiet aldeles ubetinget nej til«

Da vi i 1903 fik reglerne om lejeværdi af egen bolig, var ejerboligen det eneste aktiv af nogen betydning, som for et større antal skatteydere ikke afkastede pengeindtægt. Nu er forholdene helt anderledes (lystbåde, biler, malerisamlinger, andet indbo o.s.v. o.s.v.). Derfor føles det stødende at opretholde 1903-reglerne.

Tilmed forskelsbehandles i masser af tilfælde på tilfældigt virkende facon de forskellige grupper af ejer(lejligheds)boliger (landbrugsstuehuse, sommerhuse, tofamiliehuse, huse med stort jordtilligende, erhvervsejendomme (butikker værksteder o.s.v.) med boliger i, boliger med arbejdsværelser o.s.v., o.s.v.).

Vilkårligheder og urimeligheder fra den summariske ejendomsvurdering slår som følge af lejeværdiskattesystemet igennem i den konfiskationshøje og derfor superfølsomme indkomstskat. Eksempelvis vil den, der eksperimenterer med vedvarende energi (jordvarme, solfanger o.s.v.) eller isolerer særligt godt, få den negative præmie, at hans ejendomsvurdering og dermed hans lejeværdiindkomstskat stiger ganske kraftigt.

Det holder ikke at drage den konsekvens, at så skal man blot afskaffe begrebet lejeværdi af egen bolig. Det ville betyde, at de første 10 milliarder kroner, som står til rådighed for øjeblikkelige indkomstskattelettelser, ensidigt og udelukkende blev brugt til lettelser af parcelhusfolket. Men netop parcelhuserhvervelse har givet mange en enorm økonomisk styrkelse. Købte man for 15 år siden et hus til 100.000 kr. med 15.000 kr. i udbetaling, er de 15.000 kr. nu vokset til det 30-dobbelte. Hvis man ikke havde haft regler om, at ejerboligen skal med på selvangivelsen, havde huspriserne givetvis været lavere, end de nu er blevet. Man kan blot læse avisernes salgsannoncer og se, hvordan det afgørende salgsargument ofte er størrelsen af det skattemæssige underskud. Det har jo en ganske enormt dragende magt i et land, hvis folketing har disponeret så tåbeligt, at kæmpestore dele af befolkningen er gjort til fradragsnarkomaner.

Gennem den kikkert, hvormed Jens Kampmann betragter det danske samfund, ser forholdet således ud:

»Undervurderingen af lejeværdien betyder, at ejere med store indkomster får særlig store skattelettelser. De har råd til at købe forholdsvis dyre huse, hvorved besparelserne ved de lave le-

jeværdiprocenter bliver særligt store, og skattebesparelsen som følge af de lave lejeværdibeløb bliver større, jo højere indkomst ejeren har. Dette er en følge af, at indkomstkatten er progressiv.

Man kan altså sige, at disse skattelettelser sammen med inflationen gør det billigt at blive boende i en ejerbolig. Og det er, fordi skattelettelser lige som inflationsforventninger presser huspriserne i vejret. Det stimulerer byggeriet af ejerboliger og giver de ejere, der sælger deres bolig, betydelige reelle fortjenester, der som hovedregel er helt skattefrie.

Udligning i det offentlige forskelsbehandling af ejere og lejere vil kræve, at ejernes skattefordele beskæres.«

Når politikere så rævefremt taler om ligestillinger af lejer og ejer, slår deres hestehove igennem. Nogle finder, at ejerboligformen er det smukkeste udslag af tanken om økonomisk demokrati. Andre, at det ødelægger den arbejdende befolknings klassebevidsthed at blive småkapitalister ved at komme til at eje et hus. Og sådan går politikerbragesnakken lystigt. Hvis der da ikke lige havde været det ved den, at den ud fra disse virkelighedsfjerne begreber slår ud i, at parcelhusfamilierne pludselig skal aflevere nogle flere plovmand end de gjorde sidste år. Det er den forargelige virkelighed bag ved alt spradebasseideologiordgyderiet. Og ligger ejerboligerne ikke ved siden af hinanden, men ovenpå hverandre, rejser hårene sig på hoved og krop i folketingsflertallet. For så er det jo ejerlejligheder, og om sådan nogle skriver partibladet, at de skal kanøfles. Det er at kaste vand på gæs, når Fremskridtsfolkene fra Virkelighedsdanmark stiltfærdigt søger at forklare, at de, man tromler ned, typisk er unge fremadstræbende, ikke alt for velstående familier, som der er al mulig grund til at behandle med sympati. Sådan er partibogcirklerne nu bare engang ikke i gammelparterne, og derfor skal de stakkels mennesker i ejerlejlighederne undgælde.

Fjernedes husene helt fra selvangivelsen, ville det ikke genere den velbeslåede. Han kan bare gå hen og sælge af sine aktiver og obligationer og så købe sine villaer og sommerhuse kontant. Derimod er det den mindrebemidlede børnefamilie, for hvem der er desperat gælder om hurtigst muligt at få ejendom med hus og have, mens børnene er små, som kommer til at lide noget så grueligt, hvis man afskaffede ejerboligsubsidierne, så de pågældende ikke gennem skattelindring kunne få deres husunderskud trukket fra. For slet ikke at tale om de småhåndværkere, der nu ikke mere kan sælge, hvad de kan bygge.

Derfor er det ikke socialt forsvarligt over for en bank at foretrække lettelser i lejeværdibeskatningen frem for bundgrænseforhøjelser. Efterhånden som personfradraget kommer højere og højere op, vil færre og færre blive ramt af posten lejeværdi af egen bolig - nemlig alle dem, hvis indtægt selv inklusive denne post ikke når op til den skattefrie bundgrænse.

29. Rentefradrag

Den 13. marts 1979 sagde skatteminister Anders Andersen i folketinget:

»Som bekendt overvejer regeringen for øjeblikket, om der kan gennemføres regler, som begrænser den nuværende **fradragsret for renter** af privat gæld. Der skal derimod ikke ske begrænsning af fradragsretten for renter af erhvervmæssig gæld. Det er forbundet med store vanskeligheder at opstille regler for sondringen mellem private og erhvervmæssige gældsrenter. Disse regler skal føre til rimelige resultater, og de skal også helst kunne administreres. Hertil kommer, at de eventuelle regler om begrænsning af rentefradragsretten skal udformes på en sådan måde, at der tages hensyn til de mange skatteydere, som har disponeret i tillid til de gældende regler

Venstresocialisterne foretrækker en løsning, hvorefter fradraget for prioritetsrenter kun skal afvikles og aftrappes for de nuværende boligejere, nytilkomne boligejere skal slet ikke have fradragsret for prioritetsrenter.«

Hermed er vi inde i disse års store skattepolitiske trauma.

Rentefradragene volder enorme og uløselige problemer. Betænkning nr. 734 af 10. februar 1975 og nr. 805 af 22. april 1977 er to af de storbidrag, der ikke har evnet at løse den mindste smule op for vanskelighederne.

Når Venstres unge og gamle løver har så meget imod ikke-forretnings-renter, skyldes det, at man særligt har øje for udvidelser af privatforbruget muliggjort ved låneoptagelse eller afbetalingskøb. Nu er der imidlertid mange andre »private« renter. Men dertil kommer, at privatforbruget ikke udvides ved løn. Det fremskyndes blot. I tilbagebetalingsperioden nedsættes det tilsvarende. Og udvidet - eller fremskyndet - privatforbrug er ikke det store samfundsonde. Tværtimod er forholdet i Danmark i dag det, at privatforbruget er for lille til at skabe den størst mulige lykkevirkning i forhold til vor økonomiske formåen. Fordi det offentliges forbrug er for stort og derfor levner plads til et mindre privatforbrug end ønskeligt. Når folk fremskynder deres forbrug, er det ikke bare for at få gæld, men enten fordi det er fornuftigt ikke at vente med at købe barnevognen, til Peter skal i skole, eller fordi folketingets evige prisfordyrelsespolitik (gennem bestandige skatteforhøjelser) har fungeret som et helt folkeuniversitet med lærdommen: Du er dum, hvis du venter med at købe til næste år.

Lykketoft fra Socialdemokratiets hjernetrust forsøger at springe over, hvor gærdet er lavest og foreslår, at renter helt udgår af selvangivelsen. Hvis renteindtægt ikke beskattes, og renteutgift ikke trækkes fra, er den pot ude. På ægte Fremskridtsmanér konstaterer han derefter, at når skatten forsvinder, bliver renten mindre. Skattelovsændringen skal derfor fastslå, at for eksempel en rentesats på hidtil 15% sættes ned til måske 9%.

Man kan også udtrykke det på den måde, at han, der betaler renten, holder 40% (6 procentpoint) tilbage, fordi det skal rentemodtageren nok ellers betale i skat, også kan han beholde disse 6% som kompensation for sit mistede fradrag.

Så det virker jo som en genialitet. Fremskridtspartiet skal heller ikke være helt afvisende (jfr. FREMSKRIDT 1975-10 side 16). Vort grundlæggende krav for at gå med til at beskære rentefradragsrettigheder er jo opfyldt (Fremskridtsprogrampunkt nr. 21: Så længe renteindtægt beskattes, går Fremskridtspartiet imod ethvert angreb på rentefradragsretten).

Men nærmere eftertanke gør læsningen mindre fiks. Hvad om långiver eller låntager bor i udlandet? Dansk lov kan jo ikke sådan lave om på renten i forhold til udlændige. Hvis vi her skal bevare fradragsretten (eller give tilskud), åbnes en ladeport af omgåelsesmuligheder. Har man ikke en fætter i Malmø at arrangere sig med, og kan man heller ikke via en kontaktannonce skaffe sig en rentepenneven hinsidan, kan man da altid købe et aktiebolag - der er også bundter af svenske advokater, som sælger sådanne friske fra skrivebordsskuffen.

Og den lidt større forretningsverden har altid rigeligt med udenlandske forbindelser til rådighed.

Og med alle de renteindtægter, som går ind i legater og stiftelser og andre skattefrie foretagender?

I Lykketofts egen pamperbevægelse bliver de sociale boligselskaber - som jo er skattefrie - nok lykkelige for at få deres i forvejen kunstigt lave renter nedsat med yderligere 40%, men hvad siger den ligeledes skattefrie fagbevægelse, som har sine kæmpeformuer anbragt i rentebærende papirer? Og ATP hører jo også til i de magthaverbegunstigedes familie med skattefritagelse.

Skulle skattefrihed for renteindtægter udvides til også at gælde erhvervslivet mere eller mindre store matadorer ud over landet, vil ramaskrig stige op fra Tove Hygum Jacobsen, Preben Wilhjelms og deres hjerne. På den anden side vil man komme ind i skrupske konsekvenser for de enkelte familier, hvis man ophæver symmetrien mellem, om renteindtægter og renteudgifter skal med i skattegrundlaget. En familie, der flytter fra en villa til en anden, får en sælgerpantebrev i det hus, de sælger. Det giver nogle renteindtægter, og de skal bruges til terminen på den ejendom, man har købt. Hvis loven så sagde, at af de 10.000 kr., der kommer fra den solgte ejendom, hugger skattevæsenet de 5.500 kr., mens man ingen fradragsret har for de 10.000 kr., man skal betale i rente på sin nye ejendom, uanset at ens pantebrev altså reelt kun giver 4.500 kr., tør det nok siges, at der ville komme aldeles afsindige tilstande, som yderligere vil virke stavnsbåndsforkrampende. Og er der noget, det danske samfund og de enkeltes familiers trivsel har brug for, er det, at lovgivningen ikke modvirker den bevægelighed og tilpasning til stadigt skiftende forhold, som er så afgørende for et udvik-

lingssamfund. Bedre bliver det ikke ved at indrette reglerne efter den enkeltes nettorentefradrag. Så vil man forvrilde folks dispositioner, når der er forskelle på, hvad de har af renteindtægt og renteudgift.

Nej, der bliver nok ikke bukser af Lykketofts skind. Løsningen er og bliver: Væk med indkomstkatten.

30. Evindelig skatteforhøjelse

Gammelpolitikerslaphed har ført til, at det offentlige den ene dag giver efter for den ene pressionsgruppe, den næste for den anden. Alt i alt betyder det, at stat og kommune tager så rigeligt for sig af samfundets retter, at stadig stigende skatter bier den uundgåelige følge. Og her har det ikke været etiske nationaløkonomiske eller andre saglige betragtninger, som har været udslagsgivende. I forgrunden har i stedet stået det gamle fjerkrævlerproblem: Hvordan plukke gåsen for flest fjer med mindst skrål? Det var, hvad finansminister Colbert kaldte »Beskatningens Kunst« for 300 år siden, da han skulle kradse enorme pengesummer ind til Solkongen Ludvig den Fjortendes ødslerier. SV-Danmark 1979 er såmænd ikke forskellig derfra - bortset fra, at Colbert var intelligent. Han løste sin opgave ved at omlægge direkte skatter til indirekte.

Vort århundredes folketing har handlet efter, hvad der er lettest for folketingsmedlemmerne selv. Det har ofte været at lægge én eller to procent på indkomstkattesatserne. Eller hvad der kommer ud på det samme: At vælte udgiftsbyrden over på kommunerne, hvorved disse tvinges til at gøre den onde skatteforhøjelsesgerning. Denne evindelige tommelskruespænding er at ligne ved den bondemand, som hver dag giver sit æsel en gulerod mindre. Når det en dag kan klare sig med 80 gulerødder, sker der vel ikke nogen ulykke, den næste dag blot at give æslet 79 og den næste dag igen 78. Det er forlægget ved eftersommerens skatteudskrivningsbehandlinger.

31. Skatteloft med elastik i

I tiden før 1967 var det en populær - men i øvrigt ikke helt nøjagtig - opfattelse, at retten til at fradrage betalte skatter indebar, at man ikke i det lange løb kunne komme til at betale mere end højst 50% i skat af sin indtægt. Grünbaum afskaffede medbistand af Aksel Larsen skattefradragsretten. Det gav det store VKR-flertal fra 1968. De borgerlige udformede et nyt **skatteloft**. I deres glubende skatteappetit ville de ikke blive stående ved de 50%, men lavede nogle overbroderede regler. Reelt blev grænsen skubbet op til ca. 70%.

Længe var dette vinduespynt. Men efter at vi har fået SV-skatteplyndrerregeringen, er skattelovsreglerne begyndt at få praktisk betydning. I 1979 gælder det de første syv kommuner, og til 1980 bliver det nok 2-3 gange så mange kommuner. Nu da reglerne ikke længere blot er fagert klingende teori, har magthavernes lærlinge iværksat en kampagne for at få loftet hævet.

Her får man ikke Fremskridtsfølgeskab. Den yderste etiske grænse for indkomstskattebetaling ligger efter vort katekismus ved 50 pct. Under alle omstændigheder må det være en menneskeret, at det offentlige aldrig nogensinde forlods og ubetinget skal have mere af, hvad man tjener, end hvad man selv får lov til at disponere.

re over. Det kan man måske endda få socialdemokratfolketingsmænd til at være enige i, hvis man er fiks nok til at formulere det på den måde, at når skatten bliver over 50%, svælger folk i alverdens fradragsfiduser, »for skatten betaler jo det meste af udgiften«.

32. Virkelystdræber

Den for stadig velstandsfremgang, social forbedring og kulturhøjnelse aldeles nødvendige **dynamik** i erhvervslivet forringes enorm ved, at vi bestandig slæber os rundt under indkomstskatteåget. De virkelystne taber pusten, når beskatningsprocenternes næsten konfiskatoriske højde tapper erhvervsvirksomhederne for kapital. Navnlig ved i de gode år at stjæle fra de henlæggelser, som er påkrævende, for at firmaerne i rette tid på tilstrækkelig konkurrencedygtige finansieringsvilkår kan udskifte og udvikle deres kapitalapparat.

Derfor dør mange danske virksomheder af mangel på de penge, som er både ilt og blod for deres organisationer. Nogle overtages derefter af udenlandske foretagender, der har haft mindre barske ilkår for deres opsparing. Det danske skattebagspring har været løftestangen for, at udlændige billigt har kunnet overtage de firmaer, der er oparbejdet ved danskeres flid, dygtighed og afsavn. Andre danske firmaer flytter, mens tid endnu er, arbejdspladserne til udlandet. Mange der overvejer at etablere sig hertilands, opgiver det på grund af de lidet tillokkende skatteperspektiver. Jo mere de kan pukke på og tjene, des mindre bliver der forholdsmæssigt tilbage til dem selv. Den, der kan og vil opstille Danmarks 1979-nationalregnskab, vil nok som den allerstørste enkeltpost have: »Produktion, der aldrig er kommet til udførelse som følge af skatte- og restriktionsstryk«.

Afskaffes indkomstskatten, vil det igen kunne betale sig at gøre en indsats. Tomgang og delvis kapacitetsudnyttelse vil ophøre. Initiativ og virkelyst vende tilbage. Nye virksomheder blive oprettet. De bestående vil blive udvidet. Der vil hurtigt blive mangel på arbejdskraft. Flugten af kapital fra Danmark til udlandet vil ophøre. Der vil simpelthen ikke mere være grundlag for at oprette filialer i udlandet. Alle, der i rentefradragspsykose har optaget store lån, vil hurtigst muligt betale dem tilbage. Der vil blive sat penge i banker og sparekasser, så renten vil falde og gavne hele samfundet, ikke mindst de ubemidlede, der skal ud på låne markedet, og til hvem der bliver plads til større realløn, når aflønningen af kapitalen falder. Alle problemer med nulskatteydere, investeringsfonds, etableringskonti, lystgårde, lejeværdi af egen bolig, måneskinsarbejde, tvivlsomme investeringer, sorte penge og andre unødvendige spekulationer vil være fjernet.

Den vej, vi skal, er at lade folk beholde deres egen indtægt. Forøger de deres privatforbrug, gør det ingen skade, blot der ligger lønsom konkurrencedygtig produktion bag indtægten. Tværtimod sætter man mere fart i hjulene i trivsels skabende virksomhed, som producerer privatforbrugsvarerne. Sættes pengene i banken, giver det samme gode virkning. Banken låner jo ud til udbygning af det erhvervsliv, vi alle skal leve af. Betaler man derimod pengene i skat, sikrer ingen selvregulerende mekanisme, at de anvendes til folks bedste.

Tværtimod vil prestigeforbrug, spildadministration, korrupktion og slendrian tegne sig for en ganske betydelig andel.

Indkomstskattens afskaffelse er derfor løsningen på de problemer, som gammelpartierne så talentløst og med så mange katastrofevirkninger har tumlet med siden H. C. Hansens død 19. februar 1960.

Ulykkeligvis er forholdet endda det, at indkomstskatten er allerværst over for de foretagender, som samfundet har allermest brug for: De nye og de, der er indstillet på at udvide for at tilfredsstille tidens mange behov. For den stagnerende initiativforladte konsoliderede gammelvirksomhed, hvis produktionsapparat burde kasseres, fungerer indkomstskatten derimod som en slags beskyttelsestoldsovepude. De forretninger har klaret deres kapitaldannelser i sin tid under et lavere pris- og skattniveau og er derfor sværere at slå af pinden af nye mere energiske og dygtige konkurrenter. Jo tungere indkomstskattebyrde, des sværere for fremtidsorienterede virksomheder at komme igennem med nye ideer i teknik, produktion og omsætning.

Med andre ord: Det privatkapitalistiske system skranter under høje indkomstskatteprocenter. Og det er skade. For det får mange til at drage den forkerte slutning at foretrække socialisme. Men det vil være at komme fra asken og i ilden. Alle vil blive ulykkeligere, fattigere og gråere.

For at undgå risikoen for socialismens folkekatastrofe, må vi afskaffe indkomstskatten.

33. Gehejmekabinetstys-tysseri

At skatten stammer fra Dronning Victorias dage er måske forklaringen på, at loven bygger på tys-tys-kviksand.

Her er et af de grundlæggende for, at skatteforvaltningerne kan favorisere venner og ramle nogle gevaldige øksehug ud efter politiske modstandere. Og det gør de i vidt omfang. Man er i praksis så dejligt fri for offentlighedens kontrol. Skulle et eller andet lække, kan myndighedspersonerne dække sig under tavshedspligten og derigennem skjule egne skurkestreger. Det er kun brøkdelen af promille af udskejelserne, man får indtryk af i Kristeligt Folkepartis Poul Boegs letlæste 1979-gyserpjece: »Justitsmordet i Landsskatteretten« (koster 15 kr. hos forfatteren, Møllevang 10, 3480 Fredensborg - tlf. (03) 28 14 39).

En retfærdig samfundsmoral kræver ophævelse af tavshedspligtreglerne og i stedet lovfæstede af den oplysningspligt, som Glensgaard m.fl. forfægter i den offentlige debat. Herved skabes også mere seriøst grundlag for drøftelse af skatteproblemerne. Og det er seriøs information som debatgrundlag, vort folkestyre har behov for på alle områder. Særligt i et kompliceret hurtigt skiftende samfund med en journalistbestand, der dødsensgroft svigter sine virkelige arbejdsopgaver.

Slog man alle døre og vinduer op og gav offentligheden fuld adgang til at følge alt i ligningsarbejdet, vil deri den enkelte sag lettere fremkomme oplysninger med det resultat, at skatteadministrationens omfang kan indskrænkes, uden at afgørelsernes fejlprocent forøges.

Udygtige magthavere er imidlertid panikrædselsslagne over, at det kunne ske, at nogen kiggede dem i kortene. Allerværst, hvis det blev de Fremskridtsfolk, som er ætlinge af drengen i »Keiserens Ny Klæder«. Rædslen går så vidt, at ikke engang de medlemmer af folkevalgte skatteorganer, som gerne - til borgerens bedre oplysning - vil meddele et særstandpunkt og begrundelsen herfor, får lov dertil. I 21 år har Fremskridtspartiet stifet kæmpet for, at i det mindste landsskatteretskendelser kan komme til at indeholde dissens. Men bestand har de skrækslagne pampere afvist ham (senest lovforslag nr. 48 af 18. oktober 1978).

Befolkningen har gennem generationer indrettet sig på den behagelige sovepude, hvor man håber at kunne leve ugenert af pressen, der er ondsindet, fordi det sælger flest aviser. Overømfindtlighed ved at se sit privatliv udstillet med navns nævnelse i aviserne er blevet en af de danske nationale skavanker, som må godtages som en sociologisk kendsgerning.

Derfor står vi også på skattehemmelighedskræmmeriområdet midt ude i en sump, hvor bevarelse af indkomstkatten skaber uløselige problemer.

34. Administratorforskelligheder

»Hvordan finde den rette balance i skatteadministrationen mellem politikere og embedsmænd?« - Se det var ikke noget spørgsmål i 1903. Dengang kendte man hverandre, og de folkevalgte kunne tale sig til rette om, at Mads Jensen nok havde tjent 2.000 kr. og Svend Nielsen 800 kr. Tilbage var skrivearbejdet. Det klarede sognerådsformanden på sit skrivebord. Skete det, at indkomsten blev sat lidt for højt, var det til at bære med en topbeskatningsprocent omkring de to og en halv.

Ak, hvor forandret: Nu dirigeres en brandbeskatning af tusindvis af sider lov- og cirkulærestof i forhold til mennesker, som hverken politikere eller embedsmænd kender og ofte indtjeningsforhold, som de heller ikke aner noget om. De mange regler kender enøjede specialistembedsmænd måske til 30-70% og de folkevalgte med det bredere samfundsbaggrundskendskab til 10%. Ingen har tid til virkelig at fordybe sig i alle enkeltheder i de mange tusinde sager, men de fuldtidsansatte embedsmænd har ofte botaniseret lidt mere i akterne end politikerne, og ud fra mottoet, at blandt de blinde er de enøjede konger, vogter politikerne sig for at blande sig og derigennem afsløre sin forsømte mødeforberedelse. Men mellem politikerne er der også forskellige afskygninger - til dels forbundet med partitilhør. Det samme gælder imidlertid blandt embedsmændene - som enkeltpersonstemperamenter er nogle rarere og nogle mere bøddelsadister. Nogle lader sig forføre, når der lefles og smiskes for dem og er så meget hårdere mod dem, som karsk og fribårent tillader

sig at tale Roma midt imod. Nidkærlighedstraditionerne er vidt forskellige fra kommune til kommune. Skatteyderne får derfor helt ens sager behandlet helt forskelligt i for eksempel Rødovre, Gentofte og Hørsholm.

Og det kan faktisk dårligt være anderledes, så umådelig besværlig indkomstskatteligningsopgaven er blevet i de forløbne 76 år.

Eneste løsning er Fremskridtsanvisningen: På Sct. Hansbålet med alle skattepapirerne og lad da så disse brave mennesker - skatteembedsmænd som politikere - komme ud at bestille noget fornuftigt i stedet for at tumle rundt i den vanvidskarrusel, hvor de nu bortøder deres liv.

35. Begrundelser vild- eller vejledende?

Siden den unge cand.jur. Poul Andersen i 1922 vendte hjem fra studieophold i Paris, har det været god teoretikerlatin, at skatteforhøjelser skal **begrundes** skriftligt og udførligt.

Og det skal nok være sandt, at det er hvidenglenes sang.

Men sortdjævelen kan nu ikke tilbageholde, at så indviklet, som hele indkomstskattesygdommen er blevet - og nødvendigvis må være i et samfund, der er utilpasselig til et indkomstskattesystem - vil udførlige mønsterduksebegrundelser meget ofte blive misforstået og dermed i sig selv skabe nye depressioner, raserianfald og kværlantopvækster.

36. Arbejdsløshed

Arbejdsløsheden har kunnet bide sig fast ene og alene, fordi produktionens bidrag til den offentlige sektor er blevet alt for tyngende til, at danske varer i tilstrækkeligt omfang kan sælges i international konkurrence. Skattetrykket må derfor sænkes. Det sker bedst ved at anvende det beløb, som kan fremskaffes, til skattenedsættelser på indkomstskatten. Bl.a. fordi denne er konkurrenceneutral. Derimod ville man forskubbe forholdet mellem brancherne, hvis man brugte midlerne til punktafgiftsreduktioner. Vigtigt er det, at fordi indkomstskatten direkte er en skat på produktivt arbejde skubber den prisen herpå højere op. Og når prisen på en vare stiger, bliver efterspørgslen mindre. Dette gælder også arbejdskraft. Derfor bevirker indkomstskatten, at der antages mindre arbejdskraft i konkurrencesektoren.

37. Valutagæld

Når der arbejdes mindre og mindre produktivt i Danmark, bliver der fremstillet færre varer. Vi får mindre at give i bytte til udlandet, hvorfor vort **minus på betalingsbalancen** forøges.

Valutagæld og -underskud nødvendiggør, at Danmark bliver et vækstsamfund. Alene forøget produktion kan på socialt acceptabelt vis klare valutaproblemerne. Der skal jo være varer nok til at stoppe den hidtidige gældsætning, til at tilbagebetale med renter den allerede pådragne gæld og til stadig stigende levestandard for danskerne. Det er imidlertid nu om dage aldeles umuligt på hæderlig vis at have et højindkomstskattesystem

i et samfund i eksplosiv udvikling. Det er åbenbart, at når situationen er den, at hvis man vil give en mand en lønforhøjelse på 2 kroner i timen, så er man nødt til at forhøje lønomkostningen for firmaet med 5 kr., fordi de 3 kr. skal gå til skatten på arbejdet, så forringes dansk erhvervslivs internationale konkurrencedygtighed, og kan vi ikke sælge tilstrækkeligt mange varer i den internationale konkurrence, manifesterer det sig, når året er gået, som underskud på betalingsbalancen. Sådan er den altdominerende forklaring bag ved, at vi ikke kan beskæftige vor fulde arbejdskraft. Vi får altså med andre ord ved i det store og hele at bevare indkomstskatten, som den er, et samfund, hvor vi har permanent underskud over for udlandet og permanent arbejdsløshed.

Det, at Danmark har en højeste indkomstskat, er den vigtigste enkeltårsag til, at vi har et omkostningsniveau (herunder løn og rente), som typisk ligger mere end 20 pct. over omkostningerne i de lande, som vi samhandler med. Nedsættes skatten på arbejde, bliver prisen på arbejdskraft lavere, end den ellers havde været. Betalingsbalanceerhvervene kan derfor aftage flere arbejdstimer (herunder fra dem, der ellers var søgt ind i det offentlige, som efter Fremskridtsplanerne skal nedlægge 4300 stillinger månedligt i de næste to år) og derved producere de varer, som er nødvendige, dels for at stoppe Danmarks gældsætningsforblødning, dels for at få indfriet den gæld, landets dårlige styre så letsindigt har pådraget os. Man skal ikke være nervøs for, at der ikke skulle være ressourcer i verden til al den produktion. Det er simpelthen nødvendigt, at Danmark påtager sig produktionsarbejde i det omfang, gælden fortæller os, at vi er bagefter. Hvad der skal ske, når gælden er indfriet, kan vi diskutere til den tid. Skal velstandsfremgangen til den tid benyttes til yderligere levestandardforhøjelse ved øget produktion, eller til mere fritid? Den tid den glæde.

Foreløbig er hårdt arbejde i produktionen det stærkt fornødne for at få Danmark ud af det morads, hvori gammelpolitikkerne har placeret os. Men så må de, der skal udføre det hårde arbejde, også selv have udbytte deraf - ellers får man simpelthen ikke trækdyrene til at trække tilstrækkeligt. Dette gælder i bred almindelighed. Vil man have et enkelt eksemplar, hvor sammenhængen er så direkte og umiddelbar, at den kan fattes endog af BT-fans, kan blikket rettes på, at indkomstskatteuvsæsenets jagt på sommerhusudlejere får disse til at lade være med at udleje.

Betalingsbalancen skades også af, at virksomhedernes valutatilførsel bliver snesevis af millioner kroner mindre.

38. Højrente og nej tak til overarbejde

Højrenten skyldes, at renteskatten væltes over på rentesatsen. Renten er nemlig summen af tre tal: Egentlig forrentning (vederlag for forbrugsudskydelse) - inflationsdækning - indkomstskat. Er inflationen 10 procent og skatten på toppen af indtægten 60 procent, vil en rente på 20% for de 12 procentpoints vedkommende blive slugt af skatten. Efter inflationen bliver de 20 pct. herefter minus 2% til egentlig rente. Den statsskabte ågerrente giver altså ikke engang overflod til rentens modtager.

Gør lønmodtageren en ekstra indsats, bliver han til grin for sine egne penge. De går nemlig mestendels til skatten. Fradragene er jo brugt på den almindelige indkomst. Trækprocenten fortæller endda kun en del af skattetyveriets størrelse - restskat eller øget trækprocent to år efter er konsekvensen af weekendvagter, overarbejde o.l.

Vil en virksomhed udvide produktionen, må den ofte forudse, at hvis det går godt, er det først og fremmest skattevæsenet, som får noget ud af det. Går det skidt, står man ofte selv med smerten. Lyst til at arbejde mere fordufter, og initiativer og virkelyst svinder bort, når skatten hugger de fleste af arbejdets frugter.

Thomas Nielsen/Jens Thorsen/Formandsinitiativskænderiet om det danske omkostningsniveau er futile. Vore bestandige betalingsbalanceunderskud viser, at det er for højt. Og så gælder det ikke enten renteomkostning eller lønomkostning. Det gælder dem begge. Og fællesophavsmanden er Indkomstskatten, som på en og samme tid er afgørende for, at både dansk rente og dansk løn er internationalt ukonkurrencedygtig.

Indkomstskattesamfundets lønudviklingsrytme er, at man forhøjer lønnen den ene dag, og inden et halvt år er gået, tager man det meste af lønforhøjelsen tilbage med indkomstskatteskovlen. Selvfølgelig er det heller ikke godt, hvis der lægges afgifter på for eksempel cigaretterne, snapsen, marcipanbrød eller andet dejligt, men det kan man dog lade være med at købe uden at handle samfundsskadeligt. Derimod er det livsfarligt for fædrelandet, når dets døtre og sønner lader være med at arbejde og med at skabe indkomst på anden måde i Danmark.

39. Folkekriminalisering

Indkomstskatten gør store dele af befolkningen til **lovovertrædere**.

For pedantformalisten er det så let at påpege, at Jensen eller Petersen på tro og love og under straffeansvar har skrevet under på en eller anden formular, men sandheden er i mangfoldige tilfælde, at selvangiveren ikke evner (inden for lovens frister) at fremskaffe det nødvendige materiale og ikke kan overskue det faktiske og juridiske indhold - og slet ikke huske baggrunden, når det langsommelige bureaukrati kommer efter års forløb og triumferende påpeger fejl i dette eller hint.

Derudover der den i øvrigt stigende kriminalitet i vidt omfang en afsmitningseffekt af, at det indkomstskattevæsenet gør folk desperate og/eller sløvt ligeglade og er en af hovedfaktoren bag, at retsmaskineriet i dag i Danmark er ude af trit med retsbevidstheden i dag i Danmark er ude af trit med retsbevidstheden hos store og stadig større dele a det danske folk.

Indkomstskatten er så tåbelig og grotesk i mange af sine virkninger, at den generelt demoraliserer folk og nedbryder deres respekt for lov og ret og deres tiltro til, at samfundet på noget som helst område er rimeligt

og retfærdigt indrettet. Når en stor del af et lands befolkning ikke respekterer en lov, er det loven, som skal laves om. Ikke befolkningen.

Uanset hvad bureaukraterne tror og kæmper for.

40. Selektivlovgivningsfejltrin

Efter at indkomstskattesystemet er blevet en mismaskrodebutik, fisker alskens **pressionsgrupper** i de muddrede vande. Der er fede gevinster at hente hjem til medlemmerne, hvis man får lavet en indkomstskatteparagraf, som i særlig høj grad hjælper ens egen gruppe. Og mulighederne er blevet større, efter at Auken-generationen i fuldstændig forfejlet selvovervurdering er kommet på den tanke, at statsapparatet egner sig til at drie selektiv politik. Det har endnu ikke slået igennem at der gang på gang er hudfletsargumenteret herimod i FREMSKRIDT (for eksempel 1978-20 p. 6 og 1979-2 side 5, 6 p. og 10 p. 8). Og til selektiv politik har man næsten ikke noget større podetræ end den alt og alle beherskende indkomstskat. Man kan give særfradrag, afløftningsordninger og iværksatte meget andet bureaukratisk stads.

Afskaffer vi indkomstskatten, afskaffer vi også et farligt instrument for selektiv-sektor-politikerne. Det, folketingset kan gøre med held, er at tilvejebringe et generelt gunstigt erhvervsklima, men man skal holde sig fra at tilskynde til visse aktiviteter og afskrække fra andre. Og specielt er den syge indkomstskat aldeles uegnet til sligt. Når de selvglade, vanskelighedsundervurderende gammelpartifolk forsynder sig mod denne visdom, begår de dobbelt-fejlgreb.

En god skattelov er - bortset fra giftskatter - en neutral skattelov, men det fattes ikke tilstrækkeligt af de nævenyttige kortsynede småfolk, som er nutidens fremherskende politikere, og som umådeholdent overdriver egen indsigt og evne til at kurere de samfundssygdomme, der alene er opstået og har vokset sig store på grund af deres egen og deres forgængeres uduelighed.

41. Skattestrafferetten

De høje skattesager nødvendiggør, at samfundet farer frem med bål og brand mod skattesnydere. Men i skattestrafesager svarer den tiltalte ofte, at han slet ikke foretog bevidst snyderi, men blot ikke kunne finde ud af, hvad reglerne gik ud på og/eller ikke kunne leve op til myndighedernes skrappe papirkrav. Uden en fejlfri løgnedetektor kan ingen afgøre, om sådanne betragtninger er rigtige eller sygmøsterbortforklaringer. Derfor må samfundet sidde tilbage med en dårlig smag af usikkerhed i munden hver gang, en skattestrafesag er blevet afgjort. Stod man over for en samfundsbedrager, en småfusker eller en brav mand, der fór vild i skattejunglen? Eller i hvilket forhold var disse tre elementer sammenblandede i én og samme person?

Vi ved alle, med hvilken begærlighed folk jager restaurant- og taxakvitteringer, som var det værdipapirer. Eller ønsker fakturaerne udstedt på helt andre varer, end de har købt. Vi ser telefon og porto og meget andet henført til driftsudgifter, hvor det i virkeligheden angår privaten, og sådan er der så meget i dagliglivet Dan-

mark, hvor man indforstået synger med Ludvig Brandstrups degn: Det ved du, og det ved jeg, men vi ved det hver for sig.

Mens skatteyderne skriver selvangivelsen under med strafansvar i henhold til loven, er modspillerne - skatteembedsmændene - i praksis aldeles ansvarsfri. De kan træffe de mest horrible afgørelser og bekræfte dem med deres underskrifter. Det kan ødelægge snesevis af medborgere, og når det så år efter viser sig, at ligningsmyndighedsafgørelsen var forkert, hænger den skatteembedsmand, som traf afgørelsen, ikke på den - hverken økonomisk eller straffemæssigt. Denne ubalance er ikke til at leve med i det lange løb.

42. Lønmodtagerfradrag

I mange år har vi haft den regel, at man uden dokumentation kan fradrage 2.000 kr. (dog højst 10 pct. af lønindtægten). Vil man have større fradrag, må man selv dokumentere og specificere dem. Det afføder hvert år hundredetusind administrationsbesværlige sager, som ikke kan afgøres rimeligt. Hvad er lønindtægt og hvad ikke? Og er det rimeligt, at ikke-lønindtægt ikke har ret til fradrag? Hvilke udgifter kan fratrækkes ved siden af **lønmodtagerfradraget**, og hvilke kan fratrækkes, hvis man ikke tager det faste lønmodtagerfradrag? Hvorfor skal den, der har 1.900 kr. i driftsudgifter, ikke stilles bedre end den, der set ingen driftsudgifter har?

Sådan kan spørgsmålsrækken fortsætte.

Men det er næppe muligt at udforme nogen bedre ordninger end den gældende, og så er det da i det mindste en fordel, at man ikke bestandig laver om og forvirrer alle, men holder sig til det tilvante.

En gammel madras, som er blevet slidt, så kroppen passer ind i hullerne, er trods alt behageligere end en hård og ny og uvant. På samme måde er en gammel skatteordning i sig selv bedre end en ny.

Men derfor er den ikke god. Den bedste er ingen skatteordning.

43. Hva' mæ bilen?

Bilkørsel gammelgør længe før tiden den skatteligningsembedsmand, som gerne vil udføre sit arbejde ordentligt.

Nogle kommer med en kørselsbog, der ser ud, som den er daglig ført alle årets 365 dage og viser kilometer for kilometer, hvad der er kørt i private anledninger og hvad i forretningsøjemed. Der er i 19 ud af 20 tilfældige det rene svindel. For kun meget få nutidsdanskere evner stadig og korrekt at føre en sådan bog. Flertallet får at vide, at man ikke kan stole på deres opgørelser, fordi de ikke har ført kørebog. Så starter det lange og evige tovtrækkeri om, hvilket beløb ens private kørsel skal sættes til. Det foregår, som var det en optagelsesprøve til skuespillerskolen. Med himmelvendte øjne deklamerer det ene Klodshansfrier efter den anden, at netop han aldrig kører privat, og hvorfor han ikke gør det. Og prinsesseligningsfuldmægtigen svarer: »Duer ikke, duer ikke« og kasserer alle historierne endnu hårdere end i eventyret. Så klages der til højere

myndighed. Med kødrande af skatterådsmedlemmer og embedsfolk siddende langs væggene går spillet daco-po. Og på grund af systemets langsommelighed mundhugges man ved tredje- og fjerdeinstansmøderne o, hvilket privatkørselsbeløb, som skal sættes for forlængst forglemte år 3-4 år tilbage. Så længe Mor Danmark ofrer så mange af sine kræfter på sådanne endeløse sejgpinerikævlerier er der intet mærkværdigt i at fædrelandet bliver fattigere og fattigere.

Men dette er blot et af bilproblemerne. Firmabil ril rådighed, hovedaktionærkørsel, transport mellem og til flere (såkaldte samtidige og såkaldt skiftende) arbejdssteder eller bare til et enkelt fast arbejdssted fra vinter- eller sommerbopæl, kørselsgodtgørelser til privat ansatte og skattefri kørepenge til offentligt ansatte (FREMSKRIDT 1977-14 side 3), invalidebiler, Danmarks Aktive Handelsreisende, formuereguleringer for bil, FDM-spark i bolledejgen og dusinvis af andre skræmmeord formørker skattebilmetafysikken. Indkomstskattereguladetriken kræver, at hvert enkelt problems løsning udmøntes i et helt nøjagtigt kronebeløb, som skal indplaceres i selvangivelsesberegningen, og som gerne skal være så nogenlunde rimeligt i forhold til, hvordan alle andre skatteydere behandles.

Hvis man i århundredets gry havde haft fantasi ti at forestille sig alt dette, var statsskatteloven nok blevet skrevet noget anderledes - hvis man i det hele taget havde fået en indkomstskattelov.

Men man kan da dårligt bebrejde vore oldeforældre, at de ikke havde fantasi til at forestille sig dette. Derimod har folkemotoriseringsgenerationen efterhånden haft tid nok til at tage det bestik, at indkomstskatten er tåbelig. Men sådan reagerer de herskende klasser ikke. Det fradragssaneringsoplæg, de arbejder med for tiden, siger, at ansvaret for de besværligste problemer skal flyttes fra myndigheder til arbejdsgiver. Han skal ved lønudbetalingen selv finde ud af, hvad det rette skattefradragbeløb er for hver enkelt medarbejder på forskellige områder, herunder visse af biludgifterne. Det skal han så trække fra den månedlige kildeskatteafregning og i stedet udbetale det til medarbejderen. Hermed har skattevæsenet undgået alt bøvl med større vælgermasser. Firmaet må først tage diskussionerne med medarbejderen. Dernæst, når man ganske uundgåeligt begår en del fejl, får man med kildeskattens arbejdsgiverkontrol at bestille. Den kommer og kræver efterbetalinger og bøder af arbejdsgiveren for at have betalt for meget vil den ansatte og altså for lidt til skattevæsenet. Om ikke andet vil kontrollen nok ved at rode nogle år tilbage finde ud af, at arbejdsgiverens bogholderi og bilagsindsamling ikke er tilstrækkeligt tydeligt ført og opbevaret.

Vil man være fri for denne nye enevældsmagtundertrykkelse, er der kun én eneste sikker ting, man kan gøre: Sætte kryds ed liste Z og få venner og bekendte til at gøre det samme. Det er nu, kampen skal udkæmpes for, at dette kommissionsforslag aldrig bliver til virkelighed.

44. Afskrivningsnarrestreger

Afskrivnings- og investeringsfondshenlæggelser (samt etableringsfradragregler) kan hverken befolkningspsykologisk, skattesagligt eller samfundsøkonomisk udformes rimeligt. Investeringsfradrag, personbilafskrivningsgrænse og lægehusafskrivninger er nogle af de krabater, folketinget forgæves tumler med i disse år, men området gemmer talløse andre uløselige problemer. Afskrivning på jordforbedringsarbejder, bygninger og andre aktiver med lang levetid virker stødende i en inflationstid - men erhvervslivets hurtigt skiftende forhold kan også bevirke, at sådanne investeringer taber næsten al værdi fra den ene dag til den anden. Og hvad med afskrivning på huse, der er lejede af mere eller mindre fremmede udlejere? Eller på bygninger med hjemfaldspligt eller parkeringspladser og tegnestuer? Hoteller kan afskrives, men ikke pensionater eller udlejningssommerhuse, men nok toiletter og tennisbane ved en campingplads.

Butikker kan afskrives, men ikke rejsebureauernes ekspeditionslokaler. Kontorlokaler kan afskrives, når de ligger i eller nær en afskrivningsberettiget bygning med virksomhed, som administreres fra kontoret, men ikke når de ligger lidt længere væk, medmindre kontoret ligger i et træhus (herunder også det næsten ufor-gængelige trykimprægnerede træ). I Frederiksdal i Grønland findes klimaet så hårdt, at derliggende funktionærboliger kan afskrives, men i storøens hovedstad Godthåb kan noget tilsvarende ikke passere ifølge vore kloge skatteadministrationshoveder.

Har man først fundet ud af, at der overhovedet kan afskrives, kommer man snart ind i de subtiliteternes bokseringe: Med hvilken sats skal det årlige afskrivningsbeløb beregnes, og hvordan skal den afskaffelses-sum opgøres, som afskrivningen skal beregnes på?

Ægte tæpper er reelt uopslidelige og værdifaste. Ikke desto mindre fører virksomhederne dem ind i den samlede rodebutiksbunke, der under eet angiver afskrivningsdriftsmiddelsaldoen (altså kontorstole, lastbiler, skrivemaskiner, drejebænke o.s.v.). Opdager ligningsfunktionær Jensen, at A/S Fiducia har afskrevet på nogle millioner kroner tæpper, skal Jensen ifølge skattereglerne til at finde ud af, om tæpperne ligger, »hvor ingen går«. Gør de ikke det, skal han godkende afskrivningsfradraget, medmindre tæppernes pris »tilsiger at nægte skattemæssige afskrivninger«.

Vilkårligheder og forskelsbehandlinger vrimler frem, så snart man stikker fingeren ned under overfladen i firmaregnskabet's afskrivningsposter.

Afskrivningslovene gør det let at rejse hundredvis af problemer, men umuligt at give fornuftige svar. Og det er ikke pebernødder, det drejer sig om. Afskrivningssagers afgørelse kan ofte være udslagsgivende for, om en virksomhed fortsat kan bestå eller for, hvilke udviklingsmuligheder der levnes dem. Projekterende ingeniører og arkitekter skal først og fremmest beherske afskrivningsnurrepiberifaldsgruberne, så de kan

underordne deres tekniske projektforslag, hvad der fører til bedst mulig afskrivningsstatus - så kommer anlæggenes hensigtsmæssighed til dagligdagens arbejds gange i anden række.

Ved grænseafdragningen mellem, hvad der kan trækkes ved straks som en driftsudgift, og hvad der skal afskrives over en årrække, afslører skattemyndighederne overdreven fiskal nidkærhed og mangel på smidighed kombineret med manglende indsigt i de vilkår, moderne erhvervs virksomheders eksistens er underkastet.

Det er eksempelvis hul i hovedet at påstå, at en maskine skulle blive mere værd, fordi den flyttes, eller at en bygning stiger i pris, fordi lokaleopdelingen ændres. Den samme holdningsforskel mærkes ved skattemæssige fradrag for usolide debitorer og nedskrivning på ukurante varer.

Hele det af verdenskrigsforholdene affødte multimilliardproblem om nedskrivning på varelagre - og til og med 1975 såkaldte bindende kontrakter - er én rystende gyserhistorie, hvor det dog er let lige fra begyndelsen at udpege skurkene. Det er hele bundtet: Lovgiver, myndigheder, forretningsdrivende. Og romaner uden helte er dårlige romaner. Specielt når det ikke er skønlitteratur, men de romaner der skrives af livet selv.

Politisk er det værste på afskrivningsområdet imidlertid nok, at store dele af befolkningen ikke kan og ikke vil forstå afskrivningsskattefradrag. Det er jo noget, man får forærende uden at have nogen udgift. Midt i en poptid er det for meget forlangt, at Se og Hør-danskernes hjerne skal belastes med at kombinere to bogholderiprincipper: Accrualprincippet (om at skattedateringen henføres til året for indgåelsen af retsgyldig købekontrakt og ikke til betalingsåret) og brugstidsfordelingsprincippet (om at man ikke kan fratække en købsudgift i det år, man afholdt den, men må fordele den over det købtets levetid). Lettere er det ikke blevet i de sidste 22 år, hvor såkaldt samfundspolitiske forhold er blevet indblandet i afskrivningslovgivningen - da forplumringen først engang var indført i sommeren 1957, kræver det konservative såkaldte folkeparti ved enhver lejlighed som sin forligspris usaglige afskrivningslempelser, for det er nu engang den betaling, de konservative gier for industrirådsstøtte til deres valgkampe.

Afskrivningsfeltet er helt igennem blevet eet eneste sumpmorads - sagligt som politisk.

45. Nettovederlag med skatteafkorting før kilden

Siden 1903 har statsskatteloven § 5 d fastslået, at diæter og rejsepenge til offentligt ansatte er skattefrie (gælder dog kun, hvis man overskrider den geografiske grænse, ens hjemstedskommune havde den 31. marts 1970 (!)). Synspunktet er, at når det offentlige ansætter takster, udtrykker det også korrekt, hvad der medgår til formålet, og så skal et andet offentligt kontor - skattevæsenet - ikke komme at kritisere. Det er ikke nær så kyndigt på det pågældende styrelsesområde. Og så er det jo bare en gang dobbeltadministration, om ligningssekretærnæserne skulle stikkes i, hvad fagministeriet har fastsat.

Tankegangen kan udvides til, at det overhovedet er urimeligt at beskatte ydelser fastsat af det offentlige. Pengene rutscher jo bare frem og tilbage. I stedet kunne loven **direkte operere med nettobeløb**. Det gør den på flere områder: Folketingsmedlemsomkostningstillæg, ministerbilsbenyttelse, børnetilskud, ungdomsydelser og flere erhvervssubsidier.

Men man gør det for eksempel ikke overfor folkepensionister eller tilskud til vedligeholdelsesarbejder på fredede bygninger af historisk interesse eller statstilskud til højskoleophold.

Den tilfældighed og vilkårlighed, som uundgåeligt må dominere området, fører ud i tilstande, som giver interesseorganisationer stærke kort på hånden for at sikre egen gruppe usaglige fordele. Og skulle ordningen undtagelsesvis ikke være uretfærdig, vil den hurtigt blive følt sådan af dem, der ikke er inde under nettoparaplyen. De vil dels holde på, at andre har opnået særfordele, dels kæmpe for selv at få det, idet hvem som helst kan henvise til, at deres indtjening skam er lige så værdifuld.

Surhed over hele linien.

46. Utilstrækkeligt eksistensminimumsfradrag

Bundfradraget skulle gerne mindst svare til eksistensminimum, men det gør det ikke. Bl.a. fordi staten ønsker stigende skatteprovenu, og fordi den ulasigregerlige fradragsjungle ellers ville begunstige sin benytter forholdsvis endnu mere (eksempelvis: 100.000 kr.-indtægtsmanden, der køber hus med 60.000 kr. i fradrag, får dog tilbage 40.000 kr. at svare skat af, men hvis bundgrænsen lå på et 40.000 kr.s eksistensminimum, ville han blive helt skattefri).

Forhøjelse af bundfradraget er Fremskridtskongevimplen. Fra skattetidernes morgen til Fremskridtskampens start var fradraget steget fra 800 kr. til 5.100 kr. Siden er det vokset til 14.500 kr. for 1979. Det er langt fra tilstrækkeligt (det er det ikke, før bundfradraget er større end den største indkomst, altså indkomstkatten er væk), men er et af de hundredvis af vidnesbyrd om, at det har nyttet noget at stemme på liste Z.

Se i øvrigt FREMSKRIDT 1977-3 side 3; 4 side 4; 7 side 4 f og 17 side 5.

47. Indtægtsklassen 14.500-40.000 kr.

Mennesker med **indkomst i overkanten af 14.500 kr.** årligt skal ifølge loven betale indkomstskat. Det afføder et administrationsarbejde med foreløbig skat og slutskat, som koster mere til administration, end der kommer i kassen. De stakkels mennesker påføres ulejlighed, usikkerhed og bekymring til ingen verdens nytte. For når alt kommer til alt, kan en velfærdsstat ikke gøre indhug i så små indtjening. Derfor må skatteopkrævningen modvejes med boligstøtteordninger og andre administrationskrævende monstre som gier de pågældende med den ene hånd, hvad skatten har taget fra dem med den anden.

At kalde de ansvarlige for dette system for molboer er en fornærmelse - mod folk fra Ebeltoft og omegn.

48. Frikortmisbrug

Frikort til børn og andre unge under bundgrænsen benyttes for at foregive, at indtjeningen foregår hos dem. Sporten bliver mere og mere udbredt, efterhånden som det går op for folk, at folketinget nu i stedet for den tidligere sambeskatning mellem forældre og børn er havnet i den modsatte grøft, nemlig at børn er selvstændigt skattepligtige af de indtægter, der fremtræder som deres egne, uanset barnets alder og uanset, om det er hjemmeværende eller ej. Den tidligere regel virkede urimelig i praksis og blev derfor afskaffet. Den nye tingenes tilstand er lige så tåbelig i mangfoldige tilfælde. Men ingen kan anvise nogen anden fornuftig løsning end totalafskaffelse af indkomstskatten.

Når det er frikortindehaveren selv, der pukler på, støder han en trist dag hovedet mod frikortsbeløbet. Det betyder, at lønnen går ned fra 30 til 17 kr. i timen. De enfoldige skattelovgivere regner med, at der affinder folk sig tålmodigt med. Hotelstuepiger, unge knægte og hvem, der nu ellers kommer i situationen. De er klogere. Når de hen på foråret når op til frikortsgrænsen, holder de op med at arbejde og sætter derved direkte deres arbejdsplads, der har oplært dem, i vanskeligheder. Når tusinder disponerer på den måde, blive den store taber - også ved denne indkomstskattevirkning - hele det danske samfund.

49. Surløkke

Stilles **ekspropriationer** bedre end salg, føler nogle, at det er uretfærdigt. Beskattes ekspropriationserstatninger, rejstes Surløkkeoprør. Derfor pendulsvinger ekspropriationsskattereglerne frem og tilbage mange gange hvert årti. Senest - i maj 1979 - er det gået i den rigtige - den skattemildnende - retning. Med fire års forsinkelse gennemførtes et ZCMQ-forslag, som vi i fællesskab havde begrundet på følgende måde:

»For at overholde reglen i grundlovens § 73 er det nødvendigt, at der ydes fuld erstatning til ejere af ejendomme, der bliver eksproprieret. Regeringens forslag findes uacceptabelt. Det kan nemlig medføre, at mere end 70 pct. af ekspropriationserstatningen i uheldige tilfælde kan påløbe som særlig indkomstskat. Den, der udsættes for ekspropriation, får herved mindre end 30 pct. af den i grundloven foreskrevne fulde erstatning.«

Forslaget blev nedstemt den 14. maj 1975 af Venstre, radikale og de røde (Folketingstidende 1974-75, 2. samling, spalte 5032 (ændringsforslag nr. 22)).

Men den 31. maj 1979 blev det vedtaget, idet de fire positive 1975-partier nu fik følgeskab af socialdemokrater, Venstre, Radikale og Erhvervspartiet (Folketingstidende 1978-79 spalte 11.946 (lovforslag nr. 219)).

Venstre m.fl. har svajet for TV-vinden - imellem de to afstemninger lå nemlig en TV-Aktuelt udsendelse i januar 1979.

Ordner hænger man på folketingsmedlemmer, som lader deres stillingtagen dominere af sligt. I et sådant samfund er det pløkkumuligt at opretholde noget så fintmærkende som et indkomstskattesystem.

50. Fradragsjunglen

Det er folkeforførisk humbug at udslynge af **fradragsjunglen** skal man blot fælde. Enhver, som tænker nærmere på sagen, vil opdage indholdsløsheden i den fabel. Dels har hvert fradrag sin selvstændige begrundelse, dels er det mægtigt svært at afskaffe en engang indført fradragsordning uden at få overgangsvanskeligheder, som vil skabe megen menneskelig ulykke (Eksempel: Underholdsbidrag skal laves om, hvis fradragsretten laves om).

Sporene skræmmer fra Grünbaums rødkabinetsophævelse af det største af alle fradrag - fradraget for betalte skatter.

Ulvens tale til Rødhætte om at sanere fradragsjunglen går ganske simpelt ud på at flå folk endnu mere i skat. Det er det, der er meningen med alle de smukke ord om en skattereform. Hvis regeringen skulle få held til at få de fleste fradrag fjernet, så vil den måske nok i første omgang sænke beskatningsprocenterne noget. Men det bliver en stakket frist.

Så snart folk har vænnet sig til ikke at have fradrag, vil skatteprocenten igen blive hævet til det nuværende niveau eller endnu højere. Skattelettelsen vil være Borte med Blæsten. Men den udgiftsødsle politik, regeringen fører, er den simpelthen nødt til at bruge alle mulige kneb for at få flere penge i den bundløse statskasse.

Møder du derfor på din vej en mand, der vil rydde op i fradragsjunglen, kan du trygt spørge ham, om han er ukyndig romantiker eller skatteplyndrersamfundsoedelæggersocialist. Nogen tredje mulighed gives nemlig ikke.

51. Fradrag-i-skatten-populismen

Bernhard Baunsgaard populisme (**fradrag i skatten** - saneringsmetoden) er en for det radikale venstre typisk vattet sødsuppe, som ikke løser noget som helst, og som kun tilfredsstillende retfærdighedskrav hos den, der indskrænket giver op for overfladisk øjenblår. Af de forhold, der overses, kan eksempelvis nævnes symmetrispejlgrundsætningen, og at fradrag tjener til at udligne forskelle mellem folk med samme bruttoindtægt, mens loven ved skatteskalaens indretning (progressiv - proportional - degressiv) gør op med, hvordan man vil forskelsbehandle mennesker på forskellige indtægtsniveauer. Det er i virkeligheden at fornægte progressionstanken at sige, at hvis to skatteydere hver tjener 70.000 kr., og så øger den ene sin indtægt med 2.000 kr., som han bruger til fradragsberettigede formål, skal de stadig stilles lige. Men hvis udgangspunktet er, to, der hver tjener 140.000 kr., og hvor det tilsvarende sker, skal han, der øger sin indkomst med 2.000 kr. og får tilsvarende fradrag, behandles hårdere end sin kollega.

Det reelle vil naturligvis være, at når lovgiveren har fundet et formål fradragsberettigende, skal både den ene og den anden slippe for at betale skat af de sidste 2.000 kr. indtægt. Mener man så, at folk i 140.000 kr.-klassen procentvis behandles hårdere eller mildere, end rimeligt er i forhold til folk på 70.000 kr.-niveauet, må man ændre på beskatningsprocenterne med virkning for alle fire personer i eksemplet.

Baunsgaardsnakken udtaler derimod at det er til skade for manden med den lave indtægt, at han ikke betaler så meget i skat som ham, der tjener mere.

Progression i skatteskalaen er et spørgsmål om at sammenligne forskellige indtægtsniveauer. At hævde, at jo flere fradrag en mand har, des hårdere skal han rammes af progressionen, er at indføre fornuftsblottet vilkårlighed.

Men eet er at sige nej til Baunsgaard og andre antifradragsdemagoger. Noget andet er at være så blind at overse, at jo større økonomisk styrke en person har, des bedre muligheder (advokathjælp o.s.v.) har han for at skaffe sig fradrag. Ja med stigende økonomisk svaghed er der endda faldende reel mulighed for at udnytte lovgivningens fradragsforsødelser, der meget ofte er baseret på, at skatteyderen kan og vil foretage formueomposter og også virkeligt tager sig (eller sit personale) sammen til at gøre dette. Det er derfor kun med parodi af oprigtighed, at der kan agiteres for at fradragsreglerne skam giver samme rettigheder til alle - fattig som rig.

På det problem er der imidlertid kun én virkelig løsning: »Væk med indkomstskatten«, mens »Ned med fradragene« fører ud i urimeligheder.

52. Nulskatteydere

Focusbudskabet fastslog eksistensen af **nulskatteydere**. 24 dage efter nøgenklædningen for hele den danske befolkning af de hidtidige nationale livsløgne faldt Poul Møller og Ib Stetter hinanden om halsen i folketinget for at få »lovændringer, så der i alle tilfælde betales indkomstskat af en indkomst svarende til det private forbrug«.

Man lod altså ganske hånt om, at Focusbudskabet var, at nulskatteyderfortrinnet alene kan fjernes ved at gøre alle til nulskatteydere.

Stetter/Møller tandeparret blev fulgt af Grünbaum. Ved mørke midnatstide den Sorte 20. september 1974 fik han Centrum-Demokraterne, næsten alle radikale, Kristeligt Folkeparti m.fl. med på den galej at gennemtrumfe en gidselsærlov mod nyligt etablerede forretningsdrivende, folk, der havde lidt tab og andre brave mennesker i vanskelige kår. Det er skingrende uretfærdigt at ekstrabeskatte disse mennesker efter indkomstskatteskalaen af indkomst, de ikke har haft. I 1975 drejede det sig om i alt ca. 700, som kom til at undgælde, fordi socialdemokraterne gerne vil prinse den på møder med ukyndige vælgere og øregasse dem med

at have gjort noget ved nulskatteyderproblemet. Sandheden er imidlertid, at alle problemerne om nulskat alene skyldes, at socialdemokraterne og VKR'ere har gennemført elendig skattelovgivning. Den plet foregav man at vaske af sig ved at kaste sig over en aldeles uskyldig og meget vigtig samfundsgruppe, men man gjorde blot skatteuretfærdighederne endnu større.

Ofrene hører til i de følgende fem grupper:

- a. Medborgere der ikke mestrer bogholderikunsten i så høj grad, at de ikke senere kommer ud for skønsmæssige privatforbrugsforhøjelser begrundet i, at der er nogle tekniske finesser som kasseafstemning eller lignende, der er blevet forsømt på måske blot en enkelt dag i indkomstårets løb.
- b. Nogle mennesker har ikke brugt så megen tid til at sætte sig ind i skattelovgivningens detaljer, at de grundigt har studeret Grünbaums knudrede § 28 og de dertil knyttede omfangsrige cirkulærer, skattedepartementale såkaldte vejledninger o.s.v. Derfor tilrettelægger de deres afskrivninger så ugenialt, at de falder i lovens fældegab i stedet for helt lovligt at gøre brug af andre af lovgivningens fradragmuligheder ved udformning af deres årsregnskabsaflæggelse.
- c. De nyetablerede erhvervsdrivende der har så store afdragsforpligtelser, at de til modvirkning af, at de ikke skattemæssigt kan fradrage de penge, der bruges til afdrag, i stedet må afskrive så hårdt, som lovgivningen har givet nyetablerede tilladelse til - netop for at fremme muligheden for, at også ikke-kapitalister i praksis kan grundlægge virksomheder her i landet.
- d. De, der har det, som skattevæsenet kalder et stort privatforbrug, for eksempel på grund af sygdom i familien, omfattende forsørgerforpligtelser, kautionstab eller lignende. Også her rammer man kun den, der ikke på forhånd er opmærksom på loven, og som for eksempel bogfører betalinger til børn som privatforbrug i stedet for som udestående fordringer, eller som får kautionstab på en måde, der ikke er fradragsberettiget, i stedet for at gøre det gennem et anpartsselskab, hvor det indrømmes fradrag på tab af anparterne, selv om der er tale om en rent privat kautionsforpligtelse, og hvor sådanne tab ikke medfører privatforbrugsbeskatning.
- e. Ejere af virksomheder i tilbagegang. Om disse sidste fremsatte Foreningen af Danske Ligningskommissioner følgende spildte ord på Balle-Lars Grünbaum:

»I relation til ophør ses det ofte i årene indtil en virksomheds ophør eller salg, at de erhvervsdrivende har et privatforbrug, der er større end indtjeningsvnen, hvilket vil sige, at de reelt finansierer privatforbruget ved tidligere opsparede midler. Imidlertid vil denne personkreds stadig have brug for afskrivningerne, idet værdien af maskiner og inventar stadig er nedadgående, og et tab med deraf følgende fradrag ved salg vil ofte kunne ske i en indtægt af folkepensionsstørrelse og derved ikke have nogen økonomisk betydning for den pågældende.

Endelig opstår der i perioder problemer for erhvervslivet, hvis af- og nedskrivningsmulighederne sættes i forhold til privatforbruget. Det drejer sig her særlig om år med misvækst, manglende fiske-mængde, stagnations- og nedgangsperioder. Som regel har de erhvervsdrivende søgt sådanne kriser overvundet ved ad lovmæssig vej at nedbringe skattebetalingerne mest muligt for på denne måde stadig at kunne overholde afdragsforpligtelser og finansiere det nødvendige privatforbrug.«

Men poppolitikerer og hans satellitter var ganske uimodtagelige. De sagde nemlig, at de jagtede nulmillionærer - man havde nok så meget i tankerne at sole egen fortræffelighed i vælgerforeninger og i presse.

Privatforbruget er en helt umulig størrelse at arbejde med. Snesevis af eksempler belyser det: En mand køber 28. december 1977 et maleri for 50.000 kr. til levering 10. januar 1978. Er hans privatforbrug steget? I hvilket år? Med hvilket beløb? Gør det nogen forskel, om han i stedet for at betale kontant giver et andet maleri i bytte? Eller hvis det er hans varevogn, han giver i bytte? Eller hvis han den 10. december 1976 solgte en lystbåd for 50.000 kr., satte de penge i banken og nu hævdede de 50.000 kr. til at købe maleriet for?

53. Kommunegrænser og landliggerskat

Forskellen i skat fra kommune til kommune: Både for den enkelte borger og for samfundsøkonomien er det ligegyldigt, om pengene indbetales ved kasse 2 eller ved kasse 1. Respekten for det lokale selvstyre er en flot frase, men den holder ikke i det praktiske liv - i hvert tilfælde ikke på indkomstskattesiden. Holder kommunalbestyrelsesflertallet en lav indkomstskatteprocent og udskrive så meget mere i ejendomsskatter, vælter den byrden over på andre end egne vælgere, dels fordi ejendomsskatten er fradragsberettiget ved beregning af indkomstskat til stat og amt, dels fordi ejendomsskatter også betales af de udensogsboende, som har ejendom i kommunen. Dertil kommer så, at borgerne får lavere skattepligtige indkomster med den følge, at statstilskud (refusioner) stiger, og kommunens tilsvær forbedres i den mellemkommunale refusion, og i det omfang, staten betaler til socialordninger som for eksempel boligsikring, har kommunens borgere yderligere fordele af, at deres kommunalrødder vælger en lav indkomstskatteprocent på bekostning af højere grundskyld.

Landliggerskatten giver problemer mellem vinter- og sommerkommuner. Nu har SV'erne afskaffet den som led i deres lovkompleks for at pamperhjælpe København ud af selvforskyldte vanskeligheder. Herefter er vi i Søren Kierkegaard-klemmen: Vær tilhænger af landliggerskat - og du fortryder det. Vær antilandliggerskat - og du fortryder det også.

54. Religion indblandes i skat

Folkekirkens udgifter betales over skattebilletten. Ca. 80% som en særlig kirkeskat og ca. 20% af de almindelige skatter, der påhviler alle. Den sidste del af skatten skaber problemer mellem folk, der hører til i forskellige trossamfund. Den egentlige kirkestat volder vanskeligheder i forhold til de, som er ateister - eller

angiver at være dette (måske ud fra kortsigtede pengepungsinteresser, som bitterligt fortrydes den dag, alvoren i menneskelivet melder sig).

55. Kulturlivets bortsmuldring

Ser man sig om med røntgenøjne på en beverding, i en blomsterforretning eller i en flyvemaskine, afsløres det, at mange af kunderne er der, fordi de kan få varen til mindre end halv pris - via fradrag betaler skattevæsenet resten.

Det er således ikke blot i forhold til lommeregnersalget og papirbranchen, at erhvervsmønsteret stimuleres af indkomstkatten.

Men når fingeren vender opad for nogle virksomhedstyper, roder andre sig ind i vanskeligheder, fordi de ikke kan konkurrere på fair vilkår med de, der skattefradragssubsidieres.

Røntgenøjemanden vil eksempelvis ikke finde mange, som på grund af indkomstkatten sidder billigt i teatret.

Derfor virker indkomstkatten til at undergrave tilløbet til scenekunsten og andre sider af **kulturlivet**.

Dette har så igen fået den følgevirkning, at det offentlige har bestemt sig for at give direkte tilskud til ARTE-ordninger og mange andre former for kulturstøtte.

Herved øges den offentlige sektor og dermed Danmarks almindelige vanskeligheder, ligesom kulturlivet dræbes på længere sigt ved at være afhængig af, hvad statsmagten og dens repræsentanter kan lide, og hvad de finder for kritisk mod dem selv.

I det indkomstskattefrie samfund genindføres det frie forbrugsvalg, og kulturen blomstrer op.

56. Evneprincippets sammenbrud

Da Venstremanden Alberti i 1903 vandt slaget om indførelse af indkomstkatten, var hovedslagordet, at enhver skulle betale skat efter evne. De bredeste skuldre skulle bære de tungeste byrder. Denne tankegang holder ikke nu, da skatten er blevet så overbelastet i Danmark ved mangedoblingen af skattetrykket, og man samtidigt har villet forfølge så mange andre formål med skatten (sociale, opsparingstilskyndelsesmæssige, erhvervspolitiske o.s.v.). I stedet for skat efter evne til at yde, er det blevet til **skat efter manglende evne til at snyde**. I stedet for, at skatten skulle bestemmes af folks økonomi, er det skatten, der er blevet herre og bestemmer, hvordan økonomien tilrettelægges - ja hvordan hele mennesketilværelsen fra undfangelsen til 5 år efter døden skal tilbringes.

Vedtages en lov, der vil gå kraftigere til skattemakronerne overfor de rige, bliver resultatet mest sandsynligt, at de rige kommer til at betale mindre skat end nu. Mange af dem har nemlig i vidt omfang affundet sig

med den nuværende tingenes tilstand, men rører folkettinget, hvad de føler som deres velerhvervede rettigheder, slår de igen: Bliver enten udenlandsdanskere eller indskiber sig i nogle fidusarrangementer, som får deres skatteindkomst på papiret til at skrumpes ekstra meget ind. Og selv om man nu fik held til at konfiskere alt, hvad de rige tjener og har, ville det slå meget lidt til i forhold til umætteligheden for penge hos Lise Østergaard m.fl.

Og så må man altid huske, at en udgift - også et skattebeløb - ikke reelt betales af den, som formelt lægger ud. Hvis han får kompensation ved at overvælde sin øgede byrde på andre ved løn- eller prisforhøjelse eller på anden måde, falder skatten reelt et helt andet sted.

Skulle man imidlertid få held til, at skatten endelig falder på de rigmænd, som den er tiltænkt, bliver den videre virkning meget let, at det, han sparer på, er dels investeringer, som ville have skabt nye arbejdspladser og dels forbrug - havemandshjælp, spisestuemaling o.s.v. - som ville have skabt indtægt hos småkårsfolk.

57. Nytårsaftensjerntæppeløgnen

365 på hinanden følgende dage begyndende med 1. januar er et tilfældigt udpluk af et menneskes og af en virksomheds liv. Ikke desto mindre kræver indkomsts-katten en periodefordeling, så enhver beskatbar indtægt og enhver fradragsberettiget udgift placeres indenfor én - og kun én - tolv månedersperiode. I virkelighedens verden er der imidlertid ikke vandtætte skodder mellem, hvad der sker på hver sin side af nytårsaften. **Indkomståret udgør en alt for snærende ramme.** Det er dundrende fornægtelse af Virkelighedsdanmark at hævde, at livet begynder på ny på frisk og jomfruelig grund, når rådhusklokken falder i vær-velkommen-slaget. At denne filosofi er sand, er en ringe trøst for de mange, som har fået fradrag afvist, fordi de skulle have været på et andet års selvangivelse eller har fået klumpet indtægterne sammen i et år, så beskatningsprocenten er blevet særlig høj i det år - masser af efterbetalinger med store bødekra- v stammer netop fra, at statsskattedirektoratets og amtsskatteinspektora- ternes folk mere eller mindre vilkårligt rokerer om på indtæg- ternes fordeling ud over forskellige år.

Der er nogle, som har skævt regnskabsår - for eksempel landmænds sommerregnskaber af hensyn til, at høstbeholdningerne er mindst i juli - men det letter meget lidt på periodefordelingsvanskelighederne. Når man vil have ændret regnskabsår - for eksempel tvunget fordi to personer med forskellige indkomstår gifter sig med hinanden - udnytter skatteforvaltningen næsten altid situationen til at skære sig en ekstra skatteluns ved at få placeret ekstra høje indkomster og få fradrag i overgangsåret.

Det er en menneskelig foreteelse at disponere sådan, og den bliver vi kun kvit ved at kvitte indkomstska- ten.

58. Negative indkomster

I de år, hvor regnskaberne viser overskud, udskærer skattevæsenet sin broderpart luns kød af virksomhedens indtjening.

Men når der så kommer magre år, holder den flertalskompagnon, som staten er blevet i virksomhederne, sig beskedent tilbage. Dette er umiddelbart oprørende. I vor hastigt omskiftelige verden kommer masser af arbejdspladser ud for tilbageslag (skibsværfter, lavprisbenzinselskaber, fiskere, tørkeramte landmænd, tekstilfabrikanter og mange flere).

Derfor må regnskabsåret hellige ramme sprænges ved underskudsår. Det erkendte folketinget da også i princippet i 1956, men herefter er opstået et slagsmål om de tidsmæssige grænser for at modregne årsunderskud i andre års overskud.

Principrigtigt ville det være enten at udbetale underskudshaveren et beløb på for eksempel 60 pct. af det negative indkomstbeløb (eller af, hvad han manglede i at nå den skattefri bundgrænse) eller give ham adgang til helt uden tidsmæssige grænser at trække underskuddet fra i hvilket som helst - tidligere eller senere - års overskud.

Resultatet heraf ville blive praktisk anstødelige skattefrihedsheller. Det er derfor enighed om, at der skal gælde en eller anden begrænsning for underskudsoverførselsretten.

Det har blot vist sig at være helt umuligt at nå frem til en rimelig udformning af lov og praksis så forskellige, som livets tilfælde er. Fremmede landes næringsliv har her betydeligt forspring for dansk, fordi skattepolitikere og -embedsmænd i udlandet ikke er så småtskårne som deres danske kolleger. Fremskridtspartiet har haft en vis succes i folketinget med at få dette ændret, men kampen er ikke slut med, at vi fik underskudsforeførelsesperioden forlænget fra tre til fem år.

59. Afstanden forkortes mellem løn og arbejdsløshedsunderstøttelse

Jo højere marginalbeskatning des sværere bliver det at tilvejebringe en passende forskel mellem disponibel arbejdsindtægt og de arbejdsløshedsunderstøttedes realindkomst, hvori må inkluderes at have hele dagen til egen disposition - et gode, som jo ikke er skattebelagt, hvad enten det så udnyttes til at føre en billigere husholdning, arbejde sort eller skaffe sig gratis goder (biblioteksboglæsning, livsfilosofien, lange traveture o.s.v.).

Parallelt hermed virker skatten fremmende for strejker - ulovlige eller lovlige - idet den løn, som tabes, er på toppen af årets skatteindtægt. Pengetabet er derfor beskedent, så de fritidsfordele, som vindes, langt kan overstige ulemperne.

Videre opfordrer skattesystemet alle medborgere til at følge gør-det-selv-parolerne. Fortjenesten ved selv at male sin stue i stedet for at bruge faglærte arbejdere, der betaler skat af deres indtægter, er stor. Cafeteria-systemerne, selvbetjeningsbutikker, pluk-selv-jordbærsalg o.s.v. har udviklet sig, bl.a. fordi det er mere rentabelt at anvende kundernes egen arbejdskraft. Da samfundets udvikling er betinget af, at vi hver for sig specialiserer os til at bruge vor arbejdstid til, hvad vi er dygtigst til, er udviklingstendenserne betænkelige. Selvfølgelig skal man ikke jamre Jeronimus pessimisme og kun se de sorte sider af de nævnte samfundsudviklinger - men det, at de har kunnet finde sted med den kraftige styrke, som har domineret den sidste snes år, hænger også sammen med de forvridninger, som indkomstskatten ganske utvivlsomt forvolder. Og det er farligt at beholde et system, der på det ene område efter det andet får uventede, kraftige virkninger.

60. Progressionssvøben

Børnelærdommen i pøgeskolen var, at indkomstskatten først og stærkest hviler på de rige. Det er løgn og latin.

Nok fortæller skatteloven, at der skal betales nogle gevaldige skatteprocenter - op mod de 70 - af de indkomstdele, der overstiger 139.400 kr.

Alligevel er det, så ødelagt som indkomstskattemønsteret er blevet, aldeles umuligt at anslå, endsiges beregne, hvilken **omfordelingsvirkning** skatten har i dag sammenholdt med, hvordan de forskellige gruppers økonomiske styrke ville have været, hvis vi aldrig havde fået indkomstskatten.

Dels har de rige størst bevægelighed - fradragsteknisk, internationalt o.s.v. - dels er der grumme lidt af det store indkomstskatteprovenu at hente på de høje indkomster (tallene findes i FREMSKRIDT 1976-19 side 15).

Den barske sandhed er derfor, at de høje skatteprocenters reelle virkning er at ødelægge virksomheder, der ellers ville skabe gode arbejdsplader - folketingsflertallet har ikke forståelse af, at pengene samfundsmæssigt ligger bedre i den succesrige forretningsmands end i Niels Mathiasens lomme. Den veltjenende virksomhedsejer skal såmænd nok forskaffe sig det privatforbrug, han ønsker. Derfor tages skattepengene de steder, hvor der ellers var skabt ny foretagsomhed. Eller løbende foretaget de moderniseringer, som er nødvendige for, at danske virksomheder ikke dag for dag skal synke dybere og dybere ned i den internationale konkurrences rangklasser. Pengenes brug overlades i stedet til statsbureaukrater, som er mindre forstandige set ud fra et socialt rigdoms- og menneskelykkeskabersynspunkt, og som endog hyppigt sviner med midlerne, fordi man nu engang har et lettere forhold til penge, der ikke er ens egne, og som for den enkelte embedsmand fremtræder som kommende fra en anonym, fjern, upersonlig masse. Forretningsvirksomhed indebærer ofte svingende indtjening. Progressionen betyder, at skatten i de fede år udskærer de skålpund kød, som skulle være brugt til at konsolidere foretagendet, så det kan klare sig i magre tider.

Progressionen virker i disse firmaer som i sin tid den hærgende Hunnerkonge Attilas hest. Hvor den havde sat sin hov, groede ikke mere noget græs.

Nogle drømmer om, at man så bare kunne lade forretningsfolks fortjenester proportionalbeskatte, som man gør med aktieselskaber. Niels Anker Kofoed vil dog kun gøre det for de erhvervsgrupper, hvor han håber at sikre sig de til hans genvalg fornødne stemmer. Denne uforstandighedsskønhedsdrøm vækkes man af, hvis man erhverver sig den fornødne kyndighed på området (det kan for eksempel ske ved at læse betænkning nr. 824 fra november 1977).

Men der er da også nogle lønmodtagere, som rammes af 70%-skatten. Det er ikke dem, der går sytten af på dusinet. Derfor har deres organisationer og de selv taget sagen i egen hånd og indrettet deres lønkrav ikke efter bruttolønnen, men med henblik på lønnen efter skat (og så får den enkelte dobbeltgevinst, hvis han derefter gør sig til trussereder eller forskaffer sig fidusfradrag af anden art).

Nogle år før vi fik kildeskat herhjemme, var en dansk juridisk professor voldgiftsmand i Sverige. Da retten skulle votere var det første, voldgiftsrettens formand bad om, de enkelte dommeres trækkort. Vor landsmand forstod ikke dette, men fik hurtigt forklaret, at voldgiftsdommererhvervet naturligvis skulle honoreres. Skulle hovrætspræsident Petterson derfor have 36.000 kr. for at være med til sagen, og hans skatteprocent var 64, skulle man fastsætte et honorar til ham på 100.000 kr., men var den 70, skulle honoraret være 120.000 kr.

Nu 15 år efter er der ikke mange danske højtlønnede, som er så tungnemme, som professoren dengang var.

Det skal vi selvfølgelig være opmærksomme på. Derfor går Fremskridtspartiets finanslovsforslag da også ud på, at de højtlønnede offentlige ansatte skal have særlig store bruttolønsnedsættelser i forbindelse med indkomstkattens afvikling (den nærmere tabel findes i FREMSKRIDT 1976-20 side 5).

61. Lichtensteinermanipulationer

Indkomstkattesystemerne er nationalistiske i deres opbygning. Den fandt nemlig sted før nogen forestillede sig jumbojetten og andre udviklinger, som gør **landegrænseoverskridelser stadig mere hverdagsalmindelige**.

Det volder derfor uoverstigelige vanskeligheder af få skattelagt internationalt prægede indkomster. Og dette er ikke blot et spørgsmål for multinationale koncerner. Grænsegængere, der bor på den ene side af Øresund eller Flensborg Fjord og arbejder på den anden bred, er med på vognen. Folk, som gifter sig med ud-lændinge, køber måske ejendomme eller værdipapirer i konens land. Tjæreborgrejselæderen på Mallorca, F. L. Smidt-ingeniøren eller Danidaudsendingen. Alle mærker de hver på sin vis diverse besynderligheder, som

flyder af indkomstkattesystemers forskelligheder. Et enormt givtigt arbejdsområde åbner sig for advokater og revisorer. Men det danske samfund trænger ikke mest til netop beskæftigelsesterapi for skatteplanlægningsstrategier.

Rimelig indtægtskontrol vanskeliggøres, efterhånden som pengebevægelserne mellem landene bliver friere og friere. Kapitalmarkedsfrigørelsen mellem EF-landene og andre faktiske og retlige forskyndiger giver stadig større geografisk råderum - måske globalt - dels for skattesnyderaktivister, dels for lovmedholdeligt at lade indkomsten dukke op i Liechtenstein eller andet lavskatteområde. At kæmpe mod disse realiteter vil vise sig forgæves. Tværtimod får flere og flere mulighed for at udnytte dem, efterhånden som trafikmidler og sprogkundskaber forbedres, og den internationale frihandel og de almindelige sprogkundskaber vokser, og retsgarantierne i udlandet forbedres.

Vel er det endnu ikke procenter af danske, som bliver skatteemigranter. Men på Costa del Sol og i Schweiz finder man danske hjerner og talenter til at skabe arbejdspladser og produktion. De er simpelthen kørt trætte af den danske overindkomstbeskatning og folketingets mangeårige restriktionssyge. Det er ikke altid sjovt at være skatteflygtning, men at der er så mange brave danske mænd mellem dem, er ikke værst for dem selv, men for Danmark. Og man harmes, når Aktuelt, Danmarks Radio m.fl. heksejagthetzer mod disse medmennesker. Fejlen ligger ikke hos dem, men hos det folketingsflertal, som har forringet vilkårene for dansk produktion - økonomisk og menneskeligt - så meget, at man næsten fristes til at tro på historierne om, at de er betalt derfor i Rubler af landets fjender. Det er de nu ikke. I gammelpartitilfældet er svaret på Nikolai Blædel-spørgsmålet, at det ikke er forbrydelse, men dumhed.

I stedet for at stryge hunden mod hårene bør Danmark hurtigst muligt gøre sig selv til internationalt skat-tely med alle de fordele, som er forbundet hermed.

62. Agio

Lille råstoffattige Danmarks velstandsudvikling står og falder med en omfattende udenrigshandel. De sidste 19½ års tåbelighedsstyre af landet har derudover affødt, at kapitaldannelsen er blevet for lille - først og fremmest på grund af skatteplyndringen - og at nye og voksende virksomheder derfor af deres bank er blevet henvist til at tage udenlandske lån.

Resultatet både af det ene og a det andet er blevet, at mangfoldige danske virksomheder har tilgodehaver og gæld i fremmed mønt.

Straks efter at Hartlings forfængelighed i februar 1975 havde påført landet en socialdemokratisk ødelandsregering, indså Fremskridtspartiet, at en række fald i den danske krones værdi ville blive følgen. Den virksomhed, som havde lånt 1 million i udlandet til at etablere sig for, kunne uforskyldt komme til at betale 1,8 million tilbage. Og skattereglerne var også på det punkt udformet som bogholderfilosofudtænkt i Prøjsen

i de valutastabile 1870'ere (alle tiders mest ulykkesfyldte danske statsudgift var, da vi i 1890'erne sendte en ung embedsmand til Berlin for at studere skatteindkomstbegreb. De 400 kr., han fik i legat, førte til opbygningen af de i princippet stadig gældende statsindkomstskattelov af 1903).

For at redde arbejdspladser foreslog Fremskridtspartiet derfor i foråret 1975 fradragsret indført for **valutakurstab**. Det gik som sædvanlig. Selve Fremskridtsforslaget blev fordømt fra alle de andre partier, fordi det var et Fremskridtsforslag. Men man var blevet gjort opmærksom på problemet og dets facetter, og derfor gik der kun et halvt års tid, før regeringen - uden at nævne eller takke Fremskridtspartiet - fremsatte et lignende forslag, der så blev vedtaget. Man skulle imidlertid gerne skrive sit eget forslag lidt anderledes end Fremskridtspartiets. Derfor blev loven dårligere end af os i maj 1975 foreslået.

Kurstab på løn fra før 1976 blev således ikke fradragsberettigede. Det har vi siden søgt at råde bod på. Gang efter gang har vi fremsat forslag herom i folketinget, og i maj 1979 blev det herved forvoldte tryk på regeringen så stærkt, at nogle, der har lånt før 1976, nu kan få fradrag for en del af deres tab.

Selv om dette altså er et felt med Fremskridt i, er det oplagt, at også vedrørende agio - valutakursudsvingninger - er den ideelle løsning ikke fradragslapperier, men total afskaffelse af den indkomstskat, som underminerer den danske kronens værdi.

63. Indkomstnivellering

»Brug indkomstskatten til at tage fra de rige og give til de fattige. Før **indkomstudjævrende nivelleringspolitik**« er sikre hits, når Inge Fischer Møller, Lilli Gyldenkilde og sådan nogle forfører og forføres på vælgerforeningshjemmebane. Der behøves faktisk også en vis hjerne, indsigt og vilje til at overvinde egne fordomme, før man kan fatte, at socialpolitik og skattepolitik bør holes hver for sig - og at det ikke er mindst er til fordel for menigmand at gøre det. Der skabes flere gode arbejdspladser ved at lade Mærk McKinney beholde en million end ved at pøse den i den statskasse, hvortil flottenheimersocialisterne har hovednøglen.

At stjæle fra skatteyder Mads for at give hans penge til Peter har intet med social retfærdighed at gøre. Fik Mads selv lov til at vælge, hvad de penge, han selv har tjent, skal bruges til, vil samfundsnyttens heraf blive langt større, end hvis hans indtjening først skal opluges for en stor del af de dyre mellemmand i den offentlige administration og resten deles ud under forhold, hvor modtagerne ikke disponerer nær så omhyggeligt og økonomisk over pengene, fordi der for dem er tale om gratisydelse. Kun i løs snak og falsk tale eksisterer offentlige gratis goder. Alt skal betales. Den mest bekostelige vedgår oftest via offentlige kasser. Når noget er gratis (eller meget billigt) for forbrugeren bruger han løs uden at tænke på at spare og han gør ingen ekstrainsats for at få råd til det pågældende gode.

Der er naturligvis en grænse, hvor disse betragtninger ikke længere holder. Men i Danmark 1979 er vi langt fra det sted, hvor modbetragtningerne betyder at få styrke.

Når vi er kommet dertil, er det, fordi der har været masser af stemmer at købe ved at udele tilskudsordninger for alt for meget til alt for mange. Den enkelte tilskudsordning giver tilsyneladende sin modtager meget store fordele. Han vil derfor betale med den eneste stemme, han har på valgdagen, til den, der mest vil styrke netop hans tilskudsordning. De som vil afskaffe ordningen, kan nok få teoretisk sympati fra 98%, som ikke har nogen direkte eller indirekte fordel a netop den ordning, men det vil ikke bestemme deres stemmeafgivning, fordi den enkelte ordning ti l syvende og sidst kun drejer sig om nogle få kroners udgift for hver vælger.

At disse småbeløb bliver til over halvdelen af vælgernes indtjening, når de ganges op med antallet af de tilskudsordninger, der efterhånden er groet op, er for abstrakt og indviklet til at blive fattet i Boulevard-TV-folkebedøvelses-årtierne.

Disse betragtninger grundes på den teori at folk stemmer ikke efter, hvad der gavner landet som helhed, men hvad de tror egoistisk hjælper dem selv.

Og det gør desværre for tiden mere end 80% af de danske vælgere. Anker Jørgensen er den, som stærkest har talt om egoistvælgere, og som stærkest profiterer heraf.

64. Hvad er privat?

Fordelingen af udgifter, som har både en forretningsmæssig og **privat fornøjelsesmæssig** side: Repræsentation og rejser, personalefester, sammenkomster med forretningsforbindelser, som gøres ekstra personlige ved at have sit udspring i sølvbryllupper eller lignende.

Umuligheden i at udstille privatsektoren fra forretningsmæssige forhold kommer også frem, hvor man udstyrer chefkontoret med kunstgenstande og tæpper (og kontoret kan udmærket have både spisebord, TV, pornomalerier og meget andet). Eller hvor en bil, en avis, en sofa eller andet bliver brugt både forretningsmæssigt og til privat brug. Blandt tusinder af frapperende sager om emnet kan man blot spørge, hvad man mener om landsskatterettens kendelse af 30. januar 1979, som nægtede et firma fradragsret, da det i stedet for at holde traditionel julefrokost inviterede personalet på en weekendtur med skib til Oslo. Samme behandling fik et fabrikaktieselskab for dets udgifter til anlæg af sportsplads til personalet.

Sælges genstande, der hører til indenfor det private, beskattes fortjenesten ikke. Ministeriekontorchefen, der sælger sin villa, får derfor mange penge ned i foret, mens den muremester, der har boet lige så længe i sit hus, udsættes for beskatning. Sælges kunstgenstande, biler, frimærkesamlinger og anet løsøre, er der en vældig forskel på, hvor meget af salgssummen den enkelte får lov til at beholde alt efter, hvordan skattevæsenet afgør det i virkeligheden uløselige spørgsmål om, hvorvidt det solgte har hørt til i privat eller forretningsmæssig regis.

Selv bortset fra vanskelighederne med at træffe disse afgørelser er det bestemt ikke rimeligt, at den ene får lov til at beholde sin fulde salgssum ubeskattet, mens den anden må aflevere halvdelen eller mere af sin salgssum i indkomstskat.

65. Arbejdspladskørsel

Transport mellem hjem og arbejde og tilbage igen er i sig selv noget, der både har en indkomsterhvervs- side og en privat side. Hvordan skal det så behandles skattemæssigt?

Dansk skattepraksis har udviklet sig til, at man principielt betragter det som ikke-fradragsberettiget for de lavere sociale klasser, mens kørsel i ministerbiler, direktionsvogne etc. skattevæsensbetales.

Men for skattefolk er principper til for at brydes med vanskeligt administrerbare undtagelser og så videre. Tusindvis af skatteadministratorer har deres fede udkomme i at vende tommelfingeren op eller ned for, om småkårsfolk skal have nogle tikronesedlers lindring over skatten for de kæmpepenge, som de hver uge må af med for at klare transporten til arbejdspladsen.

Dobbelt husførelse rejser tilsvarende problemer, når familieforsørgeren som følge af sit arbejde for en kortere eller længere tid må bo udenfor hjemstedet og derfor får ekstraudgifter dels til hoteller, restauranter etc. og dels til transport frem og tilbage i forbindelse med weekendsex og andre gøremål.

66. Udgiftsgodtgørelsesdokumentation

Når rejsedagpenge og andre udgiftsrefusioner ydes med runde beløb i stedet for i henhold til detaljerede og bilagsbelagte afregninger, er vi også ude på et felt, hvor indkomstskatten ikke kan indrettes rimeligt. Naturligvis kan man ikke kvæle skattemyndighederne i de snesevis af millioner af kvitteringsblanketter, der skule påføres udgiftsforanledning, gemmes, litreres og fremlægges hvert år, hvis alt skulle være dokumenterbart ned til sidste sukkerknald. Den praktiske nødvendighed i at undgå dette søger ligningsrådet at imødekomme ved at fastsætte erhvervsbestemte standardfradrag på et væld af forskellige områder. Og hver gang man gør det, skaber man nye fortolkningsproblemer, afgrænsningsvanskeligheder og mere eller mindre urimelige forskelsbehandlinger. Men hvad skal man gøre? Det moderne samfund med de hastige pulsslæg i de titusindvis af udspecialiserede funktioner kan ikke tilpasses, at dagligdagens udgifter bilagsøremærkes.

67. Selvgjort er skattevelgjort

Når man fremstiller noget til eget brug, gøres det indkomstskattepligtigt i visse tilfælde for **selvbyggerne**. Men man beskatter ikke familien af den værdi, den har af, at husmoderen laver mad, stopper strømper, vasker gulve o.s.v., selv om det jo over et guldbryllupsægteskab har givet økonomiske fordele i millionklassen sammenlignet med, hvad det ville have kostet familien, hvis den skulle have dette arbejde udført af fremmede. For ikke at kønsdiskriminere kan ganske parallelt nævnes, at man heller ikke beskatter husherren af, at han barberer sig selv og derved sparer udgiften til at gå på barbersalon. Det samme gælder kønnenes for-

ening, indtil en skatteembedsmand en dag får fantasi til at belægge familierne med indkomstskat for den besparelse, de har opnået ved hjemmeforbrug i stedet for at gå på Halmtorvet eller reflektere på Ekstra-Bladets intimannoncer.

I dette sidste eksempel er det samfundsmæssigt godt, at indkomstskatten fraskrækker benyttelse af professionel assistance, men i de fleste andre tilfælde er det skidt. Men privatøkonomisk er det ofte klogt at arbejde noget mindre inden for sit fag og så bruge de indvundne fritimer til at fuske med at dyrke grøntsager i sin have, snedkere egne møbler og i det hele vende tilbage til naturalieøkonomifortiden og fornægte den arbejdsudspecialisering, som er hovedårsagen bag velstands- og velfærdssamfundets udvikling.

Indkomstskattereglerne ville have kulsort samvittighed, hvis de havde haft nogen som helst samvittighed.

68. Naturalindtægter

Når en indtægt modtages i form af naturalier, er det næsten umuligt at omsætte den på rimelig vis til et pengebeløb, af hvilken stat skal svares. En kontorassistent fik en porcelænsfigur til 712 kr. i julegave af sit firma - for ham ansattes værdien til 400 kr., efter at sagen var kommet op til landsskatteretten (kendelse nr. 54 i 1978). En anden tog konen med på USA-forretningsrejse - da hun delvis fungerede som sygeplejerske for manden og delvis som værtinde, ansattes værdien »kun« til ca. 40% af rejsens pris.

Og sådan er tilfældighedernes, smålighederne og oversnagerierne mere utællelige end himlens stjerner.

En gruppe udgør lejeværdi af egen bolig, brugsværdi af egen lystbåd, egen hest og egne malerier m.v. Tjenesteboliger for offentligt ansatte medtages alene med det fastsatte boligbidrag, men for privatbeskæftigede efter målestokke, som ofte rammer den af skattemyndigheden skønnede udlejningsværdi til fremmede (og den plejer at ligge højere end nogen bolighaj tør drømme om). På tilsvarende vis diskrimineres til fordel for offentligt ansatte ved rejsediæter, fri telefon, flyttegodtgørelser, repræsentationstillæg o.s.v. Man har nu lettest ved at blive tilgodeset, når man sidder nærmest ved fadet, hvorfra der deles ud og styres og regeres.

En anden gruppe vedrører forsøg på at få skattefri lønforhøjelse, for eksempel via kost og logi som led i tjenesteforhold, trekvartgratis mad i arbejdspladskantiner, andre former for medarbejderrabatter, julefrokoster eller personalerejser, måske til Skævinge, måske til Oslo eller Rio de Janeiro.

Næringsdrivendes forbrug af egne varer er også en naturalieindkomst.

For at få hold på de sager, som forekommer i bundter, fastsætter skattevæsenet i vidt omfang standardberegningsregler. Blandt andet som følge af folketingsflertallets bestandige inflationspolitik må de laves om hvert år, så stærke organisationer får særlig gode tumlepladser til at sikre, at deres medlemmer reelt stilles bedre end andre. Når man så har givet sådanne standarder, opstår altid en masse sager dels om, hvad de i grunden gælder for, dels hvad der skal ske, hvis man bruger godet særligt meget eller særligt lidt.

Her er vilkårene og inkonsekvenser uundgåelige: Sommerhusejeren beskattes af et fuldt års lejeværdi, selv om han slet ikke er i huset og på grund af lovgivning ikke må overnatte der i vinterhalvåret. Den, som kun delvis udnytter sin ret til kost og logi hos arbejdsgiveren, beskattes alene ud fra et skøn over den faktisk aftagne forplejning og hvor mange nætter, hun har sovet i arbejdsgiversengen.

69. Kvælerslangeeffekten

Når man har fået sat pengetal på naturalindtægten, kommer det næste problem: **Skattebilletter kan man kun betale med rede penge**. Finder skattevæsenet i 1977 ud af, at en firmarejse i 1975 til Bermuda skal ansættes til 10.000 kr., og der skal betales 62% i skat heraf, kan man ikke sende rodekontoret 62 pct. af rejsen som sådan.

Denne skattens kvælerslangevirkning har mange nyetablerede eller hurtigt ekspanderende virksomheder mærket. De må bruge deres likvide midler til udvidelser eller fradrag, men skal betale skat i klingende mønt af, hvad de har oparbejdet af udestående fordringer og af (uafskrevet) kapitalapparat. Det samfundsmæssigt allervigtigste danske råstof - igangsætterne - dræbes ofte af skattevæsenet af den grund (eventuelt kombineret med, at de udsættes for skønsmæssige forhøjelser, fordi de ikke har interesse og kræfter i vækstperioden til også at leve op til skattevæsenets bogholderipetitessekrav). De skeler misundeligt til C. F. Tietgen, A. P. Møller, Mads Clausen og de andre, som skabte det nuværende Socialdanmarks velstandssamfund, men som unægtelig kunne gøre det, fordi de ikke var jagtede af glubske skattevæsener (eller indsnørede i andre offentlige restriktionsspændetrøjer).

70. Velgørenhedsfradrag

Hvor er det dog skændigt og usmageligt af staten at stjæle de bidrag, som af gode hjerter gives til Folkekirkenes Nødhjælp. Billeder toner frem af fede skatteinspektører, som ihjelslår 6 af de 10 asiaterbørn, der var reddet af bidraget, hvis det ikke havde været skattebelagt. Og uanset hvad Eva Gredal og andre socialvæsenfagforeningsfolk påstår, er den offentlige socialadministration jo langt dyrere for hver krone, der når frem til de nødstedte og langt mere ineffektiv i at hjælpe de rette til rette tid, end valgørenhedsorganisationer er.

Derfor kan **bidrag til gode formål** trækkes fra.

Men de gode viljer tørner hårdt mod skattehverdagen. Hvordan finder et statskontor ud af, hvilket formål der er veldædige nok til at berettigede til fradrag og hvilke ikke? Hvor skal beløbsgrænsen gå for de statsautoriserede valgørenhedstræers vækst op i den himmel, hvor de særbegunstiges frem for de formål, der ikke har fået skatteministerens røde godkendelsesstempel?

Det, som skulle have været så godt, er druknet i kiv og spektakel, korrupsion og diskrimination.

Som ild ikke står til vand, står indkomstskattesystemet ikke til godhjertethed.

71. Gaveskat

Behandlingen af **gaver** volder store indkomstskattemæssige besværligheder. På den ene side kan man ikke se helt væk fra gaver, for det vil nok føre til enorm gavmildhed (især hvor giveren har fradragsret for gaven, eller han slet ikke er underkastet dansk beskatning, for eksempel fordi han bor i udlandet).

Men at kræve regnskab over, hvad man får til jul og fødselsdag og omsætte det modtagne i en bestemt pengeværdi på selvangivelsen, er det på den anden side faktisk umuligt for myndighederne at gennemtvinge.

Dertil kommer, at gaver meget let kan have den form, at modtageren i form af penge, arbejde eller andet betaler noget for gaven, men bare ikke så meget, som denne efter nogle mere eller mindre tilfældige skatteembedsmænds mening skulle repræsentere i værdi.

72. I familiens kreds

Dispositioner mellem nærtbeslægtede er det i praksis umuligt at få skattevæsenet til at vurdere på rimelig vis. Retsbeskyttelsen ligger langt under den humane civilisations mindstekrav, når myndighederne farer frem med helt ændrede og belastende værdiansættelser. Og det gør de hver eneste dag i det plagede Skattedanmark. Hårdhændede, strikse, vilkårlige og usmidige Ofte endog brutalt.

73. Det grå biindtægtsområde

Ideen bag indkomstskatten er, at man skal have alle indtægter med. Det søger man da også med ganske stort held at håndhæve over for folk med bogholderi.

Derimod kommer man ud i vanskeligheder, når der er tale om biindtægter for andre. Den, der råber højt op om de riges skatteunddragelser, vil blive højligt forarget, hvis man også totalindkomstbeskattede ham (f.eks. skrællemænds drikkepenge).

Herved opstår en konfrontation mellem høje idealer og blakket virkelighed. Der findes ingen anden holdbar løsning end afskaffelse af indkomstskattesystemet. Så længe vi har det, må spændingen udløses med inkonsekvente lapperier:

- a. Nogle indtægstyper snydes der traditionelt og konsekvent for. Hushjælpsaf lønning og luderbetaling er nogle af prototyperne. Denne faktiske tingenes tilstand respekterer lovgivningen ved ikke at pålægge lønindholdelsespligt eller lønseddeloplysning på området.
- b. Helt på tværs af klare lovregler /i skattelovens § 4) har topskatteadministrationen dekretet, at visse indtægter skal være skattefrie - for eksempel fremleje af værelser og såkaldt sædvanlige gaver.
- c. Gaver mellem nærtbeslægtede har man lavet en speciel indkomstskatteskala for - gaveafgiftsreglerne med 8000 kr. som skattefrie årlig bundgrænse for hver giver/modtager-kombination.

- d. Nogle biindtægter har lovsærregler gjort helt skattefri, for eksempel hædersgaver fra indsamlinger - men det er svært at se, hvorfor andre hædersgaver skal behandles helt anderledes (almindelig indkomst eller 50% særlig indkomst, hvis det er engangsydelser fra legater, fonde m.v.). Alt dette giver besynderlige retsafgørelser. Enker belægges for eksempel med fuld indkomstskat, når de modtager gaver på grund af deres afdøde mands indsats - det anses nemlig ikke som en hædersgave på grund af damemenneskets egen fortjeneste.
- e. Hvordan skal man behandle gevinster fra lotterier, præmieobligationer, totalisatorspil, tipping o.s.v.? Er det rigtigt, at den slags indtægter ofte er indkomstskattevæsenet rammes langt blidere end det, man får ud af virkelig at pukke på - for eksempel ved over- og natarbejde i weekender og til jul, påske og pinse? Kun 15% af den del af gevinstbeløbet, som ligger ud over 200 kr., beskattes, hvis man har gættet rigtigt på udfaldet af en fodboldkamp. Men har man tippet rigtigt, hvilken hest der kommer først over mållinjen, og hører man til promillen af skattehæderlige, skal gevinsten med i selvangivelsens indkomstopgørelse.

74. Spot til skade

Den, som lider tab, har det svært med at finde ud af, om og hvornår tabet må trækkes fra i forhold til skattevæsenet. Uheldet kan være ude ved, at man bliver udsat for en ulykke eller tyveri, eller fordi man har kautioneret for en eller anden, som nu ikke kan klare sine forpligtelser. Den ramte vil tit og ofte være blottet for rimelig skattebetalingsevne - muligvis i adskillige år. Rammes han yderligere ved, at han tvinges til at klare opgaven med beskattede penge, vil det kræve, at han faktisk skal tjene tre gange så meget som det tab, der er påført ham, bare for at komme frem til at spille lige op i forhold til den, der ikke har været ulykkens pamfilius.

Og skattemandstommelfingeren vender op eller ned, når de tabsramte stedes for ham, beror på en ren gang okkultisme. Skattekontoret kaster op i sine store bøger og siger til de ene, at han kan lade stat og kommune overtage broderparten af tabet, fordi det er et såkaldt »driftstab«. Kalder man det i stedet »formuetab«, er den ulykkelige fordømt til store og lange lidelser.

En sådan retspleje kunne tåles af Kejseren af Kinas undersåtter, men i Velfærdsstaten Danmark i 1980'erne ligger den langt under menneskekravsmindstestandarden.

Eneste løsning: Væk med indkomstskatten.

75. Forskellig skat alt efter organisationsform

Skattereglerne skaber enorm forskelsbehandling på konkurrenceevnen alt efter, om aktiviteter drives i selskabsform eller som personligt firma, interessentskaber, forening (for eksempel fagforening, investeringsforening eller propforening), kommanditistforetagende eller som fond eller er organiseret på anden vis. Konkur-

rencefordrejning af den art er samfundsressourcespildende. Selve omdannelsesprocesserne hæmmes af skat-
tereglerne, så de bliver foretaget langt senere end ønskeligt ud fra samfunds- og erhvervsøkonomiske overve-
jelser - ofte nås de endda aldrig.

Dispositioner mellem virksomheder i samme koncern - eventuelt med forskellig nationalitet - har skatte-
væsenet sværere ved at klare end ved at løse cirkulens kvadratur.

Andelsbevægelsens indplacering i skattemønsteret er et af de problemer, som mangeårig erfaring har do-
kumenteret som uløselig. Her er selvkontrahering jo ikke undtagelsen, men selve grundideen i kooperatio-
nen. Og indkomstkatten er baseret på det durk modsatte udgangspunkt: At folk i deres kontraktforhold for-
søger at få mest muligt ud af det til sig selv, og derfor optræder som modparter, hvor størrelsen af ydelse og
modydelse bestemmes af markedsmekanismen. Her overfor står de såkaldte »dealing within arms length-
operationer« for indkomstkatten som noget artsfremmed, der kræver særbehandling.

Andelsforeningsbeskatningen må derfor have karakter af principstridige nødløsninger, hvis nærmere ind-
hold udelukkende kommer til at bero på lobby og partipolitisk magtstyrke.

76. Sømandsskat

I Danmarks beklemte situation har et af de kæmpestore aktiver været **handelsflåden**.

93 pct. af dansk skibsfart anløber ikke dansk havn. Over 4 milliarder kroner netto i udenlandsk valuta
hjemsejles hvert år til Danmark af de ca. 25.000, som er beskæftiget i erhvervet.

Disse tal fortæller, at det er kolossalt samfundsvigtigt at holde søfolkene på jobbet. Men det er menne-
sker, som tvinges til at forsage mangt og meget, som Velfærdsdanskeren svælger i. Søfarterhvervet er eks-
tremt hårdt udsat for udenlandsk konkurrence - også fra lavprisskattefrihedslande. Og fra udenlandske stats-
kasser og udenlandsk restriktionslovgivning.

Alt dette fortæller, at her er et område, som folkettinget burde forkæle.

Derfor har Fremskridtspartiet gang på gang stillet lovforslag om straks at snuptagsafskaffe den byrde på
erhvervet, som sømandsskatten udgør, se for eksempel lovforslag nr. 13 af 8. januar 1974, 243 af 8. septem-
ber 1975 og finanslovsændringsforslag 1001 af 15. december 1978, jfr. FREMSKRIDT 1974-9 side 11.

De andre partier argumenterer imod vort forslag med, at så længe andre betaler indkomstskat, skal søfolk
også gøre det.

77. Kapitalvindingskattedjævelskabet

Alle kan se det urimelige i at beskatte **arbejdsfrie indtægter** mildere end indtægt skabt i sved og slid under-
tiden med invalidering til følge. Men når man så kommer dybere ned i problemet, opdager man, at skat på

mange såkaldt arbejdsfrie indtægter virker asocialt over for den lille mand, og at en rimelig fordeling mellem skat på arbejdsindkomster og arbejdsfri indkomster simpelthen er uladsiggørlig i et samfund med store beskatningsprocenter. Løsningen på dilemmaet er, hverken at beskatte den ene eller den anden form for indkomst.

Skavankerne ved beskatningen af de såkaldte arbejdsferie indtægter (kapitalvindingsskat) er bl.a. følgende:

Kapitalvindingsskatten virker som en bremseklods på omsætningen af landets faste ejendomme, erhvervsvirksomheder (goodwill, aktier m.v.) og andre kapitalgoder. Udbuddet hæmmes og forsinkes (stavnsbindingseffekten). Priserne stiger med beløb op imod, hvad de nuværende ejere med eller uden føje forestiller sig at skulle udrede i kapitalvindingsskat. Det er nu engang virkningen af enhver skat i handelsleddet hvad enten man indretter den som benzinafgift, moms, kapitalvindingsskat eller på en fjerde facon. Mange erhvervsvirksomheder m.v. forbliver derfor hos indehavere, der ikke længere magter at følge tidens udvikling. I landbruget har for eksempel unge landmænd i gennemsnit 2½ gang så stor produktion som ældre, der ikke kan klare husdyr, men lader maskinstationer gøre markarbejdet og i det hele er kørt for trætte til nye initiativer. Men de må blive hængende på gården, fordi den udbetaling, de kan opnå ved salg, når kapitalvindingsskatten er trukket fra, ikke er tilstrækkelig til, at de kan erhverve anden bolig til dem selv og familien. Derfor kommer næste generation for sent i gang. Da landbruget er et basiserhverv, gør det ondt mangfoldige steder (slagterier, konservesfabrikker, håndværkere, transporterhverv, handel o.s.v., o.s.v.), at kapitalvindingsskatten har gjort landbruget til et gammelmandserhverv. At dette ikke er en hvid propagandaløgn blev påny bekræftet, da regeringen måtte gennemføre en lempelse for generationsskiftet i slutningen af 1977, fordi den totalt skatteukyndige Anker Jørgensen under valgkampen var blevet narret til at give Fremskridtsfolk på Holstebrokonten løfter herom. Resultatet blev trods de knappe tidsfrister en kæmpeopblomstring af generationsskifterne (tallene kan man læse i FREMSKRIDT 1979-9 side 14). At dansk landbrug bestandig taber skridt i den internationale konkurrence hvert eneste år er en kendsgerning. Kapitalvindingsskatten er den vigtigste enkeltårsag hertil.

Også i andre tilfælde hæmmes unge driftige erhvervsfolk udvikling. Ved salg af hidtidig virksomhed kan de ikke fortsætte i en større, fordi kapitalvindingsskatten tapper dem for deres likvide midler. Det er en dødsensalvorlig sag, at det er sådan. Danmark har meget hårdt brug for ikke at hæmme avancementsmulighederne for den unge initiativrige, som er begyndt småt med en virksomhed - i by eller på land - og som nu har oparbejdet erfaring, kundekreds og dygtighed, så hans gåpåmod kan bære, at der fortsættes under rummeligere pladsforhold på steder, hvor trafikforbindelser, arbejdskrafttilgange o.s.v. er bedre tilpasset den størrelse, erhvervsmanden nu kan klare.

Opretholdelse af den særlige indkomstskat rammer derfor den nyttige beskæftigelse på dens livsnerve og udhuler dansk erhvervslivs funktions- og udviklingsevne. Alfa og omega i et vækstvelfærdssamfund er nu engang, at produktionskapitalen til enhver tid befinder sig, hvor den på det givne tidspunkt benyttes dygtigst. Kapitalvindingsskatten hæmmer i betydelig grad fremmelse af dette samfundsfundamentale ønskemål.

Fra den danske kapitalvindingsskat flyder øget arbejdsløshed, stigning i landets valutatab og svigtende grundlag for udbygning af folkepensionerne og af andre sociale foranstaltninger. På én gang lykkes det denne skat at være både ungdomsfjendsk, pensionistfjendsk og samfundsfjendsk. Kapitalvindingsskatten blokerer for flytninger, der er ønskelige både af hensyn til den enkeltes dispositionsfrihed og til samfundet.

En del af filosofien bag kapitalvindingsskatten er, at når der handles, generer det ikke så meget med skat, for på det tidspunkt er der jo penge på bordet. Det stemmer blot i mangfoldige tilfælde ikke med virkelighedens forhold. Den udbetaling, sælgeren kan få, sluges ofte af hans købesum til nyt hus, til flytteomkostninger, mæglerhonorar, sagførersalær, stemmelpenge, ejerskifteafdrag og mange andre likviditetskrav, der melder sig netop i handelssituationen.

Dertil kommer, at den særlige indkomstskat opkræves efter komplicerede regler, som stadig forandres. En i forhold til provenuet stor arbejdskraft beslaglægges derfor - såvel i privat som i offentlig sektor - til samfundsunyttig spekulation over, hvad reglerne egentlig går ud på. Lovgivningsteknisk er kapitalvindingsskatten begrebsnødvendigt noget af det værste makværk, vi overhovedet har. Der er blevet lappet på den op mod en snes gange med det resultat, at lovteksten er volapyk - også for de fleste, der erhvervsmæssigt arbejder med skat på de offentlige kontorer eller i revisionsfirmaer, hos landbrugskonsulenter og på advokatkontor. Før lovforklæringsakrobaterne overhovedet har fået de redskaber, hvori de skal udføre deres halsbrækkende saltmortaler, må dygtige og omhyggelige regnskabsførere ned gennem årene have tilvejebragt det fornødne faktiske datamateriale vedrørende for eksempel udgiften til og datoen for forbedringsarbejder og meget andet. Det er en elendig lovgivningsmagt, som stiller krav af den art.

Over for den samfundsmæssige forurening ved opretholdelse af den særlige indkomstskat står provenumæssige nettovirkninger, som givetvis er negative (underskudsgivende) for det offentlige, bl.a. som følge af, at skatten hæmmer den almindelige indkomstdannelse, og af, at fradragsret for negativ særlig indkomst i almindelig skattepligtig indkomst indebærer en betydelig provenuforskydning. Kapitalvindingerne i 1978 indbragte det offentlige ca. 840 millioner kroner i samlet særlig indkomstskat (heraf vistnok ca. 160 millioner kroner fra landbruget, ca. 300 millioner på anden fast ejendom og ca. 380 millioner på anden særlig indkomst). Når bruttotallene er så små, kan der ingen tvivl herske om, at kapitalvindingsskatten virker til at øge og ikke som undertiden påstået til at mindske beskatningen på arbejdstabte indkomster. Kapitalvindingsskatten (hele den særlige indkomstskat) kan uden videre fjernes fra den ene dag til den anden. Hermed frigøres

nemlig så store økonomiske kræfter, at det offentlige får overskud med det samme. Problemet om skattebelastning af arbejdsindkomster er et problem om afvikling af den almindelige indkomstskat og hører derfor ikke hjemme i diskussionen om kapitalvindingsskattens beståen eller udryddelse. Ej heller har dette spørgsmål noget med spekulantbetragtningerne at gøre, da spekulanter og ejendomshandlere er under den almindelige indkomstskat i henhold til statsskattelovens § 5a og helt falder uden for området for lov om særlig indkomstskat, jfr. denne lovs § 3, stk. 1, nr. 2.

Alt i alt er der tale om en skat til gavn for ingen og til skade for alle. Kapitalvindingsskattens besvarelse tjener kun tilfredsstillelse af snæversynede misundelsesbetragtninger. Landets økonomi er nu gjort alt for dårlig til, at folketinget kan tillade sig at tage hensyn til sådan noget - endsige til, at visse partier vil tabe ansigt, fordi de gennem årene i deres ukyndighed har stemt for kapitalvindingsskattens indførelse, besvarelse og skærpelse. Helt barokt er det, at folk med offentlige pensioner, der får deres enorme kapitalgevinster frie for særlig indkomstskat, formueskat og ejendomsskat, ofte er nogle af de ivrigste til at hyle op mod, at det erhvervsliv, som også de skal leve af, frigøres for kapitalvindingsskatteåget. Og for disse protesterende fortsætter inflationssikringen jo til deres dages ende, mens den for de kapitalvindingsskatteamte ophører ved afhændelsen af det kapitalgode, som har udgjort deres erhvervsmæssige pensionssikring.

Kapitalvindingsskatte reglerne blev senest ændret i større omfang ved lov nr. 189 af 22. maj 1975. Baggrunden for denne ændring var, at Venstres 42 medlemmer havde afvist skriftligt tilbud af 30. april 1975 fra fire partier (ZCQM) repræsenterede 47 folketingsmedlemmer om at lempe skatten. I stedet aftalte partiet den 9. maj 1975 de nye kapitalvindingsskatte regler med Socialdemokratiet. Denne forlovelsesaftale indebar en række skærpelser af kapitalvindingsskatten - bl.a. ved, at beskatningsprocenten blev 75, og at grundlaget blev tilvejebragt for den senere Surløkkesag og andre afskyeligheder. At Venstre gik den vej, kunne ret beset ikke overraske. I kampen for at sikre sig vælgerindpas hos de stærkt voksende klasser af embedsfolk, havde Venstre i sit 20 punkthelhedsløsningsoplæg op til valget i januar 1975 medtaget forhøjelse af kapitalvindingsskatten som et af de sidste punkter. Det var ganske vist lykkedes partisekretariatet at fordølge dette landbovalgkampen, men punktet lå der altså som en tidsindstillet bombe, der så udløstes i maj 1975.

Arbejdsløshedsforholdene har nu udviklet sig langt mørkere, end forligspartnerne i maj 1975 tilkendegav, at de troede. Forudsætningerne for 1975-skærpelsen af kapitalvindingsskatten, der er en af de ondeste arbejdsløshedsskabere, er dermed total faldet bort. I denne helt ændrede situation må forligspartierne bag vej majaftalen være frit stillede til at gå ind for totalophævelse af kapitalvindingsskatten eller - som det mindre - fjernelse af flest mulige af dens tidsler.

Når kapitalvindingsskatten ikke skal gives tilbagevirkende kraft, må loven arbejde ud fra en eller anden ejendomsvurdering. I lange tider har vi stridt med 31. almindelige vurdering fra 1965. Nu påtænker SV'erne

at omdanne kapitalvindingsskatten til en værdistigningsafgift på al jord og fast ejendom. Så skal man til at anvende 16. almindelige vurdering (1977) som grundlag. Herom siger formanden for Dansk Ejendomsmæglerforening Ib Bjørnbirk til Erhvervs-Bladet:

»Hvis man virkelig vil gå ud fra den 16. almindelige vurdering, er der ikke tale om en retfærdig løsning. Denne vurdering er et rent skrivebordsarbejde.

Det må også forekomme mærkeligt, at der for et hus til en ejendomsvurdering på 480.000 kr. kan være en forskel i pris på 170.000 kr. alt efter hvilken finansieringsform, der er anvendt - om det er kontantlån eller det er finansiering ved hjælp af obligationslån.

De, der har anvendt obligationslån, bliver klippet. De kommer til at betale denne værdistigningsskat. De, der har valgt en forkert finansieringsform for f.eks. fem år siden i tiltro til, hvad der dengang var fornuftigt, kommer altså ud for udgifter, de ikke havde regnet med.

Jeg har i min forretning en række huse, der er fuldstændig ens, og som ligger i en klynge, men de er meget forskellig vurderet.

Et hus, der er holdt godt i stand og er passet og plejet, er selvfølgelig mere værd og kan sælges for en højere pris end det hus, hvor ejeren bare har ladet stå til. Ejeren af det dårligt vedligeholdte hus kan i stedet for at have brugt pengene til ferie eller andet forbrug. En sådan ejer bliver faktisk favoriseret, og den påpasselige straffet.«

Se også FREMSKRIDT 1978-1 side 28 1977-21 side 17 med henvisninger.

78. Menneskedræber

Skattevæsenet giver **dødsstødet til mennesker i økonomiske vanskeligheder** og umuliggør, at den, som engang er faldet, kan rejse sig igen. At forblive selvhjulpen er næsten blevet en umulighed for småbegavede folk. Skatten skal nok vide at slå dem ud, så de resten af deres tid må henslæbe deres eksistens på bistandskontorets nåde. Uge efter uge, måned efter måned går, hvad der kan tjenes til gammel gæld. Efterhånden virker den uoverskuelig og uden ende. Så orker man ikke mere at hænge på. Man føler sig behandlet bunduretfærdigt og går i stykker - fysisk som psykisk. Familien opløses og hus og hjem havner på tvangsauktion.

Dette er en uundgåelig nødvendig konsekvens, så længe indkomstskatten bevares. I et moderne samfund kræver det nemlig en sådan detailrigdom af flimrende og bestandigt skiftende regler, at hvervet som ligningsfunktionær og som pantefoged i virkeligheden kun kan klares - endda kun til husbehov - af dem, der både er kæmpebegavelser og humanismegennemsyrede på Hartvig Frisch-niveau.

79. Kreditorulighed

Når et menneske kommer ud i tovene økonomisk, vil nogle af hans kreditorer lide tab. Sværest ved at bære dette og for at varetage deres interesser har de handlende, som mere eller mindre nødtvunget har givet manden kredit. Men lovgivningen hjælper i alle henseender den store moluk, skattevæsenet. Her kan man kræve langt større forsinkelsesrenter (**morarenter**), foretage udpantning uden dom, gå løs på skyldnerens ægtefælle og undertiden - for eksempel vedrørende kildeskattetilbageholdelse - få skyldneren straffet, hvis han ikke netop betaler regningen fra skattevæsenet frem for regningen fra købmanden.

Et af Fremskridtsinitiativerne til at tilvejebringe lighed er morarenteforslaget nr. 146 af 1. februar 1979.

80. Gratiale

Når Jensen har jubilæum i firmaet, er det festligt med gaverne fra firma og kolleger. Måske et **gratiale**, måske en rejse ned sydpå, et maleri eller noget fjerde. Men feststemningen forsvinder unægtelig, når det glemte skattevæsen dukker op nogle måneder eller år senere. Det er ikke nogen løsning blot at sige, at her skal skattevæsenet holde sig væk. Gratialeopfindsomheden ville da blive uden grænser - og hvor finde det punkt, hvorfra det er legitimt, at skattefolkene begynder at blande sig?

81. Sambeskatning

Ved skattetidsregningens begyndelse i 1903 var det let at finde ud af, hvem beskatningsenheden skulle være. Den økonomiske enhed var familien. Man adlød endnu stort set religionens krav om, at forholdet mellem mand og kvinde skal vare, til døden dem skiller. Kvinden var mandens underdanige tilbehør, der udførte sit arbejde for ham som familieoverhovedet. Udtrykt på det grimme maskinteknokratisprog: Produktions- og forbrugsenheden var familien.

Denne begrebsverden er som bekendt gået i opløsning.

De medietoneangivende kulturradikale vil derfor nu over i den modsatte grøft og hævde, at beskatningsenheden helt konsekvent skal være enkeltindividet.

Uanset hvor stærke ideologiske grunde de anfører til støtte herfor, kommer de i konflikt med, at hundretusinder af danske endnu føler sig så stærkt knyttet til ægtefællen, at man hellere vil betale mindre i skat og så give køb på det kønskampsmoderigtige til fordel for, at fradrag og indtægter først og fremmest placeres der, hvor de gør skatten mindst. I ca. 82% af ægteskaberne har manden større bruttoindkomst end konen, og de færreste kvinder i disse ægteskaber klager over, at nogle af deres fradrag (personfradrag og/eller ligningsmæssige fradrag) ryger over til manden, hvorimod de nok har sværere ved at forstå, at deres bankbøger m.v. skal på mandens selvangivelse.

Lige gyldigt hvor højt man sætter Karen Dahlerup, Grethe Fenger Møller og deres ligesindede er det nok virkelighedsnært at regne med, at det pulveriserende liv vil forblive så gammeldags i mange år endnu. Det

lader sig kun i teorien betvinge af, at **sambeskatning** af en vedholdende propaganda er gjort til et fyord. I praksis foretrækker hundredetusinder sambeskatningen - selv om de sikkert slet ikke selv er opmærksomme herpå. De vil blot gerne have flest mulige af deres penge til dem selv. Den teoretiske konstruktion, som i ens egen tilfælde fører hertil, er man til enhver tid villig til at hylde. Om det så kaldes særbeskatning, sambeskatning, splitting eller noget fjerde.

Med andre ord: Menneskenes børn er så uregerlige at indkomstskatten ikke kan finde nogen basisenhed at bygge på.

Og det bliver bestemt ikke lettere, efterhånden som det er så broget et samfundsbillede, man har, om folk lever sammen papirløst eller med vielsesattest.

På det tålmodige papir forekommer konflikten let løselig. Man skal blot klare hvert enkelt samlivsforholds sag efter, hvad der er naturligt i det pågældende miljø. Altså respektere personerne som enheder i den typiske Albertslundfamilie, hvor ægtefællerne har deres indtjening helt adskilt fra hinanden og i vidt omfang lever hver deres økonomiske tilværelse og så for dem, der lever i et traditionelt bager- eller landboægteskab regne familieindkomsten som en helhed (den må så for at få rimelig ligestilling deles i to dele). Det er imidlertid kun begrænset, hvor lang vej man kan administrere den metode i det firkantede fungerende skatteadministrationssystem.

Problemet kommer også frem, når man spørger, om den ene ægtefælle skal hæfte for, at den anden betaler sin skat. Hvor det økonomiske fællesskab er nær de til 100%, er det stødende, om én kan unddrage sig sin skatteforpligtelse og den, der er eet kød med ham i seng, ved bord og på arbejde skal have rimelig midler. Men hvor ægteskabet blot bruges som en servicefunktion mellem i øvrigt selvstændige individer, er det modsatte retfærdighedsopfattelsen.

Også her er der imidlertid så kæmpemæssigt et mellemområde, at det er håbløst i nutidens Danmark at indrette sig med rimelige indkomstskatteregler.

Og hvordan når den ene ægtefælle falder bort? Skal enke(mande)n kunne fortsætte i afdødes position, eller skal vedkommende betragtes som enhver anden arving, for eksempel i forhold til lejeværdier, afskrivninger, underskudsoverførsel, investeringsfondshenlæggelser og de snesevis af andre særforhold, som skattelovene nu om dage vrimler med?

Ret og rimelighed lader sig kun genindføre ved, at man afskaffer indkomstskatten.

82. Medhjælpende ægtefælle

De 213.786 ægtefæller, der sammen passer en mindre virksomhed, får ikke lov til at dele indtægten, selv om de deler arbejdet imellem sig. Der er loft over, hvad hustruen kan få på godt halvdelen af, hvad en faglært

tjener (i 1979 54.200 kr. - det var 16.000 kr., da Fremskridtspartiet kom i folketinget, og vi har en stor del af æren for den opnåede forbedring). Resultatet er to maltrakterede personer og et ligningsresultat, der forekommer skingrende uretfærdig og vilkårligt.

Som så mange andre steder bliver det endnu værre af, at man på helt andre områder bare kritikløst bygger på det uduelige skattesystem til at løse helt andre spørgsmål, f.eks. ved i prislove at hævde, at hustruens arbejdsindsats ikke kan omkostningsmedregnes med mere end taksten for medhjælpende ægtefællers skattemæssige løn, eller at arbejdsløshedsunderstøttelse, efterløn og sygedagpenge beregnes på tilsvarende skrøbelig basis.

Man kan nå et stykke vej ved lighedeling af indkomsten, og det har Fremskridtspartiet da også masser af gange foreslået, men alle andre partier på nær Retsforbundet har stemt imod (se for eksempel FREMSKRIDT 1978-2 side 21).

83. Er det en privatsag at få børn?

Når man har ekstra udgifter, formindskes ens skatteevne. Ligeegyldigt om det for eksempel er til rideheste, sygdom, whisky eller hvad som helst andet.

Også til børns forsørgelse.

Men skal det at have børn berettige til skattelempelse? Og skal det i givet fald gøres som børnefradrag og/eller børnetilskud? Og skal størrelsen bero på familiens samlede økonomiske styrke?

Disse spørgsmål er genstand for uovervindelige uenigheder mellem befolkningsgrupperne. Barnløse mener et, de fleste forældre noget andet. Veltjenende har ofte andre synspunkter end fattigfolk.

Igen lærer vi, at indretningen af et indkomstskattesystem ikke længere beror på, hvad der alment godtages som retfærdigt, men på en konflikt mellem egoistbetonede interesser.

Og at indkomstskattesystemet derfor er mere søndrende end samlende for det danske folk.

84. Underholdsbidrag

Folk i stabile familieforhold forarges ofte over dem, der på skattebilletten fratrækker alimentationsbørnepenge og **underholdsbidrag** til en fraskilt kone.

Hertil må man for det første fastslå, at det er ekstra dyrt, når brudte familieforhold tvinger til to bopæle og husholdninger i stedet for én - og det er trods stadig det almindelige på underholdsbidragsområdet om end flere og flere finder ud af, at den fidus med fradrag for underholdsbidrag nu er et ganske behageligt tilskud til levestandardens højnelse, selv om man bor sammen.

Men at skattebelaste med nutidens skatteprocenter både bidragyder og bidragsmodtager kan simpelthen ikke lade sig gøre. Derfor må man vælge. Og her bestemte lovgiverne sig omkring 1941 til at gå over fra at lægge skatten hos yderen og i stedet give ham fradragsret. Pengene skal derefter med i indkomstopgørelsen hos modtageren. Denne vil næsten altid have lavere beskatningsprocent. Man opnår altså en væsentlig lavere samlet beskatning ved at aftale store bidrag (især hvis disse særlig placeres som børnebidrag fordelt ud over mange børn, der ikke har andre indtægter).

Om denne omlægning var forstandig eller dum, nytter det ikke at skændes om i dag. At flytte tilbage vil skabe uorden og rod for hundredtusindvis af medborgere i forhold, der er ladet med følelsesmæssige hadforhold, som vil blusse op, hvis folketinget ændrer skattereglerne på dette punkt. Og det er bestemt ikke prisen værd.

Derfor må vi leve med underholdsbidragsskatteuretfærdighederne til indkomstskattedagens ende.

85. Fremmedarbejder

Endog den kraftigste modstander af Riemanns fremmedarbejderskriverier giver ham ret i, at det er vanvittigt, at en herboende pakistaner kan blive skattefri ved at underskrive på en forsørgelseskontrakt med en eller anden ovre i Forindien og så få postkvitteringer på at have sendt vedkommende 80.000 kr. i henhold til kontrakten (trafikken består i, at det stort set er de samme penge, der går frem og tilbage, men når pengene sendes retur til Ali Bali i Ishøj, er det blot ukontrollabelt). En af de mange illustrationer af problemets størrelse er, at af samtlige danske skattestraffedomfældelser i årene 1975-77 angik 10% - 34 ud af 335 - gæstearbejders uberettigede fradrag for understøttelser til pårørende i hjemlandet.

Nogle mener, at problemet ikke skal løses ved, at Danmark repatrierer fremmedarbejderne, men ved at ophæve skattelovens fradragsregel.

Det vil imidlertid være at efterligne molboernes storkejagt i kornmarken.

Frdrag for underholdsydelser er både retligt og økonomisk nær sammenknyttet med hovedhjørnestenene i vor indkomstskatteopbygning. Denne fradragsregel kan ikke fjernes uden nok så kraftige molesteringer af systemet i øvrigt.

Man kunne så tænke sig et lovændringsforslag, der blot går ud på, at fradrag ikke opnås, hvis modtageren bor i udlandet. Selv en sådan begrænset bestemmelse må der nok tænkes en del over. Nationalistiske begrænsninger i skattereglerne har en lang række urimelige bivirkninger i et indkomstskattesystem som det danske, der hviler på globalprincippet - d.v.s. at det, der skal bedømmes, er den enkelte skatteydere samlede økonomiske formåen, uanset om indtægter eller fradrag stammer fra Brønderslev eller fra Karachi.

For femogfirsindstyvende gang bliver konklusionen altså, at de åbenbare uretfærdigheder alene kan fjernes på fornuftig vis ved, at man fjerner hele indkomstskatten.

86. Bilag forsvinder

Bilagsmateriale, der sendes ind til skattevæsenet, bliver ofte liggende der i månedsviis (eller forsvinder for evigt), så firmaerne ikke kan slå tilbage i deres eget bogholderarkiv.

87. Opsparingspræmieblændværket

Det klinger så fagert at give skattefradrag til **opsparingsfremmede ordninger**, men socialt virker skattebeholdningen præmieopsparing ofte bedrøveligt uretfærdigt. Loven giver et stort forspring til den velbærgede med overskuds kræfter.

Man straffer dem, som ingen opsparingsevne har eller som hellere vil bruge deres penge på anden vis - til forbrug eller andre former for opsparing end den, som skatteloven af teknisk-administrative grunde har måttet anviser. Staten skal lade være med at lege stormoralist og med andre folks penge belønne dem, som kan og vil spare op på ganske bestemte faconer.

De, der gør brug af skattespændeordningen, handler ikke særligt samfundsnyttigt. De begunstiger sig selv og intet mere - men det har de selvfølgelig lov til at gøre, når folketingsretten har været så umoralsk og snæversynet at vedtage forskelsbehandlingslove.

Den virksomste måde at fremme og beskytte sparerens på er at begrænse pengeforringelsen af den foretagne opsparing - og det gør man ved stærkest muligt at begrænse inflationsfaktor nummer eet, indkomstskatten. Samtidig mindsker den stærkt de faktiske muligheder for at spare op, fordi de penge, man ville have sat i banken, skal betales i skat i stedet for. At besøge Formosa er på mange måder for nutidsdanskeren at få en kold spand vand ned over hovedet. Også på dette område. Gennemsnitsarbejderens årsløn er 220.000 af den lokale møntenhed. Som i Danmark bruger han til eget forbrug ca. 54% heraf. Men mens de resterende 46% i Danmark stort set afleveres i indkomstskat, betaler Taiwan-arbejderen kun 11%. Derfor får han plads til en opsparing på 35% af sin løn.

Hermed er det på den mest overbevisende måde - nemlig ved et lærestykke fra det levende liv - godt gjort, at vil man have mere opsparing, så må man gå Fremskridtsvejen og sørge for at få mindre indkomstskat.

88. Livsforsikringsudskejelser

Livsforsikringspolicer er kontrakter, som ofte løber i 20, 30, 40 eller 50 år. Når skattelovgiverne er enormt usikre på sig selv og hele tiden laver om på skattereglerne, belastes folk selvsagt med kolossale problemer i langvarige kontraktforhold.

Fornuftsløsningen havde været, at det ikke kom skattevæsenet ved, at den enkelte tegnede sig en livsforsikring. Man skulle lade være med at give fradrag for præmier og lade være med at beskatte de penge, der alene udgør tilbagebetaling af indskudte beløb. Altså med andre ord behandle opsparing i livsforsikringselskaber ganske som opsparing i banker. Der får man jo heller ikke fradrag, når man sætter sine penge ind på en almindelig bankbog og skal ikke betale skat, når pengene hæves.

Muligheden for denne enkle løsning forskertsele rigsdagen imidlertid i 1922. Lovgiverne har derefter sammensnuset et meget kompliceret system med forskelligartede beskatninger af forskellige livsforsikringstyper. Hver gang folketetinget griber ind med en ændring af detailreglerne, skabes nye uforståeligheder og vanskeligheder i de hundredtusindvis af allerede løbende forsikringsforhold og for branchens arbejde og dens kunders dispositionsbasis.

Derfor må enhver, som interesserer sig for en hæderlig redningsmulighed, se hen til dagen hvor indkomstskatten totalt forsvinder.

Andet kan ikke gøres med omtaleværdig fornuft med forsikringskatteruskommuset. Det har i de forløbne to generationer mere og mere tyranniseret livsforsikringsbrancher, så de fleste forsikringsaftaler nu indrettes mere efter de p.t. gældende skatteregler end efter de forsikringsmæssige risikodækningsbehov, som er (liv)forsikringsinstituttets egentlig eksistensberettigelse.

89. Folkepensionister

Med den politik, som det danske folketing har ført ved at sprede de offentlige udgifter over så enormt mange uvigtige områder, er Socialdemokratiet og følgepartier »kommet til« at have for lidt penge til hver enkelt **folkepensionist**. Det kan der selvsagt repareres på ved at følge Fremskridtsforslagene om at spare på de mindre nødvendige områder og så forhøje folkepensionen.

I stedet har gammelpartierne brugt skatteloven til at søge at lindre lidt af smerten i anledning af, at de ikke har kunnet udmåle tilstrækkeligt store folkepensionsbeløb. Man har indført diverse særbegunstigelser i skattelovene for folkepensionisterne. Disse regler komplicerer et i forvejen vanskeligt forståeligt system. Ikke mindst er det svært for ældre mennesker at finde rundt i, om man nu har husket at gøre tilstrækkeligt for at få rentenedslag? Hvordan er de nærmere krav til, (at man fortsætter med) at leve på polsk for at få det forhøjede personfradrag (1979: 26.900 kr.), som gives enlige pensionister? Hvad med skattetræk i årets sidste måneder og eventuelt restskat, fordi indtægten er blevet noget større end først kalkuleret?

Det er et samfundsusundhedssymptom, at de gamle skal plages med slidt og ofte kommer til at gøre sig spekulererier langt ud over ministerielovforfatterembedsmændenes fatteevne og horisont. Sempelthen fordi folkepensionistregler skal være umådeligt enkle og klare og overskuelige. Og det er skatteloven ikke - heller ikke på dette område. Pensionister skal have et anstændigt pensionsbeløb og i øvrigt behandles som alle an-

dre mennesker. Ikke pylrenylres om af et indkomstskatteuæsen, som alligevel ikke duer i rollen som barmhjertighedssamaritan.

90. Socialpensionsfondsfuppet

I uskøn samdrægtighed er gammelpartierne enedes om at pryde dele af indkomstskatten med falske varebetegnelser.

Kort efter befrielsen lavede man en værneskat. I de senere årtier er det sociale fjer, folketinget uberettiget pynter op med. Men disse såkaldte særskatter er i enhver henseende ganske almindelige indkomstskatter.

Hundredtusindvis af danskere bedrages derfor, når de tror, at de via bidraget til den **socialle pensionsfond** indbetaler på en konto, hvor deres penge bliver stående, så de, når de bliver gamle, kan hæve mere folkepension herpå. Endnu grovere end ved ATP foreligger her det rene fup. Hverken de nuværende eller de kommende folkepensionister kan få én krone mere i folkepension, fordi vi har den sociale pensionsfond. Skal folkepensionen forhøjes - og det skal den - kan det kun ske enten ved, at staten sparer på andre offentlige udgifter eller ved, at fremtidens skat sættes op. Der er intet at hente i den sociale pensionsfond. Den er en rent fiktiv bogholderiteknisk fidus.

At fjerne indkomstskatten er på mange måder som at tage hårde stoffer fra vor tids værste narkomaner, folketingsflertallet. Det er altså også at fjerne en bedragerimulighed fra de skrupuærlige politikere - en bedragerifristelse, som de nu i snart en menneskealder har vist, at de ikke kan afstå fra at gøre brug af.

91. Selvpensioneringsødelæggelse

Har et ægtepar født omkring 1910 opsparet en halv million kroner i obligationer for så nogenlunde at betrygge deres alderdom, har de sidste årtiers uduelige folketingsflertalspolitik tyvstjålet nok så meget fra dem. For eksempel i form af inflationsudhuling og kurstab.

Men værst er dog skattens ridefogedpisk over selvpensionisternes hoveder: Opsparing har skullet foretages af, hvad der efter skattebetaling har været tilbage af de små penge, som de tjente, da de stod på deres livs middagshøjde. Renteafkastet er år for år blevet beskattet på toppen af deres indtægt. Formueskat har de yderligere skullet af med i mange år. De må se hen til, at de ikke engang kan lade deres opsparingsoffer gå videre til deres arvinger, uden at staten på ny melder sig med betydelige krav (arveafgift).

For disse samfundets støtter (og deres efterfølgere i kommende årtier) vil vedtagelse af Fremskridtspartiets indkomstskatteafviklingsforslag være en lise.

92. Socialvæsenets trangskriterier

Da Socialdemokraterne i august 1974 vurderede galluptallene sådan, at de kunne vinde et valg, afslog de Venstres mange frierier om at gå på skatteforlig.

Hartling måtte derefter til, hvad han hadede mere end at flække begge sine arme på langs: Gå til folketingets næststørste og i skatteprogram førende parti. Fremskridtssvaret til hans udsendinge var: Vi har aldrig været noget alt-eller-intet-parti. Vi er selvfølgelig rede til at sluge kameler for at få et kompromis. Men der, hvor vi som den største forligspartner skal have nogen imødekommelse, er på nogle tusinde kroners forhøjelse af den skattefrie bundgrænse.

Har man hørt så galt. At ikke Z-folket blev så benøvet over at sidde ved højboards, at det skulle takke for at få lov til at stemme for alt, hvad Venstre med at følgepartier diskede op med. Derfor totalafvisning af at følge nogen Fremskridtstanke.

I forhandlingernes løb forfulgte vi nogle tidligere Fremskridtstanke om beskatning af **trangsbestemte ydelser fra socialforvaltningen**. Selvfølgelig måtte vi erkende, at det er principrigtigt at beskatte dem. Men i praksis fungerede det på den måde, at hvis en familie skulle have 1000 kr., beregnede man skatten, og så udbetalte kommunekontoret på papiret 1900 kr., holdt de 900 kr. tilbage som skat, og så var der de 1000 kr.s socialhjælp. Alt dette krævede en gevaldig god ekstra papiradministration, der blev yderligere forværret, når de 1900 kr. og de 900 kr. skulle indgå i slutskatteberegningen. Enten kunne den give nogle penge tilbage til den subsistensløse eller en ekstraskat, som hyppigt efter inkassobestræbelser viste sig uerholdelig.

Af to onder foreslog vi så det praktiske at springe op og falde ned på det principrigtige og skattefritage ydelser i henhold til sociale bistandsregler. Vi spurgte, hvad dette netto kom til at koste stat og kommune.

Svaret var tankevækkende: Administration kostede meget mere, end skatten gav. Derfor var der store penge at tjene for det offentlige ved at følge Fremskridtsindfaldet.

Vi sagde så, at så måtte Anders Andersen og Knud Enggaard da bare gå med til at ophæve skattepligten og anvende provenugevinsten til forhøjelse af personfradraget.

Men ikke engang den sejr undte Venstre at pynte i Fremskridtsfjerbusken. Derfor blev der intet ud af det i 1974.

Men engang født kan en Fremskridtstanke ikke dø igen. Nu er Fremskridtsforslaget fra 1974 om skattefrihed for socialydelser for længst gældende lov. Desværre fik embedsmændene føjet nogle administrationsbesværliggørende løvefødder og gesvejsninger på (om nedsættelse af modtagernes almindelige personfradrag i hans øvrige indkomst), og desværre forsvandt provenugevinsten i Anker Jørgensens almindelige underskud.

Tilbage står endnu et eksempel på indkomstskattetankens utilpasselighed til nutidens samfund.

93. Ulovlige indtægter

Nok så intrikate problemer opstår, når der skal udfærdiges korrekt skatteopgørelse vedrørende **ulovligheder**.

I indkomstskattens barndom gav dette ikke praktiske vanskeligheder. Tyveknægten og luderen havde alligevel ikke økonomiske forhold, så de kunne betale noget (væsentligt) i skat.

Nu om dage krænker det retsbevidstheden, at den, der har slidt idet ve hæderligt arbejde, skal aflevere over halvdelen af sin indtægt, mens den, der lever i luksus ved ulovligt arbejde, går fri. Man kan imidlertid meget dårligt pålægge selvangivelsespligt m.v. vedrørende ulovlige indtægter uden at komme i konflikt med frihedsretsgrundsætningen om, at borgeren ikke skal kunne tvinges til at kriminalisere sig selv. Under USA's straffeprocessystem fældedes Al Capone og mange af hans gangsterkolleger ikke på røveri eller mord, men på, at de kriminelle indtægter ikke var slevangivet. Men dette er dog for amerikansk til dansk mentalitet.

Området for ulovligheder er vokset enormt i takt med, at folkettinget har kriminaliseret snart sagt alt og alle.

Virkningerne over på skatteområdet af den svimlende forbundslovjunglevekst vil blive mere og mere deprimerende, som de forskellige problemer kommer frem i focus i de kommende år.

Z-svaret er: Lavere skat gennem mindre bureaukratieregneri med den enkelte.

94. Kursavanceskattefrihed

Når man skal vælge mellem forskellige investeringsmuligheder, spiller det en stor rolle, om afkastet er skattepligtigt, hvorved det oftest nedsættes til en tredjedel, fordi formueafkast må vurderes som liggende på toppen af den almindelige indkomst. Er der **skattefrihed for formueudbyttet**, er dette altså - alt andet lige - tre gange så stort. Deraf væsentlige dele af populariteten i investeringscertifikater, indekskonti, selvpensionerings- og børneopsparingskonti.

Andre muligheder er at lade et udenlandsk selskab eje børsnoterede obligationer, der er solgt til udlandet (også renter, da ingen kuponskat).

Heinesens statsobligationer er indgangen til, hvad der også i kommende år vil blive følt som en uretfærdighed i dinosaurdimensioner. Siden 1975 har staten tidoblet sin gæld og har gjort det til underkurs. Bliv gode venner med din bankdirektør. Lån 10 millioner kroner, køb obligationer herfor og læg dem ind som (den altdominerende) pantsikkerhed til banken. Du får 1,8 millioner kroner ud af obligationerne hvert år og skal betale 1,7 mio. i bankrente. Men af indtægten er en tredjedel skattefri på grund af kursavancereglen. Altså i stedet for et reelt effektivt renteoverskud på 100.000 kr. har du haft et statsgaranteret underskud på en halv million til at gøre dine andre indtægter skattefri.

Er du ikke på 10 millionerkronersvenskabsfod med din bankdirektør, er fidusen der forholdsmæssigt også på alle andre beløbsstørrelser. Jo mere du har (til at indlægge som supplerende banksikkerhed, f.eks. i form af parcelhusejerpantebrev), des mere belønnes du i Heinesens skattecirkus.

Se det er samfundsmoralen i Danmark på overgangen til 1980'erne. Bevarer vi indkomstskatten, vil den befolkning, der sættes på smalkost, når Heinesenudsvævelserne skal til at tilbagebetales af hele skatteyderbefolkningen med rente og rentes rente, med føje kunne oparbejde en betydelig social forargelse.

Men lad vreden blive udspytet over de virkelige synderes hoveder - over de gammelpartier, der konsekvent og hele tiden har stemt for kæmpegældsætningen af Danmark, indenlands som udenlands - blot de derigennem kunne skubbe problemer ud i fremtiden.

95. Aktionærskatten

Som alle andre samfundsgrupper har også **aktionærer** stakkevis af argumenter for, at netop de bliver alt for hårdt behandlet af skattelovene.

Deres traditionelle klage går på, at de bliver dobbeltbeskattede. Hertil må man imidlertid med ret god samvittighed svare, at så an de bare lade være med at drive virksomhed i aktieselskabsform. Den omstændighed, at så mange - af skattemæssige grunde (!) - laver aktieselskaber afkræfter, at den teoretiske dobbeltbeskatningsfrygt har hjemme i virkelighedens verden.

Dermed er man imidlertid ikke færdige med kvalerne.

Dobbeltbeskatningsulempen kommer jo alene frem, når aktionærerne vælger at udlodde udbytte til sig selv. I masser af mindre aktieselskaber og anpartsselskaber (disse sidste behandles fuldt ud som aktieselskaber i skatteretten) har man for længst draget den konsekvens at lade være med at deklarere udbytte. Det er ikke svært at få det påfund, når loven siger, at man ved at flytte penge fra sin venstre bukselomme (selskabet) til sin højre bukselomme (sig selv) skal se, at op mod to tredjedele af pengene forsvinder i den blå luft til skattevæsenet. Når man ikke er så dum, men lader pengene blive liggende i venstre bukselomme (selskabet), kan de yngle langt bedre, end hvis de røg over i den højre lomme, hvor beskatningen jo også af senere afkast er langt hårdere.

Skattevæsenets modtræk heroverfor har været, at man har villet lægge skat på indtægten, når den derefter tages hjem ved salg af anparterne eller aktierne eller ved likvidation af selskabet. Det har imidlertid ikke været muligt at udføre reglerne herom på en praktisk anvendelig måde. Og derfor sidder vi nu med suppedasen langt op over halsen. De praktikere, som har fået oceaner af deres tid stjålet til at arbejde med de umulige regler, så længe hen til resultatet af et nedsat udvalgs arbejde. Men nu er også det håb bristet. Udvalgets nyligt udsendte betænkning viser, at det ikke har magtet at klare problemet. Men det er ikke udvalget, der skal klandres herfor. Det er problemet, som er uløseligt.

Aktionærerne jamrer over, at andre er skattefri af kapitalgevinster og påstår krokodillefront, at det skulle være særligt samfundsværdifuldt at tilskynde til at investere i aktier. Enhver interessegruppe, der argumente-

rer for skattefrihed, kan altid garnere og dække sine egoistinteresser ved at henvise til et eller andet udland. Her er det Vesttyskland, der holder for, fordi aktionærene der - med den specielle baggrund genopbygningen af tysk erhvervsliv har haft - er skattefri ved salg af aktier, ejet mere end 6 måneder.

Bedre bliver det ikke af, at der fra gammel tid rumsterer usandfærdige fordomme, som udsvovles af usaglige fagforeningsfolk og kommunistfolketingsmedlemmer, der skælder ud over lemfældig spytslikkerfølgagtighed overfor Bidstruptegningernes vedkommekuponklippere. For eksempel foregives, at man skal se indtjeningen i et selskab i forhold til det rent historiske og ret ligegyldige tal, som udgøres af den nominelle aktiekapital, eller at friaktieudstedelse skulle være en kapitalistspekulation vendt mod den arbejdende klasse. Man kan altid køre den gule misundelseskampagne, at når lønmodtagerne ikke har fået alt, hvad de vil have, så skal man pinedød da plage aktionærene, så de får det skidt - et folketingsflertal tror på den slags såkaldt psykologisk lovsammenhæng. Derfor er argumentet vægtigt, men sagligt er det selvsagt det rene nonsens: Alle i samfundet er ret beset interesseret i, at alle spørgsmål løses på deres egne præmisser.

Men lige meget hvordan man indretter aktionærskattereglerne, vil det ikke kunne hindres, at udnyttelsen af reglerne sættes i system. Men de for tiden gældende regler ser vi det for eksempel med de opblomstrende investeringsforeninger.

Og lige meget hvordan man indretter aktionærskattereglerne, vil den, der har økonomisk styrke til selv at vælge, hvornår han vil sælge eller i øvrigt udløse den skattestiftende begivenhed, i det praktiske liv få et gevaldigt forspring for den, der er tvunget af ikke at have overflødhedsøkonomi, eller som ikke hengiver sig til gustne skattespekulationer. Det er den skatteretlige maksime, der - med en bedsk Darwinomskrivning - kaldes the survival of the fittest.

Alle problemerne - de reelle som de indbildte - omkring aktionærbeskatningen kan kun løses på én eneste holdbar måde. Totallikvidation af indkomstskatten.

96. B-skatteopkrævninger

Samtidigsskattesystemet kan fungere over for A-skatteydere, men er principnødvendigt elendigt ved **B-indtægter**, hvor der ikke er praktisk mulighed for, at betaleren (for eksempel kunden i supermarkedet) tilbageholder en del af sin ydele og afregner den til skattevæsenet. Ud over forskelsbehandlinger, der er stærkt belastende for retfærdighedssansen, skaber selve opdelingen i A-indtægt og B-indtægt i sig selv mangfoldige ekstraproblemer og utryghedsfølelser. Politikerens kildeskatteanprisninger var et af de mange eksempler på, at de er ukyndige og vælgerbedragere.

97. Slutskattechok

En kildeskatteulempe er, at den er foreløbig. Der findes **definitive kildeskattetyper** (eksempler: Sømandsskatteordningen, forsikringsudbetalingsskat og Thorlund Jepsens lønskat), men hvordan finde det rette ba-

lancepunkt mellem de argumenter, som indgår i afvejningen af, hvorvidt den ene eller anden skatteform skal benyttes. Dette er ikke noget teoretikerproblem. For 3,1 millioner skatteydere skyder skattevæsenet forkert ved forskudsopgørelserne så væsentligt, at der bliver tale om efterreguleringer. Vort skattesystem slipper nemlig ikke godt fra at være opbygget på fornægtelsen af Storm P's visdom om, at det især er om fremtiden, det er svært at spå. Det er frygteligt for dem, der skal betale restskatter (for 1978: 3.800.000.000 kr.), men det er heller ikke samfundssundt, når 1,9 millioner danskere skal have 4,2 milliarder kroner tilbage - bl.a. forkvakler det forståelsen for de økonomiske sammenhænge at have en så stor tvangsopsparing og derefter tilsyneladende pludselig få en ekstra vennejulegave fra vore alle sammens guttermandsstat. Og de nævnte kæmpetal repræsenterer endda det, som er tilbage ved slutopgøret langt hen i 1979 - altså efter, at de oprindelige forskudsopgørelser fra efteråret 1977 er blevet korrigeret et æld af gange, og masser af mennesker er kommet restskatten i forkøbet i marts (af Fremskridtspartiet foreslået ændret til 20. maj (L 21 af 6. oktober 1977)) eller har fået acountotilbagebetalinger.

98. Socialindtægt

Når de offentlige kontorer ligger inde med **skatteindkomstbeløb for hver enkelt, misbruges disse til alskens andre formål** - som de også er uegnede til - såsom udmåling af boligsikring, folkepension, børnehavetakster, uddannelsesstøtte, børnetilskud, friprocesbevillinger, o.s.v. Disse regler er overfølsomme for indkomststigninger, som ofte vil koste familien langt mere, end ekstraintjeningen andrager i form af øget skat plus mindsket social støtte.

Folkepensionisten, der ikke føler sig udslidt og gerne vil påtage sig noget havearbejde, eventuelt noget roearbejde for landmænd, kan ikke gøre det, fordi han bliver nedsat mere i pension, end han kan tjene ved arbejdet, når skatten er trukket. Resultatet er en utilfreds pensionist, en utilfreds havearbejder og en utilfreds landmand.

Og myterne gror sig større og større blandt de mere end 99% af befolkningen, der ikke kan overskue, hvordan det helt aktuelle samspil er mellem de mange forskellige regelkomplekser. Og myterne er mindst lige så skadevoldende som selve reglerne.

99. Formueskattesyndromerne

Indkomstskatteappendixet formueskat kan ikke indrettes retfærdigt - dertil er det pulserende livs spændvidder alt for utilgængelige for broslagning. For eksempel mellem kommunistsynet på de rige kapitalistvin og dem, der pines af tredobbelt beskatning (først af indtægten, hvoraf der spares op, så af renten og så af selve formuen), der - når arveafgiftssituation indtræder - bliver til en firedobbelt beskatning. At bringe formueaktiver på sammenligneligt værdiniveau er umuligt (penge - maskiner (eventuelt fuldt investeringsfondsbetalte og derfor nulværdisatte straks fra erhvervelsen, mens hele købesummen går fra formuen i øvrigt) - aktier (vidt forskellige vurderingsprincipper for børsnoterede og ikke-børsnoterede) - bankbøger på opsigelse og

rentetilskrivninger herpå - livsforsikringskonti og rentetilskrivninger herpå - goodwill - pensionsrettigheder (se FREMSKRIDT 1977-17 side 5) - koncessioner - høj uddannelse - opfinderbegavelse for blot at nævne en aktivrække). Den samme aktivtype kan give vidt forskellig økonomisk, for eksempel afhængig af, hvor frit man kan råde over formuegodset (her spænder spektret fra total juridisk og faktisk båndlæggelse over servitutter og lovrestriktioner til det, at hvad man får ud af et aktiv oftest beror på ens dygtighed, held og omstændigheder - økonomiske og ikke-økonomiske - i øvrigt). Men det er såmænd heller ikke muligt i fair taleangivelser at sammenligne passivforpligtelsers tynde.

Det er platumuligt i praksis at fornufts gøre formueskatten. Fremskridtsindsatsen har derfor været begrænset til to enkeltområder - forhøjelser af bundgrænsen og lighedeling af ægtefællers samlede formue.

100. Danmark bagerst

Danmark har længe været plaget af at have verdens tungeste indkomstskat.

Derfor har Danmark ikke råd til at give afkald på de enorme fordele, der vil springe frem, hvis Danmark bliver **pionerlandet til at udrydde den indkomstskat, som er blevet Samfundets Fjende nummer 1.**

For det siger sig selv, at pionerlandet til at aflive den uhumske indkomstskatteordning, i hele den internationale frihandelsatmosfære, som er karakteristisk for vor tid og formentlig bliver karakteristisk for 1980'erne og 1990'erne, vil blive et land, der tiltrækker mange gode arbejdsplader. Og vi er skam særdeles interesserede i Danmark i at få mange gode arbejdsplader. For det første selvfølgelig fordi vi meget gerne skulle have udryddet den arbejdsløshed, som vi i øjeblikket siges at trække med, men skam også fordi man under nutidens forhold ikke bare kan sige, at nu har man så og så mange hundredetusinde arbejdsplader i et land. Det er særdeles betydningsfuldt, at disse arbejdsplader er behageligt for de på gældende at virke på, at de frembyder interessant arbejde, som ikke forurener, at de giver høj løn o.s.v.

Ved tideskifter er det altid sådan, at det land, som er først til at ægte på de nye forhold - her altså først til at afvikle indkomstskatten - vil høste de største fordele. Altså blive et af de lande i verden, som friest vil kunne vælge og vrage imellem de forskellige typer af arbejdspladsudbud. Den økonomiske opblomstring - finansieret af indenlandsk og udenlandsk kapital og arbejdsincitament - vil lette indkomstskatteafviklingsprocessen og mest i de(t) første land(e), hvor den foregår. Det vil repræsentere det stik modsatte af den nuværende stagnationslinje. Industriflugten stopper og vendes til, at udenlandske storfirmaer og kapital står i kø for at få den danske regerings tilladelse til at etablere virksomhed i skattefrie landet. Sætter man den gode indkomstskattespiral i gang, vil også hjemlige gode produktive kræfter blive frigjort i stigende tempo i stedet for, at man som nu nedfryser, binder og forvrider dem.

Derfor er det grusomt, at folketingsflertallet fremturer med at give indkomstskattegalmandsværket lov at forgifte Danmark.

Kapitel 4. Hvordan kan skavankerne helt konkret fjernes?

Skylden for indkomstskattemiseren ligger eet eneste sted:

Folketinget,
Christiansborg,
1218 København K,

Fremskridtspartiet er derfor 100 pct. uenig med det konservative folkeparti, når dette partis ordfører ved den store skattedebat i folkettingen den 8. maj 1979 konkluderede, at Danmark nu »har et ganske godt virkende skattesystem«, og at »der ikke er grund til at lave de store spring«, men at der er »behov for ro i en periode; der er grundlag for en skattelovspause«.

Totalt i modsætning hertil mener Fremskridtspartiet, at den nuværende indkomstskat er gennemsyret af skavanker, dårligdomme og gebrækkeligheder. Jo længere folketingsflertallet holder øjne, ører og næser lukkede herfor, des frygteligere kolossalproblemer render alle danskere ind i. Det produktive Danmark nærmer sig under de senere års misstyre til feudaltilstande, hvor Nådigherrerne i skattevæsenet og i andre offentlige kontorer får præcis samme stilling som deres forgængere i tidligere århundreder med præcis samme stilling som deres forgængere i tidligere århundreder med præcis de samme menneskelige og samfundsøkonomiske ulykker til følge.

Fremskridtsforslaget er derfor øjeblikkeligt at iværksætte dybtgående ændringer af lovgivningen - der skal gøre en indsats, som batter.

Dette er ikke sædvanlig hul politikertale om alt godt fra havet. Studier af de sidste seks årgange af Folketings Tidende (særligt tillæg A og B) og af FREMSKRIDT muliggør det for alle og enhver at gøre sig bekendt med alle detaljer i, hvordan Fremskridtspartiet i sammenhæng vil løse Danmarks problemer og herunder også fjerne den pestbyld, som indkomstskatten er blevet til.

Der foreligger den mulighed at nedsætte en parlamentarisk kommission til at gøre forberedelsesarbejdet. Herom har Fremskridtspartiet fremsat forslag nr. XII af 17. oktober 1975. Det blev forkastet 11. marts 1976 med alle stemmer mod Fremskridtspartiets, dog at Kristeligt Folkeparti undlod at stemme.

Sagligt set er det heller ikke nødvendigt at gå den sinkende omvej over kommissionen. Christiansborgs grimme ælling har nemlig for længst analyseret spørgsmålet og har også allerede udmøntet den rigtige løsning i lovforslagsform.

Indkomstskatten er en så stor hovedhjørnestein i den danske økonomi, at den ikke kan fjernes fra den ene dag til den anden.

Den hurtigst virkende metode var at flytte skattebelastningen over på andre emner end indkomsten. Sådanne andre muligheder findes imidlertid ikke i nævneværdigt omfang. Selvfølgelig kunne man lovteknisk godt fordoble momssatsen, forbrugsafgiftsprocenter o.s.v. og så nedsætte indkomstkatten tilsvarende. En løsning af den art vil imidlertid blot betyde, at problemerne vil bule ud på de skattearter, som så bliver overbelastede.

Derfor er der ingen anden vej end at nedsætte de offentlige udgifter. Skal det gøres uden at forvolde menneskelige urimeligheder, tager det imidlertid sin lange tid, og det må gøres efter en i forvejen fremlagt detaljeret plan.

Selvsagt skal historiens film ikke drejes baglæns - hverken til stenalderen eller Madsen-Mygdal eller noget andet tidligere udviklingstrin. For takket være eksplosionen i det samlede nationalprodukt i århundredet, der er gået, siden vore oldeforældre var børn, kan samfundet nu tillade sig både kapitalistisk frikonkurrence og social velfærd for de gamle, syge og handicappede. Ingen nulevende gammelpolitiker kan bryste sig heraf. Det er udvikling, der skyldes flid og arbejdsomhed i danske virksomheder, lang tids fred, teknologieksplosion og medicinens landvindinger.

Fortsat udbygning af den sociale velfærd kræver først og sidst dynamik i erhvervslivet. Stadig økonomisk vækst vil komme alle danske til gode, fordi vi til deling får en større og bedre samfundskage. Produktionspolitik er den bedste socialpolitik, og den kan kun føres tilfredsstillende ved at fjerne indkomstkatten.

Aldrig er nogen blevet valgt til folketing eller byråd på et program om at forøge skatterne. Mange har med fløjlsgråd i stemmen holdt store valgtaler om at sætte skatterne ned. Ikke desto mindre er skatterne steget bestandigt. Forklaringen er, at Jensen-Broby, Starcke og alle de andre ikke Z-folk blev løbet over ende, fordi de ikke havde noget præcist program, der i alle detaljer viste, hvordan balance i de offentlige finanser skulle skaffes samtidigt med, at skattelettelsesbehovet blev imødekommet på fornuftig og sammenhængende vis.

Derfor er Fremskridtspartiet så epokegørende en nydannelse, der bør støttes af alle, som vil fædrelandet det vel. Kvinde eller mand, gammel eller ung, fattig eller rig, byboer eller landmand, arbejder eller selvstændig.

Det er folkebedrag, når SV-regeringen med sine fem halve milliarder foregiver at gå ind for besparelser. Det drejer sig nemlig kun om at slække på stigningen i de offentlige udgifter. Og endda kun om forholdsvis så ubetydelige beløb, at de oppustede sparehelte ligner dem, som vil slukke en skovbrand med en legetøjsvandpistol. Selvfølgelig siger Fremskridtspartiet ja til også den indsats og til lignende paradeforestillinger,

som de konservative m.fl. har opført ved de seneste finanslovsforhandlinger, men selv om det strækker i den rigtige retning, er det alt, alt for utilstrækkeligt.

I modsætning til alle disse gallerispil, hvis eneste begrundelse er at svindle overfor talukyndige vælgere, står, at **den eneste hidtil fremlagte seriøse redningsplan for Danmark er de årlige Z-finanslovsforslag** - senest 195-siders hæftet af december 1978. Heri vises, hvordan de første skridt skal tages.

I FREMSKRIDT 1977-10 side 7-9 står tallene for, hvordan billedet ser ud, når udviklingen er ført til ende og indkomstskatten totalt afviklet.

Det er lodret usandt, når det påstås, at de svage, de syge, de ældre vil få beskåret deres livsmuligheder i Fremskridtssamfundet.

Besparelserne går på andre fronter: Ayatollah Arne Christiansen må affinde sig med, at Danmarkshistoriens skattedyderdyreste kontrakt påfund om naturgassen bliver til det rene gas. Niels Kultur får ikke noget nyt skattedyderbetalt kongeligt teater at få sin klike anbragt i. Lise Østergaard tilføjes den tort, at den danske stat ikke mere skal låne i Tyskland for at søge at omskabe Indiens, Afrikas og Sydamerikas milliardbefolkninger i hendes billede. Ivar Hansen får ikke sin Prestige-Farøbro, men må »nøjes« med Masnedøforbindelsen. Ivar Nørgaard kan ikke lade miljødirektør Jens Kampmann fortsætte med at udradere erhvervslivet. Det grønne lys slukkes for Dorte Bennedsens menneskefjendske forbrugerrådsformandindeindstilling, så folkeskolen ikke længere fordærves, og Roskilde Universitet bortsælges som motel. Og først og sidst: Hundrede af millioner blanketter skal ikke mere fremstilles, uddeles, rykkes for, udfyldes, kontrolleres og arkiveres.

Selvfølger kan omkalfatringen ikke gennemføres, uden at adskillige vil synes, at der ikke ydes deres velerhvervede rettigheder millimeterretfærdighed. Alle må imidlertid tænke i store baner. Den overskydende fordel for os alle ved at blive indkomstskattekatastrofen kvit vil være så gevaldig, at man ikke skal lade sig hæmme, fordi man på kort sigt synes, man mister nogle fordele, som man har vænnet sig til - men som alligevel ikke under nogen omstændighed vil kunne holde, hvis det andet alternativ, SV-foretagendet, får lov til at fungere videre. For den fortsatte gældsstiftelse, som er alfa og omega i den hidtidige politik, leder lige lukt ud i, at næsten alt, hvad der kan fremstilles, om føje år skal bruges til rente og afdrag på pådragen gæld.

De politiske partier, som ikke på forhånd har en fast og samlet plan over udviklingen i de offentlige finanser, vil aldrig kunne magte kampen mod særinteresserne i organisationer og mod styrelsernes smovserier, men kommer i stedet til at overlade til bureaukratier og de dårlige beskubs vilkårligheder at være de reelt styrende. På den måde har det offentlige allerede taget sig hals- og håndsret over stadig større dele af de værdier, befolkningen frembringer, og alle besværgende politikerfraser holdt i bred Schlüteralmindelighed magter ikke at stoppe denne kurs hen mod det totale samfundssammenbrud.

Når CD m.fl. mangler en fast sammenhængende plan, må de tage stilling til de enkelte bevillingsønsker stykvis og delt. Men det kommer man ikke godt fra. Det er nemlig altid muligt for ambitiøse bureaukrater og ferme pressionsgrupper at skabe stemning for, at netop det formål, som nu behandles, tiltrænger flere statspenge. Men det er uholdbart at yde skatteydertilskud til et forhold, blot fordi det er godt og fortjener penge. Det krav opfyldes nemlig af mangefold så mange formål, som hvad der er råd til, når staten skal sætte tæring efter næring overensstemmende med nutidsproduktionens økonomiske bæreevne og nødvendigheden for at sone fortidens fejl ved gældstilbagebetaling. Derfor fører Brusvang/Melchiorlapperiet til, at det bliver tilfældigt, hvad der reelt hjælpes og hvad ikke. 1980'ernes Danmark har ikke brug for fejge bangebukse, der blot flyder med strømmen, men for statsmænd, som hvert minut i døgnet har øje for helhedens krav, og som har mod til at sige og fastholde det »Nej«, som er det nødvendige svar til ni ud af ti krav om flere offentlige udgifter, hvis Danmark ikke skal fortsætte sin kurs ad h til. Det vil kræve en befolkningsmentalitetsændring, for masser af nutidens danske er blevet fordret så længe med sødsuppe, at de med Gilbert Wilsons ord »ikke giver fornuften skyggen af chance for at trænge ind i sig, så snart sandheden er lidt ubehagelig«. Men det får ikke hjælp. Er opgaven med at være helvedesprædikant end svær og utaknemmelig, så er den ulykkeligvis blevet nødvendig, som dette yndige land er blevet misrøgtet igennem to årtier af kortsynede, umodige taburetklæbere.

Enhver, som sammenligner forholdene nu med tilstandene for en snes år siden, må indrømme, at skruen er gået over gevind. Men når der stemmes om finanslov eller kommunalbudgetter, er Fremskridtsfolk ene om at anvise vejen til at redressere fejltagelserne, så det offentlige kan lade flere af frugterne blive hængende på de træer, der har skabt dem. De andre partier serverer blot beklagende skuldertræk og hule påstande om, at nu skal de nok få det til at gå bedre på noget længere sigt, men intet fast og gennearbejdet materiale til, hvordan det dog skal ske. Og tre dage efter er de i gang med at bruge løs for at købe stemmer - uden at tænke på, at de havde svoret på at ville føre en sparsommelighedspolitik i mange, mange år.

Det kan i al fald ikke gå værre, hvis man i stedet gav Fremskridtsstyrke til gennemførelse af **Z-planen om total fjernelse af indkomstkatten over syv år** (først et igangsætningsår, så fem afviklingsår og endelig et oprydningår).

Totalfjernelse er nødvendig. Selvfølgelig vil det hjælpe at trække indkomstkatten et stykke ned fra den astronomiske højde, hvortil den nu er sundt op. Men det vil ikke være nok til at undgå hovedparten af vanskelighederne. Bl.a. fordi der hele tiden vil ligge en frygt for, at senere folketing giver sig til igen at øge skattens tyngde. Efter de senere tiårs misbrug af indkomstkatten er der ingen tilbage-til-fortiden-vej. Bedømt efter nutidens forhold er indkomstkatten et misgreb. Hundredtusindvis af danskere har på grund af indkomstkatten ringere levevilkår, end de ellers ville have haft - og de ved det ikke engang selv, fordi mediernes fordummelseslinie afskærer folk fra korrekt forståelse af samfundsøkonomiens sammenhænge. Folks

adfærd og handlemønster bliver imidlertid en helt anden - og langt mindre nyttig - i et land med indkomstskat end i et land uden. Forvridningen er selvsagt størst, jo højere skatterne er, og des hurtigere de er vokset gennem en kortere periode. Danmark opfylder derfor betingelserne for at være landet, der er hårdest pisket af indkomstskattesvøb.

Fjernelsen af indkomstskatten skal efter Fremskridtspartiets model foregå sådan, at folketinget begynder fra neden af og forhøjer bundfradraget mest muligt år efter år, og at vi hurtigt når frem til, at enhver, der tjener penge, i ethvert tilfælde er sikker på at beholde halvdelen efter at indkomstskatten er betalt.

De nærmere detaljer og begrundelser findes bl.a. i følgende forslag:

- 1) L 240 og 241 af 8. september 1975 om **årlige forhøjelser af den skattefrie bundgrænse**. Efter et års udgiftssanering kan det store spring fremad tages til 60.000 kr. skattefrit, og så fortsættes over 75.000 kr., 100.000 kr. og 125.000 kr. til, at udskrivning af indkomst- og formueskat ophører. I hvert af afviklingsårene fastlægges en selvangivelsesgrænse 15.000 kr. lavere. Det vil nærmere sige, at enhver med indtægter under 45.000 kr. i forjættelsesåret (og 60.000 kr., 85.000 kr. og 110.000 kr. i de følgende år) kan bortkaste alle de store selvangivelsesblanketter med bilag og blot på tro og love erklære, at hans indtægt ligger under denne grænse. Skattevæsenet vil så respektere ca. 98% af sådanne erklæringer og kun i 2% - med meddelelse før 8. november i selvangivelsesåret - nærmere efterforske, hvorvidt vedkommende virkelig ligger under den skattefrie bundgrænse.
Mod metoden at gå målbevidst frem skridt for skridt har Fremskridtspartiet mødt indvendinger fra mange, der vil af med indkomstskatten her og nu. Efter Fremskridtsgruppens vurdering kan det imidlertid ikke ske uden for store socialskader og individuelle urimeligheder for offentligt ansatte m.fl., og derfor har vi fastholdt den oprindeligt lagte plan, se nærmere for eksempel i FREMSKRIDT 1976-4 side 13 f.
- 2) Fremskridtsgruppen plejer derudover - efter en vurdering af den øjeblikkelige politisk-økonomiske situation - at fremsætte forslag om hurtig bundgrænseforhøjelse, der jo imidlertid ikke, når balance i statsøkonomien skal tilvejebringes, i første omgang kan komme op på nær 60.000 kr. Det seneste lovforslag i den her behandlede gruppe var L 191 af 9. marts 1979, som var knyttet til at vinde tid for en ordentlig behandling af overenskomstsituationen, så vi ikke havde fået SV-sjaskeriet, der nu koster så dyrt. Det seneste »rene« forslag af denne gruppe er L 117 af 22. marts 1977.
Vi foreslog 34.000 kr. som skattefrie bundgrænse i 1979. Vort foreløbige arbejde med finanslovsforslaget for 1980 tyder på, at der kan findes plads for 40.000 kr. skattefrit i 1980, og så kommer de 60.000 kr. altså i 1981 - hvis folketingsflertallet nu begynder at handle samfundsansvarligt.
- 3) L 74 af 3. november 1978 om øjeblikkelig ophævelse af kapitalvindingsskatten (først fremsat som L 24 af 11. oktober 1974). (Før konjunkturtilbageslaget i sommeren 1974 var Fremskridtsforslaget at

kapitalvindingsskatten først skulle ophæves efter 4 års forløb, jfr. L 13 af 8. januar 1974 - denne for længst forladte detalje er det eneste tilløb til en fjer, som har fået Venstrefolk i hundredvis af artikler og taler til at påstå, at Fremskridtspartiet ikke skulle være pålidelige kapitalvindingsskattemodstandere og de derfor måtte gå sammen med Socialdemokratiet om kapitalvindingsskatteoven af maj 1975. Se herom også FREMSKRIDT 1976-3 side 11).

- 4) L 243 af 8. september 1975 om øjeblikkelig ophævelse af sømandsskatten.
- 5) Selskabsskatten fjernes med et snuptag 3-4 år efter afviklingsplanens iværksættelse, jfr. B 61 af 22. august 1977 pkt. 6.

- 6) Når indkomstskatteafviklingen er i gang, vil det såmænd ikke hjælpe stort, om man sideløbende hermed afskaffer forskellige enkelturetfærdigheder. Man kan jo under alle omstændigheder se en snarlig ende på hele miserabiliteten. Derfor bliver der i afviklingsperioden som altovervejende hovedregel tale om at bevare de tilvante regler for opgørelse af den skattepligtige indkomst.

Så længe indkomstskatteafviklingen ikke er i gang, hjælper det så lidt med at lappe på enkelturetfærdighederne. Det er jo simpelthen det grundlæggende system, der er dødssygt.

Man skal bestemt ikke forvente, at initiativet kommer fra embedsmændene. Det ligger i bureaukratiets kræftsvulstvoksende natur, at hver af de mange styrelser hvert eneste år vil foreslå mindst eet udgiftskrævende projekt, mens et er sjældent som snevejr i Sahara, at noget nedlægges. Derfor redder vi kun Danmark ved, at indkomstskatteoprørerpatriet opnår så stærk folkelig styrke, at det kan overvinde modstanden.

26 stemmer er nok til et flertal i folketinget, når 133 bliver så rådløse, at de undlader at stemme, men alligevel var det nu nyttigt med en større Fremskridtsgruppe end den nuværende. Hver gang, der kommer eet Fremskridtsmedlem mere, er der jo dobbelt gevinst, for der er så automatisk også en mindre af dem, der kan gøre skade ved at være med til at skabe de 90-89-flertal, som så ofte har været afgørende, når Danmark ved diverse storpolitiske forlig er blevet ført dybere ned i afgrunden.

Ingen kan forudse hvorvidt og hvornår, CD, Kristeligt Folkeparti, Venstre eller de andre i de kommende år vil være på den forkerte side.

Men erfaringen beviser, at Fremskridtspartiet - som de eneste - altid bruger stemmerne på fornuftens side.

Kapitel 5. Er det realistisk?

Før Fremskridtsbevægelsen blev født i TV's Focus i januar 1973, lå det dybt i de flestes sind, at indkomstskatten var en socialt retfærdig skat. Eller at det i al fald var muligt at finde Columbusæg, som kunne gøre indkomstskatten rimelig. Derfor var Fremskridtsoprøret chokerende og provokerende. Nødvendigt for at vække det danske folk.

I de år, der er forløbet, er flere og flere da også blevet klar over, at det ud fra alle synsvinkler er noget møj at beholde indkomstskatten. I den danske debat har den mest fremtrædende ikke-fremskridtsmand været Aarhusprofessoren dr.oecon. Gunner Thorlund Jepsen (se FREMSKRIDT 1977-4 side 12).

Nok kan man være harm over, at foråret så sagte kommer og over, at de otte dekadente finanslovsparter - det er dem, der elsker at selvrose sig selv som »ansvarlige« - fejgt og udueligt fremturer i perspektivløse opkog af gamle travere - »finanspolitiske stramminger« - i form af skattetryksforøgelse, som ved det ene storpolitiske forlig efter det andet har vist sig særdeles uegnede til at klare problemerne, og som tværtimod har gjort landets vanskeligheder værre og værre.

Der kan dog fra nyere tid henvises til flere og flere, som reelt har sluttet op om Fremskridtspartiets grundtanke - selv om de nok så mange gange afsværges sig enhver forbindelse med det Fremskridtsparti, der så stærkt er lagt for had i de herskende klassers hetzkampagne mod os.

Bladsmørerne bruger kilometervis af spalter til dybsindige betragtninger over, at de to regeringspartier har forskellige udgangspunkter. Sandheden er imidlertid, at Heinesen og Christophersen, Camre og Ellemann har læst de samme universitetslærebøger, har haft professorer af samme alen og i det hele er blevet så kloge af det, at de slet ikke behøver deres hoveder mere. De har lært nogle teorier inspireret af Kiplingmanden Lord Keynes, og det har i 1970'ernes og 1980'ernes danske virkelighed så at indrette sig efter. Derfor bliver vort fædreland straffet på det hårdeste, når de bliver ved at mase på med deres skatteforhøjelsespolitik i August- og Septemberforliget og snart også på alle andre årstider. De er ude af stand til at erkende, at deres fælles ungdoms fælles universitetsteorier ikke passer i det nuværende danske samfund.

Derfor er det løgn og teater, når de opfører deres rituelle dans om, at den nuværende ledelse af Venstre og den nuværende ledelse af Socialdemokratiet skulle være uenige principielt og som udgangspunkt.

Men kendsgerningerne er hårde krabater, og lige meget hvor stærkt de 11 selvretfærdige afgrundspartier søger at lukke øjnene for fakta går livets egen udviklingsrytme den vej, at det ikke længere bliver muligt at komme uden om den jublende glade Fremskridtsbudskab: Indkomstskatten må væk. Jo længere man venter, des mere smertefuld bliver operationen, og des mere vil man senere fortryde, at man af partiegoisttaktiske årsager ikke lyttede til os tidligere. Da vi talte om 60.000 kr. skattefrit for 6-8 år siden, havde staten praktisk talt ingen gæld. Som følge af, at man ikke dengang vedtog vore lovforslag, vil en fortsættelse af den udvik-

ling, 1970'ernes regeringer i stedet iværksatte, i midten af 1980'erne betyde, at alle skatter fra de indkomstdele, som ligger under 60.000 kr., skal bruges til afdrag og renter på ny offentlig gæld. Altså har Heinesentåbelighederne indebåret, at der ikke er én øre tilbage af de penge til at betale den type offentlige udgifter, som man ikke var beredt til at sige farvel til ved finanslovsafstemningerne i 1974, 1975 og 1976. Lige i øjeblikket er det dejligt og bekvemt at have en regering af julenissemand, men i virkelighedens verden er der ved julegaver købt på kredit, at de skal betales efter nytår.

Luftfartsfolk ved alt om problemerne, når en jumbojet er kommet så langt ud over oceanet, at den ikke har brændstof nok til at vende tilbage. Dette »point of no return« har indkomstskattevanviddet i fært Danmark ud over. Vi kommer ikke tilbage til forgangne skattetider. Skal vi finde land, sker det med logisk uundgåelig ubønhørlighed kun ved at dreje kursen mod indkomstskattefrie paradiset.

Fremskridtspiloter er de bedst skikkede til at klare den flyvetur, men folkestyrets evige problem er jo at få vælgerflertallet til tilstrækkeligt hurtigt at erkende og tage bestik efter sandheden og sammenhængen i samfundsholdene, som de har udviklet sig. Denne demokratiets arvesynd har mediernes forsumpning i vore dage ikke gjort lettere at bære. Og dog: Troværdigheden og udsigterne i gammelpartipolitikken slides op skår for skår, som årene går. Det har også set sort ud for mange andre nytænkerbevægelser i verdenshistorien. Men de har fået ret i deres »We shall overcome«. Sådan går det også i Fremskridtskampen. Blot vi stædigt, fast og vedholdende holder ud.

Ud over den øvrige vestlige verden spirer danske tilstande frem. Derfor får Fremskridtspartiet flere og flere, stærkere og stærkere søsterpartier i fremmede lande. Også uden for Fremskridtsbevægelsen vokser forståelsen for indkomstskattmodstanden frem. Fra 1963 arbejdede Howard Jarvis på at sænke de californiske skatter. Så sent som for 2 år siden kaldte man ham en fuserastfiasko. Men 6. juni 1978 sagde vælgerne et dundrende ja til hans 34 milliarder-skattelettelse, og trods alle såkaldte eksperter advarsler gav det anledning til en lykkelig, social udvikling, som nu breder sig til andre af De Nordamerikanske Fristater.

S. Duarte udsendte i 1974 på forlaget Arlington House Publishers New Rochelle, New York, en 300 siders tyk bog »The income tax is obsolete«. I historiske og økonomiske analyser påviser han, hvordan indkomstskatten er politisk eksplosiv, ofte personlig smertefuld og en grusom påmindelse om prisen for det nuværende samfund. Efterhånden er det ikke bare skatteetikken, der står på spil, men også på mange andre felter forkvakles den grundlæggende moral.

Erling Bjøls Kulturhistorie (bind III side 347), fortæller at Harvard-professoren Robert Nozick har sat Glistrupianismen i filosofisk system.

En af baggrundene for flertalsskiftet i september 1976 til Fälldins VKR-regering var, at det svenske skattesystem blev angrebet fra uventede hold. Astrid Lindgrens 102%'s Pomperipossa-kamp mod finansminister Gunner Sträng kulminerede i Expressen for den 15. marts 1976. En måneds tid senere - den 22. april - tog Ingmar Bergmann i samme blad afsked med Sverige, fordi »hvem som helst i dette land når som helst og hvor som helst kan blive angrebet og fornedret af en særskilt slags bureaukrati, der vokser som en galopperende kræftsygdom«.

Hjælpeløsheden overfor disse Orwellske tendenser blev af den stockholmske juraprofessor Jacob Sundberg den 30. november 1977 brugt som udgangspunkt for en forelæsning om »Högskatteamhället«. Den er nu udkommet som nr. 39 i den skriftserie, der udsendes af »Institutet för offentlig och international Rätt« ved Stockholm Universitet.

Sundberg fortæller, at den svenske marginaltakst var ca. 55% i 1970 på indkomster omkring 60.000 kr. Inflation har nu ført denne indkomst op på det dobbelte med en marginaltakst på ca. 77% til følge. Når man kun kan beholde 23% til sig selv af den valuta, der hedder beskatbare kroner, søger man via skattetænkning at opnå indtjening i andre valutaer. Derfor opstår eksempelvis conferencehoteller, hvor gæsterne tilbringer tiden i luksus uden at betale, oplomstring af særlige livsforsikringer og indtjeneringer, der viser sig i udlandet eller hos juridiske personer som fonde, anpartsselskaber o.s.v.

Modtrækket herimod er det skattebureaukrati, som Sundberg kalder den store gøgeunge. Det påfører befolkningen bogholderibyrder, som den ikke kan leve op til. Med sine vilkårlige skønsafgørelser hærger det, som ingen troede muligt i et retssamfund.

Og sådan fortsætter den onde spiral: Hårdere tryk fører til hårdere modtryk, der igen fører til hårdere tryk o.s.v., o.s.v. Nye herskende klasser vokser frem såvel i skatteforvaltningen som blandt skatterevisorer og advokater. Det duer ikke at beholde denne indkomstskat.

Sundberg blev fulgt af Socialdemokratiets grand old man Gunnar Myrdal. Han beskyldte indkomstskatten for at gøre Sverige til en nation af småkriminelle i tidsskriftet Ekonomisk Debatt november 1978 side 493-506.

Den 1. maj 1979 dannede de tyske skattefunktionærers mangeårige formand Fredersdorf et Borgerparti i Tyskland med bekæmpelse af indkomstskattens uhyrligheder som programpunkt nr. 1.

Jo, jo: Efter en vinter mørk og lang og hård bryder isen op. Nok er der undervejs gået råddenskab i svage træer, og nok buldrer og brager det, når istiden skal slippe sit bytte. Nok får hvert Fremskridtsfejltrin, hver sprække i Fremskridtsenigheden, mere presseomtale end for eksempel den oplysninger, der sammenlagt blev

givet om vore 1109 finanslovsforbedringsforslag. Nok kan det give frafald af dem, der kun vil slås for den fælles sag i solskin. Nok kan vi ved indbyrdes kævleri eller sløvhed sinke nationens frelse fra fattighuset.

Men før eller senere kommer den danske skærsommer. Det indkomstskattefrie Fremskridtsdanmark bliver et friere, rigere og for os alle lykkeligere Danmark.